

CRONICILE DIN NARNIA
C.S. LEWIS

Nepotul magicianului

C.S. Lewis

**Cronicile din
NARNIA**

Nepotul magicianului

CLIVE STAPLES LEWIS (1898–1963), critic, teolog, autor de science fiction și literatură pentru copii.

Născut la Belfast, a fost din anii copilăriei un cititor pasionat care s-a exersat de timpuriu în arta scrisului. Moartea mamei sale, cînd el avea doar zece ani, a însemnat sfîrșitul unei copilării fericite și ocrotite și totodată întîlnirea cu o noua lume, cea a școlilor și a internatelor de băieți. Adolescentul și-a găsit refugiul în mitologie și în muzică, și-a pierdut credința în Dumnezeu, dar a continuat să scrie. A reputat cîteva succese școlare, iar mai tîrziu a publicat un volum de poezii și a început să studieze limbi clasice și filosofia la Oxford. După încheierea studiilor, s-a dedicat literaturii engleze, iar din 1925 a fost primit la Magdalen College, remarcîndu-se ca un excelent orator și dascăl. În această perioadă, casa lui a devenit locul de întîlnire a unui grup de scriitori, printre care se număra și J. R. R. Tolkien. În 1954 s-a mutat la Cambridge, unde a devenit primul titular al Catedrei de literatură engleză medie și renașcentistă.

Între 1929 și 1931, C. S. Lewis s-a reconvertit la creștinism, iar această importantă experiență a devenit o sursă și o constantă a întregii sale opere, începînd cu prelegerile și cu lucrările sale de specialitate și pînă la trilogia SF – *Out of the Silent Planet*; *Perelandre*; *That Hideous Strength* – sau ciclul de povestiri fantastice pentru copii *CRONICILE DIN NARNIA*.

C.S. Lewis

CRONICILE DIN
NARNIA®

Nepotul
magicianului

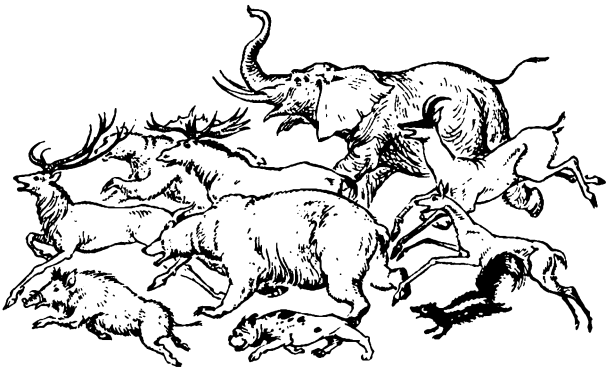

CUPRINS

1. Ușița tainică / 9
2. Digory și unchiul Andrew / 23
3. Pădurea de la Hotarul dintre Tărîmuri / 34
4. Clopoșelul și ciocanul / 46
5. Cuvîntul deplorabil / 59
6. Încep necazurile unchiului Andrew / 71
7. Ce s-a întîmplat la ușa de la intrare / 83
8. Lupta de lîngă felinar / 95
9. Descoperirea Narniei / 105
10. Prima glumă și alte întîmplări / 118
11. Digory și unchiul lui dau de belea / 130
12. Aventura lui Căpșunel / 142
13. O întîlnire neașteptată / 154
14. Plantarea Pomului / 166
15. Sfîrșitul acestei povești și începutul tuturor celorlalte / 177

Familiei Kilmer

1

Ușița tainică

Această poveste este despre ceva ce s-a întîmplat cu mult timp în urmă, cînd bunicul vostru era copil. Este foarte importantă, fiindcă în ea se povestește cum au început toate călătoriile între lumea noastră și tărîmul numit Narnia.

Pe vremea aceea, domnul Sherlock Holmes mai locuia încă pe Baker Street, iar familia Bastable căuta comoara din Lewisham Road. Pe vremea aceea, băieții trebuiau să poarte guler scrobit, iar școlile erau mai toate cu mult mai severe decît sînt acum. Mîncarea era însă mai bună; nici nu vă mai spun ce ieftine și gustoase erau dulciurile, ca să nu vă lase

gura apă degeaba. Ei bine, pe vremea aceea, trăia la Londra o fetiță pe nume Polly Plummer.

Locuia într-o casă dintr-un lung șir de case lipite una de alta. Într-o dimineață, când era în grădina din spatele locuinței, deasupra zidului care despărțea grădina lor de cea a casei vecine apărură capul unui băiat care se cocoțase pe zid. Polly fu foarte mirată, fiindcă pînă atunci nu mai văzuse nici un copil în casa de-alături, în care locuiau doar domnul și domnișoara Ketterley, frate și soră, bătrîni, amîndoi necăsătoriți. Își ridică privirea, curioasă. Fața băiatului necunoscut era foarte murdară. N-ar fi putut fi mai murdară nici dacă și-ar fi șters lacrimile cu mîinile pline de țărînă. De fapt, cam asta se și întîmplase.

– Bună, spuse Polly.

– Bună, zise băiatul. Cum te cheamă?

– Polly, răspunse fetița. Pe tine?

– Digory, îi răspunse băiatul.

– I-auzi, ce nume caraghios! zise ea.

– Nu e nici pe departe așa caraghios ca Polly, comentă Digory.

– Ba da, îl contrazise fata.

– Oh, nu, insistă băiatul.

– Eu cel puțin mă spăl pe față, continuă Polly. Ceea ce-ar trebui să faci și tu; mai ales după...

Se opri. Fusesse cît pe ce să spună: „După ce-ai dat apă la șoareci“, dar se gîndi că n-ar fi prea politicos din partea ei.

– Așa e, am plîns, spuse Digory cu voce tare, ca un băiat atît de amărît că nu-i mai pasă dacă află cineva c-a plîns. Ai face și tu la fel, continuă el, dacă ai fi trăit toată viața la țară și-ai fi avut un ponei, și rîu în spatele grădinii, și-ai fi fost adusă dup-aia să locuiești într-o Groapă nenorocită ca asta.

– Londra nu-i o Groapă, sări Polly indignată.

Dar băiatul era prea pornit ca s-o bage în seamă; continuă să-și spună oful:

– Și dacă tatăl tău ar fi în India, iar tu ar trebui să vii să stai cu o mătușă și un unchi care-i nebun (cui i-ar plăcea asta?), fiindcă au grijă de mama ta care e grav bolnavă și... care-o să moară.

Fața i se schimonosi ca atunci cînd încerci să nu pufnești în plîns.

– N-am știut. Îmi pare rău, zise Polly umilă. După care, fiindcă nu știa ce să mai spună și ca să-l facă pe Digory să se gîndească la lucruri mai vesele, îl întrebă: Domnul Ketterley chiar e nebun?

– Sau e nebun, îi răspunse Digory, sau e un mister la mijloc. Are o cămăruță, sus, la etaj, în care mătușă Letty zice că n-am voie să intru. E ceva necurat la mijloc. Și mai e ceva. De cîte ori vrea să-mi spună ceva la masă – cu ea nu vorbește niciodată –, mătușă îl oprește mereu. Îi zice: „Nu necăji băiatu’, Andrew!“ sau „Sînt sigură că nu-l interesează așa ceva pe Digory!“ ori „Digory, n-ai vrea să te duci să te joci în grădină?“

– Da' ce încearcă să-ți spună?

– Nu știu. N-apucă niciodată să zică prea mult. Da' mai e ceva. Într-o seară – se înnoptase de fapt –, în drum spre camera mea, când am trecut pe lângă scara care duce la pod (nici nu-mi place să trec pe-acolo), sînt sigur c-am auzit un strigăt.

– Poate-și ține acolo vreo nevastă nebună.

– M-am gîndit și eu la asta.

– Sau poate face bani falși.

– Sau o fi fost pirat, ca personajul din *Comoara din Insulă*, și se ascunde de foștii camarazi.

– Poate ți se pare interesant, spuse Digory. Da' dac-ar trebui să dormi acolo, n-ai mai gîndi la fel. Crezi că ți-ar plăcea să stai trează-n pat și să-l auzi pe unchiul Andrew trecînd tiptil pe lângă camera ta? Și are niște ochi groaznici!

Așa s-au cunoscut Polly și Digory; și, cum vacanța de vară de-abia începuse și nici unul din ei nu mergea la mare în anul acela, se întâlneau aproape în fiecare zi.

Aventurile lor au început mai ales din pricină că era una dintre cele mai umede și mai reci veri din ultimii ani. Vremea i-a alungat în casă: sau, am putea spune, spre explorări în casă. E minunat să vezi câte lucruri poți explora într-o casă sau într-un șir de case, cu un rest de luminare. Polly descoperise de multă vreme că, dacă deschizi o anume ușiță din podul casei ei, dai de un rezervor de apă și, în spatele lui, de un loc întunecos, în care puteai ajunge dacă te cățării puțin, cu atenție.

Locul ăsta întunecos era ca un tunel lung, cu un perete de cărămizi de o parte și cu un acoperiș în pantă de cealaltă parte. Printre țiglele de pe acoperiș pătrundeau pete mici de lumină. Tunelul n-avea podea: trebuia să pășești de pe o grindă pe alta, iar între grinzi era numai ipsos.

Dacă din întâmplare călcai pe el, te-ai fi trezit căzînd prin tavan în camera de dedesubt. Polly folo- sise porțiunea de tunel din spatele rezervorului în chip de peșteră a hoților. Adunase acolo lăzi, și cutii, și scaune de bucătărie rupte, și tot felul de lucruri de acest gen și le pusese între grinzi, să facă un fel de podea. Își ținea aici o pușculiță în care avea tot soiul de comori, o poveste pe care o scria și, de obi- cei, cîteva mere. Băuse de multe ori aici, în liniște, cîte o sticlă de suc: sticlele vechi făceau locul să arate și mai mult a peșteră a hoților.

Lui Digory i-a plăcut peștera (Polly nu l-a lăsat să-i citească povestea), dar el era și mai interesat să exploreze.

– Ia uită-te aici, zise. Pînă unde merge tunelu’ asta? E numai cît casa ta sau merge mai departe?

– Merge mai departe, răspuse Polly. Da’ nu știi pînă unde.

– Înseamnă că putem să mergem de-a lungul șiru- lui de case.

– S-ar putea, spuse Polly. Și... mamă!

– Ce?

– Am putea intra în celelalte case!

– Sigur, să creadă oamenii că sîntem hoți! Nu, mulțumesc.

– Nu mai face pe deșteptu’! Mă gîndeam la casa de după casa voastră.

– Ce-i cu ea?

– Cum ce-i cu ea? E goală. Tata spune că e goală de cînd ne-am mutat noi aici.

– Atunci cred c-am putea să ne uităm prin ea, fuse de părere Digory.

Era cu mult mai nerăbdător decît s-ar crede, judecînd după modul în care vorbise. Fiindcă se gîdea, firește, la toate motivele pentru care casa era goală de atîta vreme. La fel și Polly. Nici unul din ei nu pomeni cuvîntul „bîntuită“. Și amîndoi simțeau că, odată ce își propuseseră să meargă acolo, ar fi fost un semn de slăbiciune să nu se mai ducă.

– Să mergem să-ncercăm chiar acum? întrebă Digory.

– Bine, fu de acord Polly.

– Dacă nu vrei să mergi, nu veni, zise Digory.

– Dacă mergi tu, merg și eu, spuse fetița.

– Da' cum o să știm c-am ajuns în casa de după casa de-alături?

Hotărîră că trebuie să ajungă în dreptul debaralei și să meargă de-a lungul acesteia din grindă în grindă. În felul acesta puteau să-și dea seama cam cîte grinzi erau deasupra unei camere. După care adunau încă patru grinzi pentru spațiul dintre cele două poduri din casa lui Polly și același număr pentru camera de serviciu și pentru debara. Puteau afla astfel lungimea casei în grinzi. După ce parcurgeau de două ori distanța asta, însemna că ajunseseră la marginea casei lui Digory; orice ușă la care ajungeau după aceea dădea în podul casei nelocuite.

– Da' n-aș prea crede că e chiar goală, spuse Digory.

– Da' ce crezi că-i acolo?

– Cred că locuiește cineva în secret, cineva care iese de-acolo doar noaptea, cu o lanternă cu lumină slabă. S-ar putea să dăm de vreo bandă de criminali desperați și-o să primim o recompensă. Nu se poate să fie o casă goală atîta vreme, dacă nu-i un mister la mijloc.

– Tata zicea că este posibil ca acolo să fie conducte, spuse Polly.

– Pfui! Ce lipsiți de imaginație sînt oamenii mari! comentă Digory.

Acum, că vorbeau la lumina zilei, în pod, nu la lumina lumînării din Peștera Hoților, li se părea mult mai puțin probabil să fie fantome în casa nelocuită.

După ce măsurară podul, luară un creion ca să socotească. La început, fiecare obținu alt rezultat, și, chiar și după ce ajunseră la același rezultat, nu fură prea siguri că e cel corect. Erau grăbiți să pornească în expediție.

– Trebuie să mergem în liniște, spuse Polly în timp ce se cățarau înapoi în spatele rezervorului.

Fiindcă era o ocazie specială, luă fiecare cîte o lumînare (Polly avea o provizie serioasă în peșteră).

Era întuneric, plin de praf și era curent. Pășeau de pe o grindă pe alta în tăcere. Doar din cînd în cînd își spuneau, în șoaptă:

– Sîntem la capătul podului acum.

Sau:

– Probabil că sîntem pe la jumătatea casei *tale*.

Nici unul dintre ei nu se împiedică și nici lumînările nu se stinseră. În cele din urmă ajunseră la

un loc unde zăriră o ușiță în peretele de cărămizi din partea dreaptă. Bineînțeles că nu avea nici zăvor, nici clanță pe partea asta, pentru că ușa fusese făcută ca să intri în pod, nu ca să ieși; dar avea un clempuș (cum are de obicei ușa de la dulapul de bucătărie) și erau siguri c-au s-o poată deschide.

– Să-ncerc eu? întrebă Digory.

– Dacă te duci tu, vin și eu, răspuse ea la fel ca mai înainte.

Amîndoi simțeau că lucrurile ajunseseră prea departe, dar nici unul nu voia să dea înapoi. Digory trase cu putere de clempuș. Ușa se deschise, iar lumina care pătrunse pe neașteptate îi făcu să clipească. După care, șocați, își dădură seama că în fața lor nu era un pod părăsit, ci o cameră mobilată. Părea destul de goală. Și era o liniște mormîntală. Curiozitatea o ajută pe Polly să depășească acest moment. Stinse lumînarea și păși în încăperea ciudată, mișcîndu-se în liniște, ca un șoricel.

Avea, firește, forma unui pod, dar era mobilată ca o cameră de zi. Pereții erau plini de rafturi de sus pînă jos, iar rafturile erau pline de cărți. În cămin ardea focul (nu uitați că în anul acela vara era foarte umedă), iar în fața șemineului, cu spatele spre ei, era un fotoliu cu spătar înalt. Între fotoliu și Polly, ocupînd aproape tot mijlocul încăperii, se afla o masă mare, pe care erau îngrămădite fel de fel de lucruri, cărți, caiete, cerneală și călimări, tocuri și ceară pentru sigiliu și un microscop. Dar ceea ce-i atrase atenția de la bun început fu o tavă din lemn roșiatic, pe care erau niște inele. Așezate două cîte două, unul galben și unul verde, urma apoi un spațiu liber și iar un inel galben și unul verde. Nu erau mai mari decît niște inele obișnuite și nu se putea să nu le observi, fiindcă erau foarte strălucitoare. Erau cele mai frumoase obiecte strălucitoare pe care ți le-ai putea imagina. Dacă Polly ar fi fost doar un pic mai mică, cu siguranță c-ar fi încercat să muște dintr-unul din ele.

În încăpere era atît de liniște, încît se auzea ticăitul ceasului. Totuși, după cum își dădu acum seama, nu era chiar așa liniște de fapt. Se auzea un zumzet foarte, foarte slab. Dacă ar fi fost deja inventate aspiratoarele, Polly ar fi crezut că dă cineva cu aspiratorul undeva departe, cîteva camere mai încolo sau cîteva etaje mai jos. Dar zgomotul care se auzea era mai plăcut decît cel făcut de un aspirator, era mai muzical; doar că era atît de slab, încît aproape că nu-l puteai auzi.

— E-n regulă, nu-i nimeni, îi spuse Polly lui Digory, peste umăr.

Nu mai vorbea în șoaptă acum. Digory intră și el în încăpere, clipind din ochi și fiind extrem de murdar. De altfel, și Polly era la fel de murdară.

– N-are nici un rost, spuse el. Asta nu-i o casă goală. Mai bine o ștergem de-aici înainte de a veni cineva.

– Ce crezi că sînt alea? îl întrebă Polly, arătînd spre inelele colorate.

– Lasă asta, spuse Digory, cu cît plecăm mai repede...

Nu mai apucă să termine ce avea de spus, fiindcă în clipa aceea se întîmplă ceva. Fotoliul cu spătar înalt din fața căminului se mișcă deodată și din el, ca un diavol ieșind de sub o trapă, se ridică amenințător trupul unchiului Andrew. Deci nu erau în casa goală defel; erau în casa lui Digory, chiar în camera în care n-avea voie să intre! Copiii scoaseră amîndoi un „O-o-o“ și-și dădură seama ce greșeală îngrozitoare făcuseră. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu merseseră destul de departe.

Unchiul Andrew era înalt și foarte slab. Avea nasul ascuțit, ochii extrem de strălucitori și un smoc mare de păr cărunt ciufulit.

Digory rămăsese mut, fiindcă unchiul Andrew arăta de o mie de ori mai periculos decît fusese pînă atunci. Polly nu era încă prea speriată; dar, nu după mult timp, fu și ea cuprinsă de frică. Pentru că primul lucru pe care-l făcu unchiul Andrew fu să se ducă pînă la ușă, s-o închidă și să răsucească apoi cheia în broască. După care se întoarse spre copii, îi fixă cu ochii lui strălucitori și le zîmbi, arătîndu-și toți dinții.

– Așa! spuse. Proasta de soră-mea n-are cum să vină aici.

Era îngrozitor de diferit de ceea ce te-ai fi așteptat din partea unui adult. Polly nu mai putea de frică, și o porniră și ea, și Digory, cu spatele, spre ușița pe care intraseră. Dar unchiul Andrew fu mai rapid decât ei. Ajunse în spatele lor, închise și ușa aceea și se postă în dreptul ei. După care își frecă mâinile făcând să-i trosnească încheieturile. Avea degete frumoase, albe și lungi.

– Sînt încîntat să vă văd, spuse. Chiar asta-mi doream: doi copii.

– Vă rog, domnule Ketterley, începu Polly. E aproape ora mesei și trebuie să mă duc acasă. Vreți să ne lăsați să ieșim de aici, vă rog?

– Nu încă, răspunse unchiul Andrew. Nu pot pierde o ocazie atît de bună. Aveam nevoie de doi copii. Știți, tocmai lucrez la un experiment epocal. Am încercat pe un cobai și se pare c-a mers. Dar un cobai nu-ți poate spune nimic. Și nici nu poți să-i explici cum să se-ntoarcă.

– Ascultă, unchiule Andrew, îi spuse Digory, chiar că e ora mesei. Au să-nceapă să ne caute. Trebuie să ne lași să plecăm.

– Trebuie? făcu unchiul Andrew.

Digory și Polly se uitară unul la altul. Nu îndrăzneau să spună nimic, dar privirile pe care și le aruncau spuneau „Ce îngrozitor!“ și „Trebuie să-i cîntăm în strună“.

– Dacă ne lăsați să mergem la masă, zise Polly, ne-am putea întoarce după ce mîncăm.

– Da' cine-mi garantează mie că vă-ntoarceți? întrebă unchiul Andrew cu un zîmbet viclean.

După care păru că s-a răzgîndit.

– Bine, le spuse, dacă trebuie să plecați, asta e. Nu pot spera ca doi tineri ca voi să vrea să stea de vorbă cu un nătărău ca mine. Oftă și continuă: Habar n-aveți ce singur mă simt uneori. Da' ce contează? Duceți-vă la masă! Numai stați un pic, să vă dau un cadou înainte. Nu mi se-ntîmplă prea des să mă viziteze o fetiță în biroul ăsta vechi și prăfuit; mai ales o domnișoară frumoasă ca tine, dacă mă pot exprima așa.

Polly începu să creadă că poate nu e nebun, la urma urmei.

– Vrei un inel, draga mea? o întrebă unchiul Andrew pe Polly.

– Vreți să spuneți un inel dintr-acela, galben sau verde? întrebă Polly. Ce drăguțe sînt!

– Verde nu, spuse unchiul Andrew. Mă tem că pe cele verzi nu le pot da nimănui. Dar aș fi încîntat să-ți dau oricare dintre inelele galbene. Din toată inima. Vino și-ncearcă unul!

Lui Polly nu-i mai era frică și era de-acum sigură că bătrînul domn nu e nebun; iar inelele acelea strălucitoare te atrăgeau într-un mod ciudat.

Păși spre tavă.

– I-auzi, spuse, zgomotul ăla se aude mai tare aici. De parcă l-ar face inelele.

– Ce idee, draga mea, rîse unchiul Andrew.

Părea un rîs foarte natural, dar Digory zărise pe chipul lui o privire nerăbdătoare, care aducea a lăcomie.

– Polly, nu fi proastă! strigă. Nu le-atinge!

Prea tîrziu. Chiar în clipa aceea mîna lui Polly atinse unul dintre inele. Și, imediat, fără nici o scîlpire, nici un zgomot, nici un fel de semn, Polly dispăru. În încăpere rămaseră numai Digory și unchiul Andrew.

2

Digory și unchiul Andrew

Totul fusese atît de neașteptat, atît de oribil de diferit de tot ce i se mai întîmplase pînă atunci, chiar și în coșmaruri, încît Digory scoase un țipăt. Unchiul Andrew se repezi și-i puse palma la gură.

– Fără de-astea! îi șopti la ureche. Dacă faci gălăgie, aude mama ta. Și știi ce i s-ar putea întîmpla dacă se sperie.

Cum avea să povestească Digory mai tîrziu, răutatea asta oribilă de a șantaja pe cineva în felul *asta* îi provocă silă. Dar bineînțeles că nu mai țipă.

– Așa-i mai bine, zise unchiul Andrew. Poate că nu te-ai putut abține. E într-adevăr un șoc să vezi cum dispare cineva. Chiar și eu m-am cam speriat cînd a dispărut cobaiul noaptea trecută.

– Deci de-asta ai țipat? îl întrebă Digory.

– M-ai auzit, carevasăzică. Sper că nu mă spionezi?
– Bineînțeles că nu, se revoltă Digory. Da' ce s-a întâmplat cu Polly?

– Felicită-mă, dragul meu, spuse unchiul Andrew, frecându-și mîinile. Mi-a reușit experimentul. Fetița a plecat – a dispărut – din această lume.

– Ce i-ai făcut?

– Am trimis-o... am trimis-o altundeva.

– Cum adică? îl întrebă Digory.

Unchiul Andrew se așeză în fotoliu.

– Îți spun imediat. Ai auzit vreodată de bătrîna doamnă Lefay?

– O strămătușă sau ceva de genul ăsta? întrebă Digory.

– Nu chiar, îi spuse unchiul Andrew. Era nașa mea. E persoana din tabloul de-acolo, de pe perete.

Digory se uită într-acolo și văzu o fotografie veche a unei femei bătrîne, cu bonetă pe cap. Și-și aminti că o mai văzuse într-o poză dintr-un sertar vechi, acasă la el, la țară. O întrebuse pe mama cine e, dar ea nu voise să vorbească prea mult pe tema asta.

„Nu era prea drăguță, își spuse Digory deși, sigur, din pozele astea vechi nu-ți poți da seama prea bine.“

– Era ceva... ceva ciudat în legătură cu ea, unchiule Andrew? întrebă apoi cu voce tare.

– Depinde de ce înțelegi prin *ciudat*, chicoti unchiul Andrew. Oamenii sînt tare încuiați. Spre sfîrșitul vieții începuse, e adevărat, să se comporte tare ciudat. Făcea tot felul de lucruri prostești. De-asta au închis-o.

– La un azil de nebuni?

– Nu, nu, nu, răspunse unchiul Andrew șocat. Nici vorbă. La închisoare.

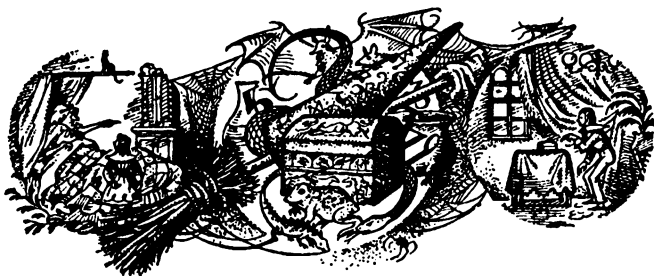
– Ah! Da' ce făcuse? întrebă Digory.

– Biata femeie! spuse unchiul Andrew. Niște prostii. E vorba de mai multe lucruri, da' n-are rost să intrăm în amănunte. Era tare bună cu mine.

– Da' ce legătură au toate acestea cu Polly? Aș vrea să...

– Toate la vremea lor, băiete, îl întrerupse unchiul Andrew. Au eliberat-o pe bătrîna doamnă Lefay înainte să moară, iar eu am fost una dintre puținele persoane pe care le-a primit să le vadă pe patul de moarte. Nu mai putea suporta oamenii obișnuiți și ignoranți. Nici eu nu-i pot suporta. Dar pe noi ne interesau aceleași lucruri. Cu numai cîteva zile înainte de a muri, mi-a spus să deschid un sertar secret de la un birou din casa ei și să-i aduc de-acolo o cutiuță. Mi-am dat seama de cum am luat cutia că țin un mare secret în mîna. Mi-a dat-o și m-a pus să-i promit c-o s-o ard, fără s-o deschid, imediat după moartea ei. Nu mi-am respectat promisiunea.

– Ce urît din partea ta, spuse Digory.

– Urît? făcu unchiul Andrew, privindu-l ușor încurcat. Ah, înțeleg. Vrei să spui că băieții trebuie să-și țină promisiunile. Așa e bine și frumos, desigur, și mă bucur că și tu ai fost învățat să-ți respecti promisiunile. Dar bănuiesc că înțelegi că reguli de genul acesta, oricît de potrivite ar fi pentru băieții și pentru servitori sau pentru femei, și poate chiar pentru oameni în general, nu sînt valabile și pentru cercetătorii adevărați ori pentru marii gînditori sau înțelepți. Nu, Digory. Oamenii ca mine, care au o înțelepciune tainică, sînt absolviți de regulile obișnuite, după cum sîntem lipsiți și de plăcerile oamenilor de rînd. Destinul nostru, băiețel, e mareț, dar sîntem condamnați la singurătate.

Pe cînd spunea toate acestea, ofta și părea atît de serios de nobil și de misterios, încît Digory crezu pentru o clipă că spune ceva cu adevărat frumos. Dar își aminti imediat de privirea plină de răutate a unchiului său în clipa în care dispăruse Polly. Și reuși să vadă dincolo de cuvintele mari ale unchiului Andrew. „De fapt, își spuse în sinea lui, își închipuie că are dreptul să facă orice ca să obțină ceea ce vrea.“

– Bineînțeles că n-am îndrăznit să deschid cutia mult timp, continuă unchiul Andrew, fiindcă știam că s-ar putea să fie ceva foarte periculos înăuntru. Nașa mea a fost o femeie *cu adevărat* remarcabilă. Adevărul e că a fost printre ultimele femei din această țară care aveau sînge de vrăjitoare. (Zicea că mai sînt două. O ducesă și o servitoare.) Știi, Digory, s-ar

putea să-l ai în fața ta pe ultimul om care a avut o nașă vrăjitoare. Cred că n-ai să uiți asta cîte zile o să ai.

„Pun pariu că era o vrăjitoare rea“, își spuse Digory în gînd.

– Dar Polly? întrebă apoi, cu glas tare.

– Nu mă mai bate la cap cu asta! făcu unchiul Andrew. De parcă asta ar avea vreo importanță! Mai întîi am studiat cutia. Era foarte veche. Și chiar de-atunci mi-am dat seama că nu e nici grecească, nici egipteană, nici babiloniană, nici haitită și nici chinezească. Era mai veche decît toate aceste popoare. Ziua în care am aflat adevărul a fost o zi mare pentru mine. Era din Atlantida, insula dispărută. Ceea ce înseamnă că era mai veche cu multe secole decît oricare dintre obiectele din epoca de piatră, descoperite în Europa. Și nu era primitivă ca acestea. Fiindcă atunci, la începutul tuturor timpurilor, Atlantida era deja un oraș mareț, cu palate, și temple, și oameni învățați.

Se opri o clipă, așteptînd parcă să-i spună Digory ceva. Dar băiatului îi plăcea de el tot mai puțin, cu fiecare clipă, așa că nu-i spuse nimic.

– Între timp, continuă unchiul Andrew, am învățat o mulțime de lucruri (nu se cuvine să-i spun unui copil ce anume) despre Magie, în general. Așa că am ajuns să am o oarecare idee despre ce anume ar putea fi în cutie. Prin diferite teste, am redus numărul posibilităților. A trebuit să cunosc niște... niște oameni foarte neobișnuiți și am trecut prin cîteva experiențe tare neplăcute. De aceea am și albit. Nu e ușor să ajungi

Magician. M-am și îmbolnăvit. Da' m-am mai întremat. Pînă la urmă, am reușit să *știu*.

Deși nu exista nici cea mai mică posibilitate să-i audă cineva, se aplecă și-i spuse aproape în șoaptă:

– În cutia din Atlantida era ceva care fusese adus din altă lume, pe vremea cînd lumea noastră era de-abia la început.

– Ce? întrebă Digory, care devenise curios, în ciuda voinței lui.

– Niște praf, răspuse unchiul Andrew. Un praf fin și uscat. Nu părea ceva deosebit. După o viață de trudă, nu era o răsplată prea mare, mi-ai putea spune. Da' cînd m-am uitat la el (am avut mare grijă să nu-l ating) și mi-am dat seama că fiecare fir de praf fusese odinioară în altă lume – nu în altă planetă; planetele fac parte din lumea noastră și, dac-ai merge destul de mult, ai putea ajunge la ele – , cu adevărat o Altă Lume, altă Natură, alt Univers, un loc în care n-ai putea ajunge nici dac-ai călători la nesfîrșit prin acest univers – o lume în care nu poți s-ajungi decît prin Magie! Unchiul Andrew se opri și-și frecă mîinile pînă ce începură să-i pocnească toate încheieturile, ca un foc de artificii. Știam, continuă el, că praful acela nu te poate duce înapoi în locul de unde provenea decît dac-ai dădeai forma potrivită. Dar tocmai asta era problema: cum să-i dai forma potrivită ? Toate experimentele mele de pînă atunci dăduseră greș. Le încercasem pe cobai. Unii muriseră. Alții explodaseră ca niște bombițe...

– Ce crud din partea ta, spuse Digory, care avusese un cobai.

– Nu înțelegi esențialul, spuse unchiul Andrew. Creaturile acelea pentru asta erau făcute. Le cumpărasem chiar eu. Deci... unde rămăsesem? Ah, da. Pînă la urmă am reușit să fac inelele: inelele galbene. Dar acum s-a ivit altă problemă. Eram sigur că orice creatură care atinge un inel galben o s-ajungă în Cealaltă Lume. Dar la ce-mi folosea asta dacă nu o puteam aduce înapoi ca să-mi spună ce-a găsit acolo?

– Dar ei? întrebă Digory. Ce se întîmplă cu ei dacă nu se mai pot întoarce?

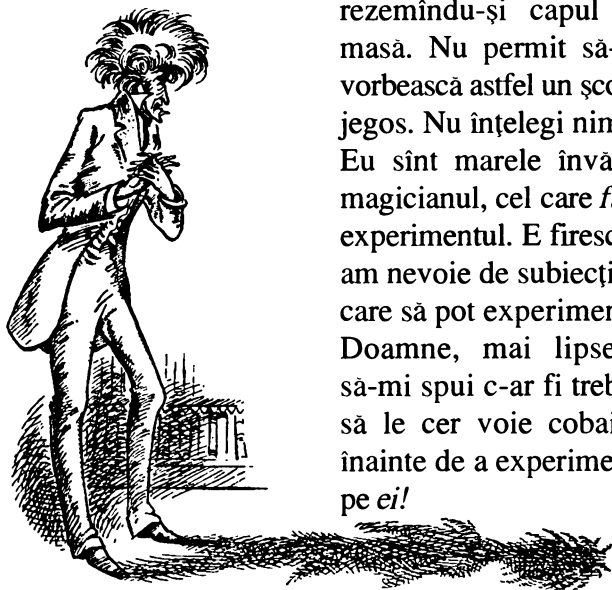
– Privești lucrurile dintr-un punct de vedere greșit, spuse unchiul Andrew măsurîndu-l enervat. Nu înțelegi că e vorba de un experiment epocal? Scopul principal al trimiterii cuiva în Cealaltă Lume este să aflu cum e acolo.

– Atunci de ce nu te-ai dus tu?

Digory nu mai văzuse pe nimeni atît de ofensat și de surprins ca unchiul său.

– Eu? Eu? făcu el. Băiatul ăsta e nebun! Un om la vîrsta mea, și cu sănătatea mea, să risc eu șocul și pericolele unei asemenea călătorii într-un univers total diferit? N-am auzit ceva mai absurd de cînd sînt! Îți dai seama ce spui? Gîndește-te numai ce-nseamnă o Altă Lume... poți da peste orice... absolut orice.

– Și bănuiesc că acolo ai trimis-o pe Polly, spuse Digory, cu obrazii arzîndu-i de furie. Deși ești unchiul meu, nu pot să nu-ți spun că te-ai purtat ca un laș; ai trimis o fetiță într-un loc în care ție ți-e frică să te duci.

– Liniște, domnule!
strigă unchiul Andrew,
rezemîndu-și capul de
masă. Nu permit să-mi
vorbească astfel un școlar
jegos. Nu înțelegi nimic.
Eu sînt marele învățat,
magicianul, cel care *face*
experimentul. E firesc să
am nevoie de subiecți pe
care să pot experimenta.
Doamne, mai lipsește
să-mi spui c-ar fi trebuit
să le cer voie cobailor
înainte de a experimenta
pe ei!

Nu poți dobîndi înțelepciune fără sacrificii. Dar ar
fi de-a dreptul ridicol să mă duc chiar eu. E ca și cînd
ai cere unui general să lupte ca simplu soldat. Dacă
mor, ce s-ar întîmpla cu munca mea de-o viață?

– Nu mai trîncăni atît, spuse Digory. O aduci pe
Polly înapoi sau nu?

– Tocmai voiam să-ți spun, cînd m-ai întrerupt atît
de nepoliticos, spuse unchiul Andrew, că am reușit să
găsesc pînă la urmă o cale de a-i aduce înapoi. Inelele
verzi te aduc înapoi.

– Dar Polly n-are nici un inel verde.

– Nu, spuse unchiul Andrew zîbind răutăcios.

– Deci nu se poate întoarce, strigă Digory. E ca și când ai fi omorât-o.

– Ba se poate întoarce, spuse unchiul Andrew, dacă se duce cineva după ea, cu un inel galben pentru el și două inele verzi – unul pentru el și altul pentru ea.

Digory înțelese în ce capcană căzuse; îl privi țintă pe unchiul Andrew, cu gura căscată, fără să scoată o vorbă. Era alb la față ca varul.

– Sper, spuse unchiul Andrew după scurt timp, cu glas tare și puternic, de parc-ar fi fost unchiul perfect care tocmai îi oferise un cadou generos și un sfat prețios, *sper*, Digory, că nu ești un fricos. Mi-ar părea tare rău să aflu că un membru al familiei mele nu este destul de cavaler și de demn să sară în ajutorul... unei domnișoare aflate la ananghie.

– Taci din gură! strigă Digory. Dacă ai avea destulă demnitate și toate celelalte, te-ai duce chiar tu. Dar știi că n-ai s-o faci. Ești o *fîră*. Bănuiesc c-ai pus totul la cale, ai vrut să plece fără să știe, pentru ca apoi să plec și eu după ea.

– Bineînțeles, recunosc unchiul Andrew, zîmbind odios.

– Foarte bine. Mă duc. Da' mai vreau să-ți spun ceva înainte. Pînă azi n-am crezut în Magie. Acum mi-am dat seama că există. Deci, dacă există, înseamnă că și toate poveștile cu vrăjitoare sînt și ele mai mult sau mai puțin adevărate. Iar tu ești un Magician crud și rău, cum sînt cei din povești. Dar n-am citit nici o poveste în care oamenii ca tine să nu fie pedepsiți pînă la urmă, și fac pariu că și tu vei plăti. Și-ai s-o meriți pe deplin!

De data asta Digory lovise din plin. Unchiul Andrew tresări. Pe față i se putea citi teama și, așa fiară cum era, aproape că nu se putea să nu ți se facă milă de el. Dar după o clipă se liniști și spuse rîzînd forțat:

– Sigur, e normal ca un copil să gîndească așa, mai ales dacă a crescut, așa ca tine, printre femei. Povești de-ale babelor, nu? Nu e nevoie să te gîndești la ce pericole m-așteaptă pe *mine*, Digory. N-ar fi mai bine să te gîndești la pericolul în care se află prietena ta? A plecat de destulă vreme. Dacă sînt pericole Acolo, ar fi păcat s-ajungi prea tîrziu, fie și numai cu o clipă.

– Îți pasă de nu mai poți! spuse Digory înfuriat. Da' m-am săturat de trîncăneala ta. Ce trebuie să fac?

– Dragul meu băiat, trebuie să te controlezi, spuse unchiul Andrew calm. Altfel o s-ajungi ca mătușa Letty. Acum vino cu mine!

Se ridică, își puse o pereche de mănuși și se duse spre tava pe care se aflau inelele.

– Au efect numai dacă te ating direct pe piele. Dacă-mi pun mănuși, le pot ridica așa și nu mi se-ntîmplă nimic. Dacă-ți pui unul în buzunar, nu ți se-ntîmplă nimic. Numai că, firește, trebuie să ai grijă să nu-ți bagi mîna în buzunar, ca să nu-l atingi din greșeală. Cum ai atins un inel galben, cum ai dispărut din lumea asta. Cînd ești în Celălalt Loc, bănuiesc că – desigur, n-am testat asta încă, dar *bănuiesc* că – în clipa în care atingi un inel verde, dispari din lumea aceea și presupun că apari din nou în lumea noastră. Uite, îți pun inelele astea două verzi în

buzunarul drept. Nu uita în ce buzunar sînt inelele verzi. Unul pentru tine și celălalt pentru fetiță. Acum alege-ți tu singur unul galben. Dac-aș fi în locul tău, mi l-aș pune pe deget, ca să nu-l scap.

Digory fu cît pe ce s-atingă un inel galben, cînd își aduse aminte:

– Cum rămîne cu mama? întrebă. Ce-i spui dacă întrebă unde sînt?

– Cu cît pleci mai repede, cu atît o să te-ntorci mai repede, spuse unchiul Andrew vesel.

– Da' nu știi sigur dac-o să mă mai întorc.

Unchiul Andrew ridică din umeri, merse pînă la ușă, o descuie și o deschise larg.

– Foarte bine, zise, cum vrei. Du-te jos la masă! Las-o pe biata copilă pradă animalelor sălbatice, sau să se înece, sau să moară de foame în Cealaltă Lume sau să se piardă acolo pentru totdeauna, dacă așa vrei. Mie mi-e totuna. Poate c-ar fi bine să te duci înainte de ceai la doamna Plummer să-i spui că n-o s-o mai vadă pe fata ei niciodată, pentru că ți-a fost frică să-ți pui un inel.

– Dumnezeuule, exclamă Digory, ce rău îmi pare că nu sînt mai mare ca să-ți pot trage una-n cap!

Își încheie nasturii de la haină, respiră adînc și luă inelul. Și își spuse, după cum avea să povestească după aceea, că n-are de ales.

3

Pădurea de la Hotarul dintre Tărîmuri

Unchiul Andrew și odăița lui dispărură pe dată. După care, pentru o clipă, totul deveni tulbure. Digory zări o lumină slabă, verzuie, care venea de undeva de deasupra lui; dedesubt, totul era ascuns în beznă. Nu stătea și nici nu pășea pe nimic. Nu se atingea de nimic.

„Cred că sînt în apă, își spuse Digory. Sau poate *sub* apă.“

Ceea ce-l sperie un pic, dar, în aceeași clipă, își dădu seama că merge în sus. După care capul îi ieși undeva la suprafață și se trezi îndreptîndu-se tîrîș spre pămîntul acoperit de iarbă de la marginea unui ochi de apă.

Cînd se ridică în picioare, își dădu seama că nu-i șiroia apă din haine și nici nu gîfîia, cum te-ai fi așteptat în cazul unei persoane care tocmai ieșise din apă. Hainele îi erau perfect uscate. Se afla la marginea unui ochi de apă, care nu avea mai mult de trei metri lungime, în mijlocul unei păduri. Copacii erau atît de aproape unii de alții, iar frunzișul atît de bogat, încît nu se putea vedea nici un petic de cer. Singura lumină din jur era o lumină verde, care cobora printre frunze: dar probabil că undeva sus era un soare foarte puternic, pentru că lumina aceasta verde era strălucitoare și caldă. Era cea mai liniștită pădure pe care v-ați fi putut-o imagina vreodată. Nici urmă de păsări, animale sau insecte; nu adia nici o boare de vînt. Aproape că puteai auzi cum cresc copacii. Ochiul de apă din care ieșise nu era singurul din pădure.

Mai erau vreo douăsprezece – cîte unul la fiecare cîteva metri, cît putea cuprinde Digory cu privirea. Aproape că auzeai rădăcinile copacilor sorbind apa din pămînt. Pădurea asta era plină de viață. Mai tîrziu, de cîte ori încerca s-o descrie, Digory spunea mereu același lucru: „Era un loc *minunat*, ca o prăjitură plină cu stafide“.

Lucrul cel mai ciudat era că, înainte chiar de a se uita în jur, aproape uitase de ce venise acolo. Și cu siguranță că nu se gîndea nici la Polly, nici la unchiul Andrew și nici măcar la mama. Nu-i era deloc teamă; și nu era nici emoționat, nici curios. Dacă l-ar fi întrebât cineva de unde vine, probabil ar fi spus: „Sînt aici dintotdeauna“.

Fiindcă acesta era sentimentul pe care-l aveai în locul acela, că ești acolo dintotdeauna și că nu te plictiseși niciodată, deși nu se întâmpla nimic. Așa cum a spus Digory mult timp după aceea: „Nu e genul de loc unde se întâmplă ceva. Acolo doar cresc copaci“.

După ce privi îndelung pădurea, observă că sub un copac, la câțiva metri depărtare de locul unde se afla el, dormea o fată. Avea ochii închiși, dar nu de tot, de parcă era pe punctul de a se trezi din somn. Se uită la ea un timp fără să spună nimic. În cele din urmă, fata deschise ochii, se uită și ea la el o vreme, tot fără să spună nimic. După care începu să vorbească, cu o voce visătoare, mulțumită de sine:

- Am impresia că te-am mai văzut undeva.
- Și eu, zise Digory. Ești de mult timp aici?
- Da, dintotdeauna, răspunse fata. Cel puțin... nu știu, cred că de foarte mult timp.

– Și eu la fel, spuse Digory.

– Nu-i adevărat, îl contrazise ea. Te-am văzut ieșind din ochiul acela de apă nu de mult.

– Cred că ai dreptate, o aprobă Digory, încurcat. Uitasem.

După care nu mai spuse nimic nici unul din ei.

– Știi ce, începu fata dintr-odată, nu cumva ne-am mai întâlnit undeva? Am senzația că-mi amintesc de un băiat și o fată, așa ca noi, care locuiesc într-un loc cu totul diferit și care fac fel de fel de năzdrăvăanii. Poate că am visat doar.

– Și eu am avut exact același vis, cred, spuse Digory. Despre un băiat și o fată care locuiau în case vecine – și care se târau printre grinzi. Fata era foarte murdară pe față.

– Nu încurci lucrurile? În visul meu, băiatul era murdar pe față.

– Nu-mi amintesc cum era fața băiatului, spuse Digory. Hei, ce-i aia? întrebă.

– Aa, e un cobai, spuse fata.

Era un cobai gras, care căuta ceva prin iarbă. Cineva îi lipise cu bandă adezivă, de jur împrejur, un inel galben.

– Uite! strigă Digory. Inelul! Și uite, și tu ai unul, pe deget. Și eu.

Fata se ridică acum, curioasă. Se uitară fix unul la celălalt, încercînd să-și amintească. Aproape în aceeași clipă, ea strigă „Domnul Ketterley!“, iar băiatul strigă „Unchiul Andrew!“ și-și amintiră cine sînt și de unde vin și tot ce li se întîmplase. După

cîteva minute, înțeleseră. Digory îi povesti ce fiară fusese unchiul lui.

– Și-acum ce facem? întrebă Polly. Luăm cobaiul și ne întoarcem acasă?

– N-avem nici un motiv să ne grăbim, spuse Digory, căscînd.

– Ba da, eu cred că avem, îi răspunse Polly. Locul ăsta e prea liniștit. E foarte... e ca într-un vis. Aproape că te adoarme. Dacă mai stăm aici, o să ne întindem în iarbă și-o să adormim pe veci.

– Aici e tare frumos, spuse Digory.

– Da, e tare frumos, spuse și Polly. Dar trebuie să ne întoarcem.

Fata se ridică și o porni încet spre cobai. După care se răzgîndi.

– Ce-ar fi să lăsăm cobaiul aici? întrebă. Aici e fericit; dacă-l ducem înapoi acasă, unchiul tău i-ar putea face cine știe ce lucru oribil.

– Pun pariu că așa ar fi, spuse Digory. Uită-te cum s-a purtat cu *noi*. Apropo, noi cum ajungem acasă?

– Cred că intrăm înapoi în apă.

Se duseră pînă la marginea apei și se uitară la suprafața ei liniștită, în care se oglindea mulțimea de frunze verzi, făcînd-o să pară foarte adîncă.

– N-avem costumele de baie, spuse Polly.

– N-avem nevoie de costume, prostuțo, o lămuri Digory. Intrăm cu hainele pe noi. Ai uitat că nu ne-am udat cînd am venit aici?

– Știi să înoți?

– Un pic. Da' tu?

– Nu prea.

– Nu cred că trebuie să înotăm, zise Digory. Doar vrem să mergem *în jos*, nu?

Nu le surîdea nici unuia să sară în apă, dar nu spuse nici unul nimic. Se luară de mînă și strigară:

– Unu, doi, trei, și!

Pleosc! Copiii închiseră ochii. Dar cînd îi deschiseră din nou, se treziră tot în pădurea cea verde, ținîndu-se de mînă, iar apa de-abia dacă le ajungea pînă la glezne. Nu părea să aibă mai mult de cîțiva centimetri adîncime.

Săriră înapoi pe mal.

– Ce se întîmplă? întrebă Polly, cu teamă în glas.

Dar nu-i era chiar așa teamă cum ați putea crede, pentru că în pădurea aceea e greu să-ți fie cu adevărat teamă. E un loc mult prea liniștit.

– Știu! strigă Digory. Sigur că n-am reușit. Avem încă inelele galbene. Astea sînt pentru cînd vrei să vii aici. Cele verzi ne vor duce acasă. Trebuie să ne schimbăm inelele. Ai buzunare? Bun. Pune-ți inelul galben în buzunarul stîng. Am eu două inele verzi. Uite, unul e pentru tine.

Își puseră inelele verzi și se întoarseră la ochiul de apă. Dar, înainte de a încerca din nou să sară, Digory scoase un strigăt:

– Ooo!

– Ce e? întrebă Polly.

– Mi-a venit o idee cu adevărat nemaipomenită, spuse Digory. Ce-or fi celelalte ochiuri de apă?

– Cum adică?

– Păi, dacă ne putem întoarce în lumea noastră sărind în apa *asta*, oare n-am putea ajunge altundeva dacă sărim într-una dintre celelalte? Poate că pe fundul fiecărui ochi de apă există câte o altă lume.

– Da' eu credeam că sîntem în Cealaltă Lume a unchiului Andrew, sau în Celălalt Loc, sau cum vrei să-i spui. Nu ziceai tu că...

– Lasă-l pe unchiu' Andrew, o întrerupse Digory. Cred că habar n-are de ochiurile astea de apă. N-a avut curajul să vină aici. El vorbea numai de o Altă Lume. Dar dacă sînt, de fapt, zeci de alte lumi?

– Vrei să spui că pădurea asta ar putea fi doar una dintre ele?

– Nu, nu cred că pădurea asta e o lume. Cred că e doar un fel de loc de trecere.

Polly era nedumerită.

– Nu-nțelegi? întrebă Digory. Uite, gîndește-te la tunelul nostru de sub țigle, de-acasă. Nu e o încăpere din nici una dintre case. Într-un fel, nici nu aparține nici uneia dintre case. Dar, odată ce-ai intrat în tunel, poți merge de-a lungul lui și ajungi la oricare casă de pe stradă. N-ar putea fi și aici la fel? Un loc care nu aparține nici uneia dintre lumi, dar, odată ce l-ai găsit, poți ajunge de aici în toate lumile.

– Bine, dar, chiar dacă poți... începu Polly.

– Și bineînțeles că asta explică totul, continuă Digory, de parcă n-ar fi auzit-o. De aceea e totul atît de liniștit. Aici nu se întîmplă nimic. Exact ca acasă. În case, oamenii vorbesc, fac fel de fel de lucruri, mîncă. În locurile de trecere, în spatele pereților,

deasupra tavanelor ori sub podele, sau în tunelul nostru, nu se întâmplă nimic. Da' cînd ieși din tunel, te poți trezi în *orice* casă. Cred că de-aici putem ajunge absolut Oriunde! Nu trebuie să sărim înapoi în aceeași apă prin care am venit. Sau, în orice caz, nu încă.

– Pădurea de la Hotarul dintre Tărîmuri, spuse Polly visătoare. Sună foarte bine.

– Hai! Ce apă vrei să-ncercăm?

– Uite, știi ceva? începu Polly. Nu vreau să-ncerc nimic pînă cînd nu sîntem siguri că *putem* să ne întoarcem de unde am venit. Nici măcar nu știm dacă se poate.

– Sigur, făcu Digory, ca să ne prindă unchiu' Andrew și să ne ia inelele înainte să ne putem distra. Nu, mulțumesc.

– Da' n-am putea să mergem numai un pic? întrebă Polly. Numai să vedem dacă se poate. Și, dacă se poate, ne schimbăm inelele și ne întoarcem aici înainte de-a ajunge în odaia domnului Ketterley.

– Oare putem să coborîm numai *un pic* prin ochiul de apă?

– Păi, a durat ceva pînă am urcat. Bănuiesc că durează și să te întorci.

Digory nu prea era de acord, dar pînă la urmă fu nevoit să cedeze, pentru că Polly refuza cu înverșunare să meargă să exploreze orice altă lume înainte de a se asigura că se poate întoarce în lumea ei. Era la fel de curajoasă ca el cînd era vorba de pericole (viespile, spre exemplu), dar n-o interesa tot la fel de mult să descopere lucruri de care nu mai auzise

nimeni pînă atunci; pentru că Digory era genul de persoană care vrea să știe totul și, cînd s-a făcut mare, a devenit profesorul Kirke, care o să apară în următoarele cărți.

După o îndelungă tîrguială, căzura de acord să-și pună inelele verzi.

– Verdele e pentru cînd vrei să fii în siguranță, spuse Digory, așa că nu se poate să uiți pentru ce e fiecare inel.

După care urmau să se ia de mîină și să sară. Iar în clipa în care simțeau că se apropie de odaia unchiului Andrew, sau numai de lumea lor, Polly trebuia să strige „Schimbăm!” și-și scoteau amîndoi inelele verzi și și le puneau pe cele galbene. Digory voia să fie el cel care să strige „Schimbăm!”, dar Polly nu fu de acord.

Își puseră inelele verzi, se luară de mîină și mai strigară o dată:

– Unu, doi, trei, și!

De data asta reușiră. E foarte greu de spus cum anume a fost, pentru că totul s-a întîmplat extrem de repede. La început, au apărut niște lumini strălucitoare care se mișcau pe un cer întunecos; Digory crede și-acum că erau stele și jură chiar că a văzut planeta Jupiter de aproape – suficient de aproape ca să-i poată vedea luna. Dar aproape în aceeași clipă apărură șiruri întregi de acoperișuri cu hornuri și văzură Catedrala St Paul; era Londra. Puteau vedea prin zidurile tuturor caselor. Îl zăriră apoi pe unchiul Andrew, undeva în umbră, dar devenind tot mai clar. Dar înainte de a deveni cît se poate de real, Polly strigă:

– Schimbăm!

Ceea ce și făcură; lumea noastră se risipi ca un vis, iar lumina verde de deasupra deveni tot mai puternică, pînă cînd ajunseră la suprafața apei și ieșiră la mal. În jurul lor se vedea pădurea, verde, strălucitoare și liniștită ca întotdeauna. Totul durase mai puțin de un minut.

– Ai văzut? spuse Digory. E-n ordine! Acum începe aventura! Putem intra în oricare ochi de apă. Hai să-l încercăm pe ăla!

– Stai! făcu Polly. Nu facem un semn *aici*?

Se uitară unul la altul și se făcură albi ca varul dîndu-și seama ce lucru îngrozitor fuseseră cît pe ce să facă. Fiindcă în pădure erau nenumărate ochiuri de apă, și erau toate la fel, iar copacii erau și ei la fel, așa că, dacă plecai de la ochiul care ducea spre lumea ta fără să lași nici un semn, aveai șanse unu la sută să-l mai găsești vreodată.

Cu mîna tremurînd, Digory își desfăcu briceagul și tăie o fișie în iarba de la marginea apei. Pămîntul (care mirosea plăcut) era maroniu-roșiatic și se asorta cu verdele frunzelor.

– Noroc că *unul* din noi are ceva minte, zise Polly.

– Nu te mai lauda atîta, spuse Digory. Hai odată, vreau să văd ce-i în celelalte ochiuri de apă.

Polly îi răspunse arțagoasă, iar el îi spuse ceva și mai urît. Cearta a durat preț de cîteva minute, dar ar fi plicticos să o redau în scris. Mai bine să trecem direct la momentul în care stăteau cu inimile aproape sărindu-le din piept și cu teama pe fețe la marginea unui ochi de apă necunoscut, cu inelele

galbene în deget. Se luară de mînă și spuseră încă o dată:

– Unu, doi, trei, și!

Pleosc! Nici de data asta nu reușiră. Apa de aici părea să fie o simplă băltoacă. În loc să ajungă în altă lume, se treziră doar cu picioarele ude și împrășcați de apă, pentru a doua oară în dimineața aceea (dacă era într-adevăr dimineață, fiindcă în Pădurea dintre Tărîmuri timpul pare să stea pe loc).

– La naiba! exclamă Digory. Acum ce n-am mai făcut? Doar ne-am pus inelele galbene. Așa a zis: inelele galbene pentru cînd vrei să ieși.

Adevărul e că unchiul Andrew, care nu știa nimic despre Pădurea dintre Tărîmuri, avea o idee greșită despre inele. Cele galbene nu erau inele „care te duc în afară“ și nici cele verzi nu te duceau „acasă“; cel puțin nu așa cum credea el. Erau făcute dintr-o substanță care provenea din pădure. Substanța din care erau făcute inelele galbene avea puterea să te aducă în pădure; era o substanță care voia să se întoarcă la locul de origine, în locul de trecere. Dar substanța din inelele verzi era o substanță care încerca să plece de la locul ei: așa că inelul verde te scotea din pădure și te ducea în altă lume. Unchiul Andrew, după cum puteți vedea, se ocupa de lucruri pe care nu le înțelegea prea bine; ca mai toți Magicienii, de altfel. Bineînțeles că nici Digory nu descoperi adevărul, sau cel puțin nu prea curînd. Dar după ce discutară ce-ar fi de făcut, hotărîră să încerce inelele verzi, să vadă ce se întîmplă.

– Eu sînt gata, dacă ești și tu, spuse Polly.

Dar de fapt spusese asta deoarece, în adîncul sufletului ei, era sigură că nici unul dintre inele n-o să aibă nici un efect în nici unul dintre ochiurile de apă, așa că n-avea ce să li se întîmple; cel mult se udau puțin. Nu știu sigur dacă nu cumva gîndea și Digory la fel.

În orice caz, după ce-și puseră amîndoi inelele verzi și după ce se apropiară de marginea apei și se luară iar de mîină, erau evident cu mult mai veseli și mai relaxați decît fuseseră prima dată.

– Unu, doi, trei, și! spuse Digory.

4

Clopoșelul și ciocanul

De data aceasta nu mai încâpea nici cea mai mică îndoială că există Magie.

Alunecară tot mai jos, la început prin beznă și apoi printre niște siluete care ar fi putut fi aproape orice. Întunericul începu să se risipească și, dintr-odată, se treziră stînd pe ceva solid. O clipă mai tîrziu, se dezmeticiră și putură să se uite în jur.

– Ce loc ciudat! exclamă Digory.

– Nu-mi place, spuse Polly, cutremurîndu-se.

Lumina fu cea care le atrase atenția mai întii. Nu semăna cu lumina soarelui, nici cu lumina electrică și nici cu lumina lumînărilor; nu semăna cu nici o lumină pe care o mai văzuseră pînă atunci. Era o

lumină slabă, roșiatică, destul de mohorâtă. Nu pîlpii nici un pic. Se aflau pe o suprafață dreaptă, pavată și erau înconjurați de clădiri. Locul nu avea acoperiș, era un fel de curte. Cerul avea o culoare neobișnuită – un albastru atît de închis încît aproape că părea negru. După ce te uitai la cer, te mirai cum de mai este lumină.

– Ce ciudat e aici, spuse Digory. Oare se pomeste vreo furtună sau o să fie eclipsă?

– Nu-mi place, spuse Polly.

Vorbeau amîndoi, fără să știe prea bine de ce, în șoaptă. Și, deși nu mai aveau nici un motiv, se țineau în continuare de mîna.

Curtea era înconjurată de ziduri foarte înalte, cu multe ferestre care nu aveau geam și dincolo de care era beznă. Puțin mai încolo, erau cîteva arcade mari, susținute de stîlpi, întunecate ca niște guri de tunel. Era frig.

Totul părea construit dintr-o piatră roșie, dar s-ar fi putut să pară așa din cauza luminii ciudate. Era chiar foarte frig. Multe dintre pietrele de pavaj din curte erau crăpate și tocite la colțuri. Unul dintre portaluri era pe jumătate plin de moloz. Copiii se tot întorceau dintr-o parte în alta, să privească de jur împrejurul curții. Asta și din cauză că se temeau ca nu cumva cineva sau ceva să se uite la ei pe fereastră, cînd erau cu spatele.

– Crezi că locuiește cineva aici? întrebă Digory într-un sfîrșit, tot în șoaptă.

– Nu, îi răspunse Polly. Sînt numai ruine. Nu s-a auzit nici un sunet de cînd sîntem aici.

– Hai să stăm nemișcați, să vedem dacă se-aude ceva, propuse Digory.

Rămaseră nemișcați, cu urechile ciulite, dar nu-și auziră decît tic-tac-ul inimilor. Locul acesta era cel puțin la fel de liniștit ca Pădurea de la Hotarul dintre Tărîmuri. Doar că era un alt fel de liniște. Cea din Pădure fusese caldă (aproape că puteai auzi cum cresc copacii) și plină de viață; liniștea de aici era

fără viață, rece, goală. Nu-ți puteai imagina crescînd nimic aici.

– Hai să mergem acasă! spuse Polly.

– Da' n-am văzut nimic încă, spuse Digory. Dacă tot sîntem aici, trebuie să ne uităm un pic...

– Sînt sigură că nu-i nimic interesant.

– Ce rost mai are să ai un inel magic care te duce în alte lumi, dacă, odată ajunsă acolo, ți-e frică să te uiți în jur?

– Cine vorbește de frică! făcu Polly, dîndu-i drumul la mîna.

– Mi s-a părut că nu prea ai chef să explorăm locul.

– Vin cu tine oriunde mergi.

– Putem să plecăm oricînd vrem, spuse Digory. Hai să ne scoatem inelele verzi și să le punem în buzunarul din dreapta. Trebuie doar să nu uităm că inelele galbene sînt în buzunarul din stînga. Poți să-ți ții mîna cît de aproape de buzunar vrei, da' ai grijă să n-o bagi în buzunar, fiindcă astfel poți atinge inelul galben și dispari.

După ce-și puseră inelele în buzunar, se îndreptară spre unul dintre portalurile care dădeau spre interiorul unei clădiri.

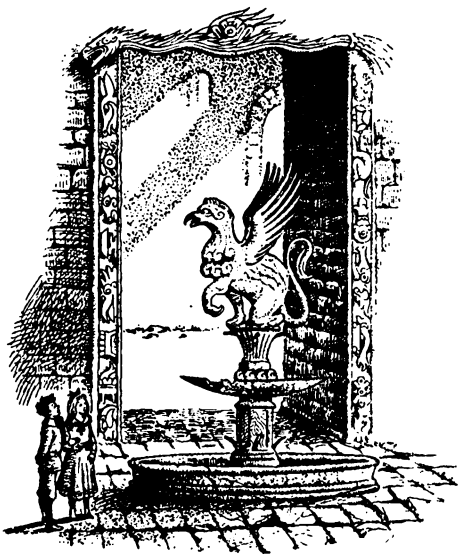
Cînd ajunseră acolo și se uitară înăuntru, văzură că nu era chiar așa de întuneric cum crezuseră la început. Înăuntru se vedea un hol întunecos, care părea pustiu; undeva în spate se vedea un șir de stîlpi cu arcade, printre care se strecura aceeași lumină slabă. Traversară holul cu multă grijă, temîndu-se să nu fie găuri în pietrele

de pavaj sau să nu cumva să se împiedice în cine știe ce. Când ajunseră în capătul celălalt, ieșiră pe sub arcade și se treziră într-o altă curte și mai mare.

– E cam periculos aici, spuse Polly, arătînd spre un loc unde zidul era înclinat în afară, de parc-ar fi fost gata să se prăbușească în curte. În alt loc, lipsea stîlpul dintre două arcade și porțiunea care-ar fi trebuit să se sprijine de stîlp atîrna în gol. Era clar că locul era pustiu de sute, dacă nu chiar de mii de ani.

– Dacă rezistat pînă acum, cred că o să mai reziste un pic, zise Digory. Dar trebuie să avem grijă să nu facem gălăgie. Știi că zgomotul poate face lucrurile să cadă – cum se întîmplă cu avalanșele din Alpi.

Ieșiră și din curtea aceea prin alt portal, urcară un șir lung de trepte și trecură apoi prin niște camere mari, care dădeau una în alta; locul era imens. Din cînd în cînd credeau că au ajuns la ieșire și c-au să vadă ce este în jurul palatului acela enorm. Numai că de fiecare dată intrau în altă curte. Curțile astea fuseseră cu siguranță minunate pe vremea cînd erau locuite. Într-una existase pe vremuri o fîntînă: un monstru imens, din piatră, cu aripile întinse, stătea cu gura larg deschisă și înăuntru se vedeau niște conducte prin care cursese pe vremuri apa. Sub el era un bazin mare din piatră, în care se aduna apa; dar acum era gol. În alte părți, de jur împrejurul stîlpilor, crescuse o plantă agățătoare care stricase și ea zidurile.

Dar se uscaseră de mult. Nu se zărea nici o furnică, nici un păianjen, nici o ființă pe care te-ai aștepta să-o vezi printre ruine; iar acolo unde se vedea pământul între pietrele crăpate, nu crescuse nici iarbă și nici mușchi.

Era atât de lugubru totul și atât de monoton, încât pînă și Digory se gîndi că ar fi mai bine să-și pună inelele galbene și să se întoarcă în pădurea caldă, verde și plină de viață de la Hotarul dintre Tărîmuri. Cînd iată că ajunseră în fața a două uși imense, dintr-un metal care părea să fie aur. Una din ele era ușor întredeschisă. Și, bineînțeles, intrară. Făcură amîndoi un pas înapoi și respirară adînc: aici era, în sfîrșit, ceva ce merita văzut.

Preț de o clipă avură impresia că încăperea e plină de oameni – sute de oameni care stăteau pe scaune,

nemișcați. Polly și Digory rămaseră și ei, firește, nemișcați o bună bucată de vreme, privind înăuntru. Dar apoi își dădură seama că nu puteau fi oameni adevărați. Nu se mișca și nu răsuflea nici unul. Semănau cu cele mai frumoase figuri de ceară pe care le-ați văzut vreodată.

De data aceasta Polly fu cea care avu inițiativa. În încăperea aceasta era ceva ce o interesa mai mult pe ea decît pe Digory: toate figurile de ceară purtau haine minunate. Dacă te fascinau cît de cît hainele, cu greu te-ai fi putut abține să mergi să le vezi mai de aproape. Strălucirea culorilor dădea încăperii un aer nu chiar vesel, dar, în orice caz, bogat și maiestuos în comparație cu praful și goliciunea din restul palatului. Avea și mai multe ferestre și era cu mult mai luminată.

Mi-e tare greu să descriu hainele. Toate figurile de ceară erau înveșmîntate în haine de sărbătoare și avea fiecare o coroană pe cap. Veșmintele erau purpurii, argintii și verde-aprins, brodate cu modele, cu flori și cu animale ciudate. Coroanele erau împodobite cu pietre prețioase de dimensiuni uimitoare; șiragurile de la gît străluceau și ele.

– Hainele astea cum de nu s-au stricat după atîta timp?

– Magie, șopti Digory. Nu simți? Pun pariu că încăperea asta e plină de Magie. Am simțit din clipa cînd am intrat.

– Un veșmînt ca ăsta ar costa sute de lire, zise Polly.

Dar pe Digory îl interesau mai mult fețele, care meritau într-adevăr toată atenția. Oamenii stăteau în jilțurile lor din piatră, de o parte și de alta a încăperii, iar partea centrală a încăperii rămăsese liberă, așa că te puteai duce să te uiți la fiecare chip în parte.

– Cred că erau niște oameni *drăguți*, spuse Digory.

Polly dădu din cap aprobator. Toate fețele pe care le vedeau erau într-adevăr drăguțe. Atît bărbații, cît și femeile aveau un aer de oameni buni și înțelepți și păreau să aparțină unei rase de oameni chipeși.

Dar după ce avansară cîtiva pași, copiii dădură și de niște chipuri care arătau puțin altfel. Erau foarte serioase. Aveai senzația că, dacă ai întîlni oameni ca aceștia, ar trebui să fii cu mare băgare de seamă. După ce mai merșeră puțin, cam pînă în mijlocul încăperii, dădură de niște chipuri care nu le plăcură. Chipurile de aici păreau puternice, mîndre și fericite, dar nemiloase. Puțin mai încolo, păreau și mai crude. Iar mai încolo, păreau tot crude, dar nu mai aveau un aer fericit, ci disperat, de parcă persoanele cărora le aparțineau săvîrșiseră niște fapte îngrozitoare și suferiseră lucruri la fel de îngrozitoare. Ultima figură era cea mai interesantă – o femeie cu veșminte mai bogate decît ale celorlalți, foarte înaltă (dar toate

figurile de ceară din încăperea aceea erau mai înalte decît oamenii din lumea noastră) și cu un aer atît de mîndru și de plin de cruzime, încît ți se tăia respirația numai văzînd-o. Cu toate acestea, și ea era frumoasă. Mulți ani mai tîrziu, la bătrînețe, Digory spunea că nu a văzut în toată viața lui o femeie atît de frumoasă. Trebuie însă să adaug că Polly spunea mereu că ei nu i s-a părut chiar așa de grozavă.

Această femeie, după cum v-am spus, era ultima: dar după ea urmau nenumărate jilțuri goale, ca și cînd încăperea ar fi fost pregătită pentru o colecție mai mare de manechine.

– Mi-ar plăcea să știu ce s-a întîmplat, spuse Digory. Hai înapoi în mijlocul încăperii, să ne uităm la chestia aia care seamănă cu o masă.

Obiectul din mijlocul încăperii nu era chiar o masă. Era un stîlp pătrătos, înalt de vreun metru, de pe care se ridica un arc mic din aur, de care era atîrnat un clopoțel de aur; și alături se găsea un ciocănaș, de aur, cu care să lovești clopoțelul.

– Oare... oare... oare..., începu Digory.

– Parc-ar fi ceva scris aici, spuse Polly, aplecîndu-se și uitîndu-se pe o latură a stîlpului.

– Chiar! spuse Digory. Da' precis că n-o să putem citi.

– De ce nu? Eu nu sînt chiar așa sigură, spuse Polly.

Se uitară amîndoi atenți și, după cum era de așteptat, literele săpate în piatră erau ciudate. Dar se întîmplă o minune: în timp ce se uitau la litere, deși forma acestora nu se schimbă cu nimic, își dădură

seama că înțeleg. Dacă Digory și-ar fi amintit ce spusese chiar el cu numai câteva minute înainte, că încăperea aceea era fermecată, ar fi bănuit că Magia începuse să-și facă efectul. Dar ardea de curiozitate, așa că nu se putea gândi la asta. Își dorea tot mai mult să știe ce scrie pe stîlp. Și foarte curînd aflară amîndoi. Scria cam așa – cel puțin acesta este sensul, deși poezia, atunci cînd o citeai acolo, era mai frumoasă:

*De ești viteaz, fă acum alegerea:
Lovește clopotul și înfruntă primejdia
Sau te întreabă, pîn' ce înnebunești,
Cum ar fi fost să îndrăznești.*

– Nu te teme! spuse Polly. N-avem chef de primejdii.

– Da' nu vezi că n-avem ce face? o întreabă Digory. Nu mai putem da înapoi. O să ne întrebăm mereu ce s-ar fi întîmplat dac-am fi lovit clopotul. N-am de gînd să mă-ntorc acasă și să înnebunesc gîndindu-mă mereu la asta. Nici vorbă!

– Nu fi prost, spuse Polly. Cine crezi că vrea așa ceva? Și ce contează ce s-ar fi întîmplat?

– Cred că dacă ai venit pînă aici, nu mai ai de ales; o să te tot întrebîți ce s-ar fi întîmplat, pînă ce-o iei razna. Asta-nseamnă Magie, nu înțelegi? Eu o simt deja acționînd asupra mea.

– Eu nu, spuse Polly supărată. Și cred că nici tu n-o simți. Te prefaci.

– Ce știi tu? făcu Digory. Ești fată, asta e, și fetele habar n-au de nici unele, știu doar să bîrfească și să trîncănească despre cine cu cine s-a logodit.

– Parcă erai unchiu' tău cînd ai spus asta, zise Polly.

– De ce tot schimbi vorba? întrebă Digory. Noi vorbeam despre...

– Tipic pentru bărbați! spuse Polly pe tonul unui adult. Dar adăugă repede, cu vocea ei obișnuită: Și te rog să nu-mi spui și tu acum că mă port exact ca o femeie.

– Nici nu-mi trece prin cap să-i spun unei puștoaice ca tine că se poartă ca o femeie, spuse Digory cu nasul pe sus.

– Puștoaică, zău? începu Polly, care era de-acum de-a dreptul furioasă. Înseamnă că n-ai nevoie de o puștoaică, să nu te deranjeze. Plec. M-am săturat de locul ăsta. Și m-am săturat și de tine. Ești un catîr încăpățînat, rău și înfumurat!

– Gata! strigă Digory cu o voce mult mai răutăcioasă decît intenționase.

Văzuse mîna lui Polly apropiindu-se de buzunar ca să ia inelul galben. Și nu pot să-i gălesc nici o scuză pentru ce-a făcut mai apoi, decît poate faptul că se căi după aceea (ca mulți alții, de fapt). Înainte ca mîna lui Polly să ajungă în dreptul buzunarului, o apucă de încheietură și se sprijini cu spatele de pieptul ei. După care, punîndu-și cotul în calea celeilalte mîini, se aplecă în față, luă ciocanul și lovi ușor în clopoțelul de aur. Îi dădu apoi drumul fetei; se priveau unul pe altul, cu respirația tăiată. Polly tocmai

dădea să plîngă, nu de frică, nici măcar fiindcă o duruse cînd o strînsese de încheietura mîinii, ci de furie. Numai că asta dură numai două secunde, fiindcă imediat se întîmplă ceva care le dădu de gîndit și care-i făcu să uite de ceartă.

În clipa în care Digory atinsese clopoțelul, acesta scosese un sunet, un sunet plăcut, după cum probabil vă așteptați, un sunet nu foarte puternic. Dar, în loc să înceteze, se repetă; și, pe măsură ce se repeta, devenea tot mai puternic. După numai un minut, era de două ori mai puternic decît la început. Și curînd deveni atît de asurzitor, încît copiii nici nu s-ar fi putut auzi dacă ar fi încercat să-și vorbească (numai că nici nu le trecea prin cap să vorbească – rămăseseră cu gurile căscate). Nu după mult timp, sunetul deveni atît de puternic, încît nu s-ar fi auzit unul pe altul nici dac-ar fi strigat. Și devenea tot mai puternic: același sunet, un sunet plăcut, continuu, deși avea ceva oribil în el. În cele din urmă, aerul din încăpere vibră în ritmul sunetului și copiii simțiră podeaua clătinîndu-se. Apoi, sunetul începu să se amestece cu un alt sunet, un zgomot nedeslușit, îngrozitor, care păru la început șuierul unui tren îndepărtat, iar mai apoi o bufnitură ca de copac care cade la pămînt. Se auzeau parcă prăbușindu-se fel de fel de obiecte grele. În cele din urmă, se auzi un tunet și încăperea începu să se clatine atît de tare, încît aproape că-și pierdură echilibrul. După care, se prăbuși cam un sfert din tavan; căzură în jurul lor bucăți mari de tencuială, iar pereții se cutremurară. Clopoțelul tăcu. Norii de praf se risipiră. Se așternu din nou liniștea.

N-au aflat niciodată dacă acoperișul căzuse din cauza Magiei sau fiindcă zgomotul acela asurzitor pe care-l făcuse clopoțelul fusese mai puternic decât puteau suporta zidurile, care erau oricum pe cale de a se prăbuși.

– Acum sper că ești mulțumit, gîfii Polly.

– Oricum, a trecut, spuse Digory.

Așa credeau amîndoi; dar nu se înșelaseră niciodată într-o așa măsură.

5

Cuvîntul deplorabil

Copiii stăteau față în față, de o parte și de alta a stîlpului de care atîrna clopoțelul care încă se mai legăna, deși nu mai scotea nici un sunet. Dintr-odată auziră un zgomot ușor dinspre partea încăperii care era încă întreagă. Se întoarseră repede să vadă ce este. Una dintre figurile frumos înveșmîntate, cea din capătul cel mai îndepărtat, femeia care i se păruse frumoasă lui Digory, tocmai se ridica din jilț. Cînd se ridică, își dădura seama că e mult mai înaltă decît crezuseră. Și-ți dădeai seama pe dată, nu numai după coroană și după veșminte, ci și după sclipirea din ochi și după conturul buzelor, că e o mare regină. Se uită prin încăpere, văzu tavanul prăbușit, îi

văzu și pe copii, dar era imposibil să citești pe chipul ei ce credea despre toate acestea sau dacă era mirată. Se apropie de ei cu pași mari și rezezi.

– Cine m-a trezit? Cine a rupt vraja? întrebă.

– Mă tem că eu, spuse Digory.

– Tu! spuse Regina, punându-i mîna pe umăr.

Era o mîna albă și frumoasă, dar lui Digory i se păru puternică de parc-ar fi fost din oțel.

– Tu? Păi, ești un copil, un copil obișnuit. Se vede de la o poștă că n-ai nici o picătură de sînge nobil în tine. Cum ați îndrăznit să intrați în această casă?

– Venim din altă lume; prin Magie, spuse Polly, care se gîndea c-ar fi cazul s-o bage și pe ea în seamă Regina, nu numai pe Digory.

– Adevărat? întrebă, uitîndu-se în continuare la Digory, fără să-i arunce nici măcar o privire lui Polly.

– Da, e adevărat, răspunse el.

Regina îi ridică bărbia cu mîna cealaltă, ca să-i vadă fața mai bine. Digory încercă să se uite și el la

ea, dar fu nevoit să-și plece privirea. Era ceva în modul ei de a-l privi care îl domina. Regina îl studie cu atenție preț de un minut, după care își luă mîna de pe bărbia lui și-i spuse:

– Nu ești Magician. Nu ai nici un semn că ai fi. Ești probabil servitorul unui Magician. Ai venit aici folosindu-te de Magia altcuiva.

– Da, a unchiului Andrew, spuse Digory.

În aceeași clipă se auzi, nu din încăpere, ci de undeva de foarte aproape, un bubuit mai întîi, apoi un scîrțîit și imediat după aceasta un zgomot infernal de zidărie care se prăbușește; podeaua se cutremură.

– Sîntem în mare pericol aici, spuse Regina. Se prăbușește întregul palat. Dacă nu ieșim în cîteva minute, o să fim îngropați sub ruine.

Vorbea calm, de parcă ar fi spus cît e ceasul.

– Haideți, adăugă, luîndu-i pe copii de mîna.

Polly, căreia nu-i plăcea deloc de Regină și care era foarte îmbufnată, nu i-ar fi dat mîna dacă ar fi avut de ales. Dar Regina vorbise atît de calm, iar mișcările ei fură extrem de rapide. Înainte ca Polly să-și dea seama de ce se întîmplă, se trezi cu mîna stîngă într-o mîna cu mult mai mare și cu mult mai puternică decît a ei; n-avea ce face.

„Ce femeie îngrozitoare, își spuse. E atît de puternică, încît ar putea să-mi rupă brațul cu o simplă răsucire. Și acum nici nu mai pot să-mi iau inelul galben, că m-a apucat de mîna stîngă. Dacă-ș încerca să-mi întind brațul și să-mi bag mîna dreaptă în buzunarul stîng, n-aș reuși să-l apuc înainte să mă-ntrebe ce fac. Orice-ar fi, nu trebuie s-o lăsăm să afle despre

inelele galbene. Sper ca Digory să aibă atîta minte și să-și țină fleanca. Ce n-aș da să putem sta de vorbă între patru ochi!“

Regina îi conduse spre un culoar lung și apoi printr-un întreg labirint de holuri, scări și curți. Din cînd în cînd auzeau prăbușindu-se părți din palat, uneori chiar foarte aproape de ei. La un moment dat o arcadă căzu cu un bufnet chiar în clipa în care ei ieșiseră de sub ea. Regina mergea repede – copiii trebuiau să alerge ca să poată ține pasul cu ea –, dar nu dădea nici un semn cum că i-ar fi frică.

„E extraordinar de curajoasă, își spuse Digory în sinea lui. Și puternică. Este exact așa cum îmi închipuiam că trebuie să fie o regină. Sper c-o să ne spună istoria acestui loc.“

Și chiar le spuse cîte ceva în timp ce mergeau:

– Aceea este ușa spre temniță. Pasajul acela duce spre încăperile principale pentru tortură. Aceasta este sala de banchete, în care străbunicul meu a invitat șapte sute de nobili la un ospăț și i-a ucis pe toți înainte de a avea timp să bea după pofta inimii. Avuseseră de gînd să se răzvrătească.

În cele din urmă ajunseră într-un hol mai mare și mai înalt decît toate celelalte pe care le văzuseră pînă atunci. Judecînd după dimensiuni și după ușile mari din capătul celălalt, Digory se gîndi că, în fine, avea să ajungă la intrarea principală. Și avu dreptate. Ușile erau negre-negre, din abanos sau dintr-un fel de metal negru care nu există în lumea noastră. Erau blocate cu niște drugii, dintre care cei mai mulți erau prea sus, iar alții prea grei

ca să poată fi dați la o parte. Se întrebă cum au să iasă de-acolo.

Regina îi dădu drumul la mână și își ridică brațul. Își îndreptă spatele și rămase nemișcată. Spuse apoi ceva ce nu putură înțelege (dar care suna oribil) și se făcu că aruncă spre ușă cu ceva. Ușile mari și grele tremurară o clipă de parcă ar fi fost făcute din mătase, după care se prăbușiră pînă cînd nu mai rămase din ele decît o grămăjoară de praf.

– Uau! făcu Digory.

– Unchiul tău, Magicianul, e la fel de puternic ca mine? întrebă Regina, apucîndu-l din nou de mînă. O să-mi spui mai tîrziu. Pînă una-alta, nu uita ce-ai văzut. Asta pătesc lucrurile și oamenii care-mi stau în cale.

Prin spațiul unde fusese ușa, năvălea acum lumină cum nu mai văzuseră încă în acel tărîm. Așa că, atunci cînd ajunseră la ieșire, nu fură mirați că erau în sfîrșit în aer liber. Vîntul care le lovea obrajii era rece, dar oarecum stătut. Erau undeva pe o terasă înaltă și în jos se vedea o priveliște nemaipomenită.

Jos, aproape de orizont, se zărea un soare mare și roșu, cu mult mai mare ca soarele nostru: un soare care se apropia de sfîrșitul vieții, ostenit de cît privise tărîmul acela. În partea stîngă a soarelui, puțin mai sus, se vedea o singură stea, mare și strălucitoare. Acestea erau singurele două lucruri care se puteau distinge pe cerul întunecat; arătau deprimant. Iar pe pămînt, în toate direcțiile, se întindea, cît puteai vedea cu ochii, un oraș imens, în care nu se zărea nici o ființă. Și toate templele, turnurile, palatele, piramidele și podurile aruncau niște umbre sinistre în lumina aceluia soare ofilit. Pe vremuri, orașul fusese

traversat de un mare fluviu, dar apele secaseră de mult și nu mai rămăsese decât un șanț larg, plin de praf cenușiu.

– Uitați-vă bine, nu va mai exista niciodată, spuse Regina. Acela a fost Charn, un oraș mareț, orașul regilor și-al reginelor, minunea lumii, poate a tuturor lumilor. Unchiul tău domnește asupra unui oraș mareț ca ăsta, băiete?

– Nu, îi răspunse Digory.

Tocmai voia să-i spună că unchiul Andrew nu domnea asupra nici unui oraș, dar Regina continuă:

– Acum totul e învăluit în liniște. Dar eu am trăit vremuri în care aerul era plin de zgomotele Charnului: zgomot de pași, scîrțîit de roți, pocnete de bici și gemetele sclavilor, hurducăitul carelor și tobele care răsunau în temple. Am trăit și vremurile cînd (dar asta era spre sfîrșit) nu se mai auzea de pe străzi decât zgomot de luptă și cînd fluviul din Charn s-a făcut roșu. Făcu o pauză, după care adăugă:

– Într-o singură clipă, o femeie a distrus totul pe veci.

– Cine? întrebă Digory cu voce slabă, fiindcă ghi-cise deja răspunsul.

– Eu, răspunse Regina, eu, Jadis, ultima Regină, dar Regină a Întregii Lumi.

Cei doi copii rămaseră tăcuți, tremurînd în bătaia vîntului rece.

– Sora mea e de vină, spuse Regina. Ea m-a făcut să distrug totul. Fie să o ajungă blestemul tuturor Forțelor. Eu am vrut mereu să cădem la pace, da, și să-i cruț și ei viața, cu condiția să-mi

dea mie tronul. Mîndria ei a distrus întreaga lume. Chiar și după ce începuse războiul, exista o promisiune solemnă că nici una din părți nu va folosi Magia. Dar dacă ea și-a încălcat promisiunea, eu ce puteam face? Proasta! De parcă n-ar fi știut că eu am mai multă Magie decît ea! Știa și că eu dețin secretul Cuvîntului Deplorabil. Ce credea ea, că n-am să mă folosesc de el?

– Ce secret? întrebă Digory.

– Era secretul secretelor, îi răspunse Regina Jadis. Marii regi ai rasei noastre știau de multă vreme că există un cuvînt care, dacă este rostit după anumite reguli, poate distruge toate ființele, cu excepția celei care rostește cuvîntul. Dar vechii regi erau slabi și buni la inimă și-au făcut legămînt ca nici ei și nici urmașii lor să nu încerce să afle care este acel cuvînt. Dar eu l-am aflat totuși într-un loc secret și am plătit scump pentru asta. Nu l-am folosit decît atunci cînd ea m-a obligat să-l folosesc. Am încercat s-o înving prin orice mijloace. A curs mult sînge.

„Bestie!“ mormăi Polly.

– Ultima bătălie, continuă Regina, a durat trei zile, chiar aici, în Charn. Timp de trei zile am urmărit lupta chiar din locul acesta. Nu mi-am folosit puterea decît după ce mi-a murit și ultimul soldat și cînd blestemata aceea de femeie, sora mea, în fruntea rebelilor ei, ajunsese deja la jumătatea scărilor care duceau dinspre oraș spre terasă. Atunci am așteptat pînă cînd s-a apropiat destul de mult ca să ne putem vedea fețele. Mi-a aruncat o privire oribilă și răutăcioasă și a spus:

„Victorie.“ „Da, am zis, victorie. Dar nu a ta.“ După care am rostit Cuvîntul Deplorabil. Un moment mai tîrziu, eram singura ființă sub soare.

– Și oamenii? întrebă Digory cu sufletul la gură.

– Care oameni, băiete? întrebă Regina.

– Oamenii de rînd, spuse Polly, cei care nu-ți făcuseră nici un rău. Femeile, și copiii, și animalele.

– Chiar nu înțelegi? spuse Regina (care încă vorbea doar cu Digory). Erau toți oamenii mei. Care era rostul lor acolo dacă nu acela de a se supune dorințelor mele?

– Totuși, n-a fost prea bună soarta cu ei, spuse el.

– Am uitat că ești un băiat obișnuit. Cum să înțelegi tu treburi de stat? Trebuie să știi, băiete, că tot ceea ce nu se cade să faci tu sau orice alt om de rînd are voie să facă o Regină atît de importantă cum sînt eu. Lumea se sprijină pe umerii mei. Trebuie să fiu în afara oricărei legi. Destinul meu este măreț și unic.

Digory își aminti că unchiul Andrew folosise exact aceleași cuvinte. Dar acestea sunaseră mult mai măreț spuse de Jadis; poate că din pricină că unchiul Andrew nu era înalt de peste doi metri și nici nemaipomenit de chipeș.

– Și ce le-ai făcut? o întrebă Digory.

– Făcusem deja vrăji în holul în care se aflau figurile de ceară ale strămoșilor mei. Și aceste vrăji aveau harul de a mă face să dorm printre ei, ca o figură de ceară, care n-are nevoie de nimic, deși trebuia să stau acolo printre ei o mie de ani, pînă cînd

urma să vină cineva să lovească clopotul și să mă trezească.

– Din pricina Cuvîntului Deplorabil soarele este așa cum e? întrebă Digory.

– Cum anume? întrebă Jadis.

– Mare, roșu și rece.

– Așa a fost întotdeauna, îi răspunse Jadis. Cel puțin de sute de mii de ani. În lumea voastră aveți alt fel de soare?

– Da, mai mic și mai galben. Și dă mult mai multă căldură.

– Aha! făcu Regina.

Digory observă la ea aceeași privire înfometată și lacomă pe care o văzuse de curînd și la unchiul Andrew.

– Carevasăzică, lumea voastră e o lume mai nouă.

Se opri și mai aruncă o privire spre orașul părăsit. Dacă se căia pentru răul pe care-l făcuse acolo, cu siguranță că știa să-și ascundă regretele.

– Acum haideți să mergem! spuse apoi. E frig aici, la sfîrșitul tuturor epocilor.

– Unde mergem? întrebare amîndoi copiii.

– Cum unde? repetă Jadis, surprinsă. În lumea voastră, firește.

Polly și Digory se uitară unul la altul, cu gura căscată. Lui Polly nu-i plăcuse de Regină de la bun început; și chiar și Digory, acum, după ce auzise povestea, avea sentimentul că o văzuse destul. Fără îndoială nu era genul de persoană pe care să vrei s-o duci la tine acasă. Și, chiar dac-ar fi vrut s-o ia cu ei, nu prea vedeau cum s-ar fi putut. Ceea ce-și doreau

era să plece ei acasă: dar Polly nu putea ajunge la inelul din buzunar, iar Digory nu putea pleca fără ea. Digory se înroși la față și începu să se bâlbâie.

– Aa... în lumea noastră. Nn... nu știam că vrei să mergi acolo.

– Da' voi nu de-asta ați fost trimiși aici, să mă luați în lumea voastră? întrebă Jadis.

– Sînt sigur că n-o să-ți placă lumea noastră deloc, începu Digory. Nu e genul ei, nu-i așa, Polly? E foarte plictisitor. N-ai ce vedea, pe cuvînt.

– O să ai ce vedea cînd o s-o conduc eu, îi răspunse Jadis.

– Da' n-ai să poți, spuse Digory. Nu e cum crezi tu. N-au să te lase.

Regina zîmbi disprețuitoare.

– Mulți regi importanți au crezut că se pot pune în calea casei de Charn. Dar au căzut cu toții și nimeni nu le mai știe numele. Băiat prost ce ești! Crezi că eu, cu frumusețea și cu Magia mea, n-o să reușesc să am lumea voastră la picioare într-un an? Pregătește-ți incantațiile și du-mă acolo imediat!

– E de-a dreptul înspăimîntător, îi spuse Digory lui Polly.

– Poate ți-e teamă pentru unchiul ăla al tău, spuse Jadis. Dar dacă mă onorează cum se cuvine, o să rămînă în viață și-o să-și poată păstra și tronul. Nu am de gînd să lupt împotriva lui. Trebuie să fie un Magician foarte mare dacă a reușit să afle cum să vă trimită aici. E Regele Întregii Lumi sau doar al unei părți?

– Nu e Rege nicaieri, îi răspunse Digory.

– Minți, spuse Regina. Magia merge mână în mână cu sîngele nobil. Cine-a mai pomenit ca un om simplu să fie Magician? Eu știu care e adevărul, chiar dacă nu mi-l spui. Unchiul tău este marele Rege și marele Magician al lumii voastre. Prin arta lui, a reușit să-mi vadă chipul într-o oglindă magică sau într-un lac fermecat; încîntat de frumusețea mea, a făcut o vrajă care a cutremurat lumea voastră din temelii și v-a trimis pe voi peste marea prăpastie care desparte tărîmurile să mă rugați să merg la el. Spuneți-mi, nu așa a fost?

– Nu tocmai, spuse Digory.

– Nu tocmai, strigă Polly. E o prostie de la un capăt la altul.

– Servitori ce sînteți! strigă Regina și se întoarce furioasă spre Polly, apucînd-o de pâr exact de acolo unde doare mai tare.

Dar, în aceeași clipă, le dădu drumul amîndurora.

– Acum, strigă Digory.

– Repede! strigă și Polly.

Își vîrîră amîndoi mîinile în buzunar. Nici n-a mai fost nevoie să-și pună inelele. În clipa în care le atinseră, lumea aceea înspăimîntătoare dispăru cu totul din fața ochilor lor. Goneau în sus, apropiindu-se de o lumină caldă și verde.

6

Încep necazurile unchiului Andrew

– **D**ă-mi drumu'! Dă-mi drumu'! strigă Polly.

– Da' nici nu te-ating! ripostă Digory.

Într-o clipită ieșiră din ochiul de apă și, încă o dată, se simțiră înconjurați de liniștea însoțită din Pădurea de la Hotarul dintre Tărîmuri, care părea acum mai bogată, mai caldă și mai liniștită ca oricînd, după ruinele și urîciunea locului pe care de-abia îl părăsiseră. Cred că, dacă ar mai fi putut, ar fi uitat încă o dată cine sînt și de unde vin și s-ar fi întins pe jos, ascultînd, bucuroși, pe jumătate adormiți, cum cresc copacii. Numai că de data asta era ceva care-i ținea cît se poate de treji: fiindcă de îndată ce ieșiră din apă, își dădură seama că nu sînt singuri. Regina

sau Vrăjitoarea (cum vreți să-i spuneți) venise cu ei, ținându-se strâns de părul lui Polly. De aceea țipase Polly „Dă-mi drumu’!“

Ceea ce scoase la iveală încă un secret despre inele, secret pe care unchiul Andrew nu-l cunoștea. Ca să poți trece dintr-o lume în alta cu ajutorul inelelor, nu era nevoie să-l porți sau să-l atingi tu personal; era suficient să atingi o persoană care atinge inelul. Astfel, acționau ca un magnet; și oricine știe că, dacă ridici un ac cu un magnet, orice ac care atinge primul ac se va ridica și el.

Acum, în pădure, Regina Jadis arăta altfel. Era mult mai palidă ca înainte; era atât de palidă, încât îi dispăruse aproape toată frumusețea. Și era adusă de spate și îi era parcă greu să respire, de parcă aerul de-acolo ar fi sufocat-o. Copiilor nu le mai era frică de ea deloc.

– Dă-mi drumu’! Dă-mi drumu’ la păr! spuse Polly. Ce înseamnă asta?

– N-auzi? Dă-i drumu’. Imediat, spuse și Digory.

Se întoarseră amândoi și începură să se lupte cu Regina. Erau mai puternici decât ea și în numai câteva secunde fu obligată să-i dea drumul lui Polly. Se clătină, gîfîind, și în ochi i se putea citi frica.

– Repede, Digory! spuse Polly. Schimbă inelele și hai în ochiul de apă care duce acasă.

– Ajutor! Ajutor! Fie-vă milă! strigă Vrăjitoarea cu glas stins, clătinîndu-se în urma lor. Luați-mă cu voi. Nu mă puteți lăsa în locul ăsta oribil. O să mor.

– E interes de stat, îi spuse Polly cu ciudă. Ca atunci când i-ai omorât pe oamenii din lumea ta. Grăbește-te, Digory!

Își puseră inelele verzi, dar Digory spuse:

– La naiba! Ce ne facem acum?

Îi era totuși un pic milă de Regină.

– Nu fi prost, spuse Polly. Pun pariu că se preface. Hai odată!

Și amîndoi copiii săriră în apa care ducea acasă.

„Ce bine c-am însemnat locul“, se gîndi Polly.

Dar, în clipa în care săreau, Digory simți două degete mari și reci apucîndu-l de ureche. Și în timp ce coborau și începeau să zărească formele vagi ale lumii noastre, cele două degete îl strîngeau tot mai tare. Vrăjitoarea părea să-și revină. Digory încercă să scape, dădu din picioare, dar în zadar. Într-o clipă se treziră în odăița unchiului Andrew; unchiul Andrew rămase cu ochii ațintiți la minunata creatură pe care o adusese Digory de dincolo de lumea noastră.

Și chiar avea de ce s-o privească. Digory și Polly se uitau și ei la ea. Era evident că Regina își revenise; acum, în lumea noastră, înconjurată de lucruri banale, îți tăia respirația. În Charn, li se păruse o ființă de temut, dar acum, în Londra, era de-a dreptul înfricoșătoare. În primul rînd, de-abia acum își dădura seama cît era de mare.

„N-ai zice că e ființă umană“, se gîndi Digory, privind-o.

Și nu era departe de adevăr, fiindcă se spune că în venele celor din familia regală de Charn curge și ceva

sînge de uriaș. Dar înălțimea era nimic pe lîngă frumusețea, sălbăticia și cruzimea Reginei. Părea de zece ori mai vie decît marea majoritate a oamenilor din Londra. Unchiul Andrew dădea din cap, își freca mîinile și arăta, ce e drept, extrem de speriat. Părea o stîrpitură pe lîngă Vrăjitoare. Cu toate acestea, după cum avea să spună Polly mai tîrziu, exista o asemănare între fața lui și a ei, expresia lor avea ceva în comun. Era genul de privire pe care îl au numai Magicienii, „semnul“ pe care spusese Jadis că nu-l vede pe fața lui Digory. Singurul lucru bun era că, uitîndu-te la amîndoi, cum stăteau așa, unul lîngă altul, știai că n-o să-ți mai fie frică niciodată de unchiul Andrew, în orice caz nu mai tare decît de-un vierme după ce te-ai întîlnit cu un șarpe sau de o vacă după ce-ai văzut un taur nebun.

„Pfui! își spuse Digory în gînd. Auzi, el Magician! Nu s-ar prea spune. Acum ea este un Magician adevărat.“

Unchiul Andrew se tot apleca și-și tot freca mîinile. Încerca să spună ceva politicoș, dar gura i se uscaseră atît de tare, încît nu mai putea să vorbească. „Experimentul“ cu inelele, cum îi spusese el, se dovedise cu mult mai reușit decît ar fi vrut: fiindcă, deși se ocupase de Magie de ani și ani, lăsase pericolele (în măsura posibilului) pe seama altor oameni. Nu i se mai întîmplase așa ceva niciodată.

Deodată, Jadis spuse:

– Unde este Magicianul care m-a chemat în această lume?

Nu vorbise prea tare, dar era ceva în vocea ei care făcu odaia să se cutremure.

– Ăăă, stimată doamnă, încep unchiul Andrew, cu răsufierea tăiată, mă simt onorat... deosebit de încântat... e o plăcere neașteptată... dacă aș fi putut face unele pregătiri... eu, eu...

– Unde e Magicianul, prostule? întrebă Jadis.

– Eu sînt, stimată doamnă. Sper că nu v-au supărat copiii aceștia. Vă asigur că n-am avut nici cea mai mică intenție...

– Tu? făcu Regina cu o voce și mai înspăimîntătoare.

Apoi traversă încăperea dintr-un singur pas, îl apucă pe unchiul Andrew de părul cărunt și-i dădu capul pe spate astfel încît să stea cu fața spre a ei. După care îi studie chipul așa cum făcuse cu Digory în palatul din Charn. Unchiul Andrew clipea și-și lingea buzele neliniștit. În cele din urmă, îi dădu drumul, dar atît de brusc, încît acesta se izbi de perete.

– Ești și tu un fel de Magician, zise ea plină de dispreț. Ridică-te, cîine, nu sta acolo tolănit de parc-ai sta de vorbă cu niște egali. De unde știi despre Magie? Bag mîna-n foc că n-ai sînge regesc.

– Ăăă... poate că nu, strict vorbind... se bîlbîi unchiul Andrew. Nu tocmai regesc, stimată doamnă. Familia Ketterley este totuși o familie foarte veche. O familie veche din Dorsetshire, doamnă.

– Liniște, spuse Vrajitoarea. Văd foarte bine ce ești: un Magician mărunt, de duzină, care face magii după reguli și cărți. N-ai nici un strop de Magie adevărată nici în sînge, nici în inimă. Cei de teapa ta au fost stîrpiți acum o mie de ani în lumea mea. Dar aici o să-ți dau voie să fii servitorul meu.

– Aș fi foarte fericit... încîntat să vă stau la dispoziție... e o p... plăcere, vă asigur.

– Liniște! Vorbești mult prea mult. Uite ce ai de făcut mai întii. Văd că ne aflăm într-un oraș mare. Fă-mi rost imediat de o caleașcă sau de un covor zburător ori un dragon bine dresat sau orice folosesc

persoanele din familia regală sau nobilii din această țară. După care va trebui să mă duci în locurile unde-mi pot găsi haine și bijuterii pe măsura rangului meu. Miine voi începe cucerirea lumii.

– O să... o să... comand o trăsură imediat, spuse unchiul Andrew cu răsufierea tăiată.

– Stai! spuse Vrăjitoarea, chiar când unchiul Andrew ajunsese la ușă. Să nu care cumva să-ți treacă prin cap să mă trădezi. Eu văd prin ziduri și citesc gândurile oamenilor. O să te urmăresc oriunde te-ai afla. La primul semn de nesupunere, o să-ți fac asemenea vrăji încît, oriunde te-ai așeza, o să ți se pară totul din fier înroșit în foc și, de cîte ori ai să te întinzi în pat, o să simți blocuri de gheață la picioare. Acum du-te!

Bătrînul plecă; arăta ca un cîine cu coada între picioare.

Copiilor le era teamă să nu le spună Jadis ceva despre cele întîmplate în pădure.

Totuși, după cum avea să se dovedească, nu pomeni nimic despre asta, nici atunci și nici mai târziu.

Cred (și la fel crede și Digory) că mintea ei nu-și putea aminti nimic din locul acela liniștit și că, ori de cîte ori ai duce-o acolo și oricît de mult ai lăsa-o să stea acolo, tot nu și-ar aminti nimic. Acum, că rămăsese singură cu copiii, nici nu-i băgă în seamă pe nici unul din ei.

Și asta era tot ceva care ținea de modul ei de a fi. În Charn n-o băgase în seamă pe Polly (decît la urmă de tot), pentru că nu voia să se folosească decît de Digory. Acum, că-l avea pe unchiul Andrew, nu-l mai băga în seamă pe Digory. Cred că așa sînt toate vrăjitoarele. Nu le interesează decît lucrurile sau oamenii de care se pot folosi; sînt cît se poate de pragmatice. În încăpere se așternu liniștea preț de cîteva minute. Dar se vedea din felul în care lovea podeaua cu vîrfurile piciorului că e tot mai neliniștită.

Deodată spuse, ca pentru sine: „Ce naiba face prostul ăla bătrîn? Ar fi trebuit s-aduc un bici“.

Ieși maiestuoasă din cameră, în căutarea unchiului Andrew, fără s-arunce nici o privire spre copii.

– Uf! făcu Polly, răsufînd ușurată. Trebuie să mă duc acasă. E îngrozitor de tîrziu. Au să mă certe.

– Bine, da' întoarce-te cît poți de repede, spuse Digory. E extrem de sinistru cu ea aici. Trebuie să punem ceva la cale.

– Asta e treaba unchiului tău de-acum, spuse Polly. El a început toată încurcătura asta cu Magia.

– Da' totuși, ai să vii înapoi, nu-i așa? Ce naiba, doar nu mă poți lăsa singur în buclucul ăsta în care am intrat.

– Mă duc acasă prin tunel, spuse Polly cu răceală, cred că e drumul cel mai scurt. Și, dacă vrei să mă-ntorc, n-ar fi mai bine să-mi ceri scuze?

– Scuze? exclamă Digory. Numai o fată se putea gîndi la asta! Da' ce-am făcut?

– Nimic, desigur, răspunse Polly sarcastic. Doar că aproape mi-ai sucit mîna în încăperea aceea cu

figuri de ceară, ca un laș. Doar că ai lovit cu ciocanul în clopot, ca un idiot. Doar că te-ai întors în pădure dându-i timp să se agațe de tine înainte să sărim în apă. Nimic mai mult.

– Oh, făcu Digory, mirat. Bine, atunci o să-mi cer scuze. Și chiar îmi pare rău pentru ce-am făcut în sala cu figuri de ceară. Gata, mi-am cerut scuze. Iar tu fii bună și întoarce-te. Nu știu ce mă fac dacă nu te întorci.

– Nu văd ce ți s-ar putea întâmpla ție. Domnul Ketterley este cel care o să stea pe scaune din fier înroșit în foc și cu gheață la picioare în pat. Nu tu.

– Nu asta-i problema, spuse Digory. Sînt îngrijorat din cauza mamei. Dacă se duce creatura asta la ea în cameră? S-ar putea speria de moarte.

– Aa, înțeleg, spuse Polly cu o voce total schimbată. Bine. Hai să facem o înțelegere. Dacă pot, vin. Dar acum trebuie să mă duc acasă.

Și ieși pe ușița care dădea în tunel; locul acela întunecos dintre grinzi, care i se păruse atît de interesant, o adevărată poartă spre aventură, cu cîteva ore înainte, i se păru acum familiar și blînd.

Să ne întoarcem însă la unchiul Andrew. Inima îi spîrgea pieptul în timp ce cobora pe scările dinspre pod și își tot ștergea fruntea cu batista. Cînd ajunsese în dormitor, cu un etaj mai jos, se încuie acolo. Și primul lucru pe care-l făcu fu să scotocească în șifonier după o sticlă și un pahar pe care le ținea ascunse acolo, să nu le găsească mătușa Letty. Își turnă un pahar din băutura aceea groaznică, pe care

o beau oamenii mari, și o dădu pe gît dintr-o înghițitură. După care respiră adînc.

„Zău, își spuse. Sînt groaznic de tulburat. Ce neplăcut! La vîrsta mea!“

Își mai turnă un pahar și-l bău și pe acesta. După care începu să-și schimbe hainele. Voi n-ați văzut așa haine niciodată, dar eu mi le mai amintesc. Își puse un guler foarte înalt, strălucitor și tare, care te face să-ți ții bărbia ridicată tot timpul. Își puse o vestă albă și-și aranjă lanțul de aur de la ceas. Își puse cel mai bun frac, cel pe care-l ținea pentru nunți și înmormîntări. Scoase cel mai bun joben și-l scutură de praf. Pe masa de toaletă era o vază cu flori (pe care o pusese acolo mătușa Letty); luă o floare și și-o prinse la butonieră. Luă o batistă curată (una foarte frumoasă, cum nu se mai găsesc în zilele noastre) din micuțul sertar din stînga și puse cîteva picături de colonie pe ea. Își luă monoclul, și-l puse la ochi și se uită în oglindă.

Copiii sînt proști în felul lor, după cum știți, iar adulții sînt și ei proști în felul lor. În acest moment, unchiul Andrew începea să fie prost ca adulții. Acum, că Vrăjitoarea nu mai era în aceeași cameră, uită repede cît de tare îl speriasse și se gîndea tot mai mult la cît era de frumoasă. Își tot spunea: „O femeie tare faină, domnule, tare faină. O creatură superbă“.

Reușise să uite oarecum și că, de fapt, copiii fuseseră cei care aduseseră această „creatură superbă“: se simțea de parcă el ar fi fost cel care o adusesse, prin Magie, din lumi necunoscute.

– Andrew băiatule, îşi spuse privindu-se în oglindă, ești un tip care se ține foarte bine pentru vârsta lui. Un bărbat distins, domnule.

Vedeți deci că bătrînul începuse chiar să creadă, în prostia lui, că Vrăjitoarea o să se îndrăgostească de el. Probabil că și cele două pahare pe care le băuse contribuiseră la asta, precum și hainele lui cele mai bune. În orice caz, era vanitos cît încape; de-asta se și făcuse Magician.

Descuie ușa, coborî pe scări, îi spuse servitoarei să cheme o birjă (pe vremea aceea toată lumea avea mulți servitori) și se uită în camera de zi unde se afla, după cum se așteptase, mătușa Letty. Repara o saltea pe care o pusese pe jos, lângă fereastră, și stătea în genunchi pe ea.

– Letty, draga mea, trebuie să plec, îi spuse unchiul Andrew. Fii bună și împrumută-mi vreo cinci lire.

– Nu, Andrew dragă, spuse mătușa Letty cu vocea ei liniștită și fermă, fără să-și ridice privirea. Ți-am spus de nenumărate ori că nu-ți dau bani cu împrumut.

– Hai, te rog, nu-mi face necazuri, fii fată bună, continuă unchiul Andrew. E foarte important. Dacă nu-mi dai, o să mă pui într-o situație foarte neplăcută.

– Andrew, spuse mătușa Letty, privindu-l în ochi, mă mir că nu ți-e rușine să-mi ceri mie bani cu împrumut.

În spatele acestor cuvinte era o poveste veche, pentru oameni mari. Tot ce trebuie să știți voi este că, „avînd grijă de afacerile bieteii Letty“ și nemuncind

niciodată, cheltuind enorm pe băutură și țigări (din banii mătușii Letty), unchiul Andrew reușise s-o facă să fie cu mult mai săracă decît fusese în urmă cu treizeci de ani.

– Draga mea, spuse unchiul Andrew, nu înțelegi. Astăzi o să am niște cheltuieli neprevăzute. Am niște invitați. Haide, nu mă obosi.

– Și ce invitați ai, mă rog? îl întrebă mătușa Letty.

– Un invitat deosebit de distins, care tocmai a sosit.

– Distins pe naiba! spuse mătușa Letty. N-a sunat nimeni la ușă în ultima oră.

În clipa aceea ușa se deschise larg. Mătușa Letty întoarse capul și văzu cu uimire o femeie enormă, îmbrăcată superb, cu o rochie fără mâneci, cu ochi scînteietori, care se oprise în pragul ușii. Era Vrăjitoarea.

7

Ce s-a întîmplat la ușa de la intrare

– **A**scultă, sclavule, cît trebuie să mai aștept
să-mi aduci caleașca? tună Vrăjitoarea.

Unchiul Andrew făcu un pas înapoi. Acum, cînd era cu adevărat prezentă, toate gîndurile prostești care-i trecuseră prin minte cînd se privise în oglindă începură să se risipească. Mătușa Letty sări în picioare și se duse drept în mijlocul camerei.

– Andrew, cine e persoana aceasta, dacă nu te superi? întrebă mătușa Letty cu o voce ca de gheață.

– O străină distinsă... o p-p-p... persoană f-f... foarte importantă, se bîlbîi el.

– Aiureli! făcu mătușa Letty.

Se întoarse apoi spre Vrăjitoare:

– Ieși afară din casa mea, în clipa asta, tîrîtură, îi spuse. Dacă nu, chem poliția.

Credea că Vrăjitoarea e de la vreun circ și, oricum, nu-i plăceau femeile care umblă cu brațele goale.

– Cine e femeia asta? întrebă Jadis. În genunchi, creatură, pînă nu te fac praf!

– În casa asta nu se folosesc cuvinte urîte, duduie, dacă nu te superi, sări mătușa Letty.

Unchiului Andrew i se păru că Regina deveni pe loc și mai înaltă. Ochii îi scoteau scînteii; își ridică în aer brațul cu același gest și cu aceleași cuvinte îngrozitoare care transformaseră porțile palatului Charn în țărînă. Dar nu se întîmplă nimic; numai că mătușa Letty, crezînd că vorbele acelea oribile erau în engleză, îi spuse:

– Eram sigură. Femeia asta-i beată. Beată! Nici măcar nu poate să vorbească clar.

Vrăjitoarea trecea printr-un moment îngrozitor: își dăduse seama că puterea ei de a transforma oamenii în țărînă, care fusese cît se poate de reală în lumea ei, aici nu mai avea nici un fel de efect. Dar nu-și pierdu cumpătul nici o clipă. Nelăsîndu-se învinsă de deziluzie, se întinse în față și o apucă pe mătușa Letty de după gît și de după genunchi, o ridică deasupra capului ca pe-o păpușă și-o aruncă în celălalt capăt al camerei. În timp ce mătușa Letty zbură încă prin aer, servitoarea (care avusese o dimineață plină de evenimente plăcute) își vîrî capul pe ușă, spunînd:

– Fiți amabil, domnule, a sosit birja.

– Ia-o înainte, Sclavule, îi spuse Vrăjitoarea unchiului Andrew.

Acesta începuse să mormăie ceva despre „violență regretabilă... mă simt obligat să protestez“, dar fu destul ca Jadis să-i arunce o singură privire și tăcu pe dată. Ieșiră din cameră și-apoi din casă. Digory, care venise alergînd pe scări, nu mai văzu decît ușa de la intrare închizîndu-se.

– Mamăă! spuse. Umblă liberă prin Londra. Cu unchiul Andrew. Cine știe ce-o să se-ntîmple acum.

– Oo, conașule, spuse servitoarea (care chiar avea o zi minunată), cred că doamna Ketterley s-a lovit.

Dădură amîndoi buzna în camera de zi să vadă ce s-a întîmplat.

Dacă mătușa Letty ar fi căzut pe podea sau chiar și pe covor, cred că și-ar fi rupt toate oasele, dar, din fericire, căzuse pe saltea. Mătușa Letty, ca mai toate mătușile din vremea aceea, era o mătușă foarte rezistentă. După ce mirosi niște săruri și stătu liniștită cîteva minute, spuse că n-are nimic în afară de niște

zgîrieturi. Foarte curînd era din nou stăpîna pe situație.

– Sarah, îi spuse servitoarei (care nu mai avusese așa o zi în viața ei), du-te imediat la poliție și spune-le că a scăpat o nebună periculoasă. O să-i duc eu mîncarea doamnei Kirke.

Doamna Kirke era, desigur, mama lui Digory.

După ce-i duseră mîncarea, Digory și mătușa Letty mîncară și ei. Apoi, Digory începu să se gîndească.

Problema era cum să facă s-o ducă pe Vrăjitoare înapoi în lumea ei sau, în orice caz, s-o scoată din lumea noastră, cît mai curînd posibil.

Orice-ar fi, nu trebuia lăsată să umble prin casă. Mama nu trebuia s-o vadă. Și, în măsura posibilului, nu trebuia lăsată nici să umble prin Londra. Digory nu fusese în camera de zi cînd Vrăjitoarea încercase s-o „facă praf“ pe mătușa Letty, dar o văzuse „făcînd praf“ porțile Charnului: știa ce puteri îngrozitoare are, dar nu și că le pierduse venind în lumea noastră. Și mai știa și că are de gînd să ne cucerească lumea. Din cîte bănuia, acum putea foarte bine să facă praf Palatul Buckingham sau Parlamentul; și era aproape sigur că mai mulți polițiști fuseseră transformați deja în țărîna. Iar el nu avea ce face.

„Dar inelele par să acționeze ca un magnet, se gîndi Digory. Dacă-ăș putea s-o ating doar și apoi să-mi pun repede inelul galben, am ajunge amîndoi în Pădurea de la Hotarul dintre Tărîmuri. Mă-ntreb dacă s-ar simți din nou slăbită acolo. Oare a fost din cauza locului sau a fost numai șocul că ieșise din propria-i lume? Cred că o să trebuiască să risc. Da’

unde-o fi? Nu cred că mătușa Letty o să-mi dea voie să ies din casă, dacă nu-i spun unde mă duc. Și n-am decît doi penny. Mi-ar trebui niște bani pentru autobuz și tramvai, dacă vreau să mă duc s-o caut prin Londra. Și oricum, habar n-am unde s-o caut. Măntreb dacă unchiul Andrew mai e cu ea.“

Pînă la urmă, își dădu seama că singurul lucru pe care-l putea face era să stea și să spere că unchiul Andrew și Vrăjitoarea au să se întoarcă. Dacă se întorceau, atunci trebuia să iasă repede afară, să pună mîna pe Vrăjitoare și să-și pună inelul galben înainte ca aceasta să poată intra în casă. Asta însemna că trebuia să pîndească ușa de la intrare fără să se dezlipească de-acolo. N-avea curaj să plece nici o clipă. Așa că se duse în camera de zi și-și lipi fața de fereastră. Era o fereastră arcuită, de la care se vedeau treptele care duceau la ușa de la intrare și strada, astfel că nu putea veni nimeni la ușă fără să-l vezi.

„Ce-o fi făcînd Polly?“ se întrebă Digory.

Se gîndi mult la asta în prima jumătate de oră, care părea că de-abia trece. Dar voi nu trebuie să vă întrebați ce făcea Polly, pentru că o să vă spun eu. Întîrziase la masă și avea pantofii și ciorapii uzi. Și cînd o întrebare pe unde umblase și ce făcuse, le răspuase că s-a jucat cu Digory Kirke. După mai multe insistențe, le spuse că s-a udat la picioare într-un ochi de apă, într-o pădure. Întrebată unde era pădurea asta, le spuse că nu știe. Iar cînd o întrebare dacă era într-un parc, le răspuase, fără să mintă prea tare, că ar fi putut fi un fel de parc. Din toate acestea, mama lui Polly deduse că fusese, fără să spună nimănui, într-o

parte a Londrei pe care n-o știa și că intrase într-un parc unde se distrase sărind în băltoace. Drept care îi spuseră că fusese un copil rău și că, dacă se mai întâmplă, n-o să mai aibă voie să se joace cu „Kirke-ala“. După care primi de mîncare, fără desert, și fu trimisă la culcare pentru două ore bune. Copiilor li se întâmpla adesea așa ceva pe vremea aceea.

Așa că, în timp ce Digory se uita pe fereastra camerei de zi, Polly stătea în pat, și amîndoi se gîndeau la cît de groaznic de încet poate trece timpul. Cred că eu aș fi preferat să fiu în locul lui Polly. Pentru că ea nu avea nimic altceva de făcut decît să aștepte să treacă două ore, pe cînd Digory tresărea la fiecare cîteva minute cînd auzea vreo birjă sau vreo furgonetă ori vreun ajutor de la măcelărie care livra carnea la domiciliu și de fiecare dată se gîndea „Vine“, dar descoperirea că, de fapt, nu era ea. Iar între aceste false alarme, timp care părea nesfîrșit, ceasul ticăia întruna și o muscă imensă bîzîia undeva în dreptul ferestrei, prea sus ca să ajungă la ea. Casa era dintre acelea care devin foarte liniștite după-amiaza și care parcă miros întotdeauna a carne de oaie.

În timpul acestei lungi așteptări se întâmplă totuși ceva despre care aș vrea să vă spun, pentru că din pricina acestui ceva se petrecu un lucru important mai tîrziu. O doamnă îi aduse mamei lui Digory niște struguri; și, cum ușa camerei de zi era deschisă, Digory nu putu să nu le audă pe mătușa Letty și pe doamnă vorbind în hol.

– Ce struguri minunați! se auzi vocea mătușii Letty. Sînt sigură că, dacă ar putea-o ajuta ceva,

atunci strugurii ăștia ar fi aceia. Dar biata Mabel! Mă tem că numai niște fructe din tărîmul tinereții ar mai putea-o ajuta. Nimic din lumea asta nu mai poate face nimic pentru ea.

După care amîndouă începură să vorbească în șoaptă despre lucruri pe care el nu le mai putu auzi.

Dac-ar fi auzit despre tărîmul tinereții cu cîteva zile înainte, ar fi crezut că mătușa Letty vorbea doar așa, fără să se refere la ceva anume, așa cum fac oamenii mari, și nu i-ar fi trezit interesul.

Aproape că nici acum nu i se păru ceva demn de luat în seamă. Dar deodată îi veni în minte că acum știe (chiar dacă mătușa Letty nu știa) că există și alte lumi și că el însuși fusese într-una dintre ele. Înseamnă că undeva putea să existe și o Lume a Tinereții. Ar putea exista aproape orice. Ar putea exista chiar și niște fructe, undeva în altă lume, care ar putea-o vindeca pe mama lui! Și... știți și voi cum e cînd începi să sperii ceva ce-ți dorești cu disperare; aproape că începi să lupți cu speranța, pentru că ți se pare că ar fi prea frumos să poată fi adevărat; ai fost dezamăgit de prea multe ori. Exact așa simțea și Digory. N-avea nici un rost să-și înăbușe această speranță. Poate chiar era adevărat. Doar se întîmplaseră deja atîtea lucruri ciudate. Și avea inelele magice. Probabil că existau și alte lumi în care puteai ajunge prin fiecare din ochiurile de apă din pădure. Ar fi putut merge în toate. Și-apoi... mama ar putea fi iar sănătoasă. Totul ar fi fost din nou bine. Uită cu totul de Vrăjitoare. Era deja cu mîna la buzunarul în care avea inelul galben, cînd auzi apropiindu-se ceva în galop.

„Hei! Ce se-ntîmplă? se întrebă Digory. Pompierii? Oare ce casă a luat foc? Doamne, aici vine. Oo, Ea e!“

Nu cred că mai e nevoie să vă spun despre care Ea era vorba.

Mai întâi apăru birja. Pe locul birjarului nu era nimeni. Pe acoperiș – nu stînd jos, ci în picioare într-un echilibru perfect, în ciuda vitezei cu care birja luă colțul cu o roată în aer – era însăși Jadis, Regina Reginelor și Teroarea Charnului. Venea cu gura deschisă, lăsînd să i se vadă dinții, ochii îi străluceau ca focul, iar părul îi zbură în spate de parc-ar fi fost coada unei comete. Biciuia fără milă calul deja spumegînd, ale cărui nări erau larg deschise.

Acesta se apropie în galop de ușa de la intrare, trecînd la un milimetru de felinarul de pe stradă, și se ridică pe picioarele din spate. Birja se izbi de felinar și se făcu bucățele. Vrăjitoarea sărise în ultima clipă de pe birjă pe spatele calului. Se aplecă apoi în față și-i spuse ceva la ureche. Probabil ceva menit nu să-l liniștească, ci să-l înnebunească și mai tare. Calul se ridică iar pe picioarele din spate, iar nechezatul lui păru un strigăt; se zvîrcolea atît de tare, că numai un călăreț extraordinar ar fi putut să-l călărească.

Înainte ca Digory să-și revină, se mai întîmplară o mulțime de alte lucruri. Apăru în viteză o a doua birjă, din care săriră un domn gras în frac și un polițist. După care se ivi și o a treia birjă, cu alți doi polițiști, urmată de vreo douăzeci de persoane (majoritatea comisionari) pe biciclete, toți claxonînd, huiduind și fluierînd. La urmă de tot apărură o mulțime de oameni care veneau pe jos; erau toți încinși de atîta alergat, dar era evident că se distrau. La toate casele de pe stradă se deschiseră ferestrele. Servitoarele și majordomii ieșiră, să vadă ce se întîmplă.

Între timp, printre ruinele primei birje, apăru un domn bătrîn, care încerca să se ridice. Mai mulți oameni se repeziră să-l ajute; dar cum fiecare trăgea de el în altă direcție, probabil că s-ar fi ridicat mai repede fără ajutorul lor. Digory bănuî că domnul era probabil unchiul Andrew, dar nu-i putea vedea fața peste care-i căzuse jobenul.

Băiatul dădu buzna afară.

– Ea e, ea e, striga domnul cel gras, arătînd spre Jadis. Fă-ți datoria, domnule polițist. Mi-a furat din

magazin marfă de mii de lire. Vezi șiragul ăla de perle pe care-l poartă la gât? E al meu. Și mi-a mai și învinețit un ochi pe deasupra!

– Asta se vede, șefu'! strigă cineva din mulțime. E un ochi învinețit pe cinste! A lucrat meseriaș! Mamă, da' știu c-are forță!

– Ar trebui să-ți pui o bucată de carne crudă la ochi, domnule, zise ajutorul de măcelar.

– Spuneți-mi, se auzi vorbind cel mai important dintre polițiști, ce se-ntîmplă?

– Da' v-am spus că... începu domnul cel gras, dar fu întrerupt de cineva care strigă:

– Prindeți-l pe bătrînul din birjă. El a pus totul la cale.

Bătrînul, care era unchiul Andrew, tocmai reușise să se ridice și-și pipăia zgîrieturile.

– Spuneți-mi, domnule, îl întrebă polițistul, întorcîndu-se spre el, ce se-ntîmplă?

De sub joben se auziră niște sunete înfundate.

– Fără de-astea, făcu polițistul cu severitate. N-avem timp de glumit. Scoateți-vă jobenu' ăla!

Ușor de spus, dar mai greu de făcut. Unchiul Andrew se chinui să-și scoată jobenul, dar... în zadar,

așa că doi polițiști se apropiară și i-l smulseră de pe cap.

– Mulțumesc, domnilor, spuse unchiul Andrew cu voce slabă. Mulțumesc. Sînt foarte zguduit. Dacă mi-ar da cineva un păhăruț de coniac...

– Fiți amabil și ascultați-mă cu atenție, îi spuse polițistul, scoțînd un carnetel gros și un creion micuț, dumneavoastră aveți grijă de tînăra aceea?

– Păzea! strigară mai multe voci.

Polițistul se dădu înapoi la șanc. Calul fusese cît pe-aci să-i tragă un picior, ceea ce probabil l-ar fi omorît.

După care Vrăjitoarea întoarse calul astfel încît să poată sta cu fața spre mulțime și cu picioarele din spate pe trotuar. Avea în mîină un cuțit lung și strălucitor, cu care tăiase hăturile care-l legau pe cal de resturile birjei.

În tot acest timp, Digory încercase să ajungă destul de aproape de Vrăjitoare, ca s-o poată atinge, ceea ce nu era chiar ușor, pentru că pe partea aceea a străzii se afla o mulțime de oameni. Și, ca să ajungă în partea cealaltă, ar fi trebuit să treacă printre copitele calului și peste grilajul care înconjura casa. Dacă știți ceva cît de cît despre cai sau dac-ați fi văzut în ce hal

era calul acela, v-ați da seama că ar fi fost mult prea periculos. Digory știa multe despre cai, dar își luă inima în dinți și se pregăti să se repeadă spre acesta de îndată ce se ivea un moment favorabil.

Un bărbat cu melon reușise să-și facă drum pînă în fața mulțimii.

– Hei, domnule polițist, strigă el, calul pe care-l călărește e al meu, iar trăsura aceea făcută zob e birja mea.

– Pe rînd, vă rog, insistă polițistul.

– Da' nu mai e timp, spuse Birjarul. Eu cunosc calu' ăsta mai bine ca dumneata. Nu-i un cal ca toți caii. Taică-său a fost al unui ofițer din cavalerie... Și dacă femeia aia îl mai asmute mult, o să se lase cu victime. Dați-mi voie să mă apropii de el.

Polițistul fu bucuros că are motiv să se îndepărteze de cal. Birjarul făcu un pas înainte, se uită la Jadis și-i spuse cu o voce nu chiar nepoliticoasă:

– Ascultă, drăguțo, lasă-mă să-l apuc de căpăstru și dă-te jos. Ești o doamnă, nu? Fără îndoială că vrei să mergi acasă, să bei un ceai bun și să te liniștești puțin. O să te simți mult mai bine.

În același timp, își întinse mîna spre capul calului și-i spuse:

– Ușurel, Căpșunel, ușurel, băiete.

Pentru prima dată grăi și Vrajitoarea ceva.

– Cîine! se auzi vocea ei rece și limpede, care acoperi toate celelalte zgomote. Cîine, ia mîna de pe calul Maiestății Sale, Împărăteasa Jadis.

8

Lupta de lîngă felinar

– **I**-auzi, Împărăteasă! Vedem noi imediat! Răzbătu o voce.

– De trei ori ura pentru Împărăteasa lui Păpură-Vodă, se auzi o alta, după care mai multe voci i se alăturară.

Împărăteasa se înroși și-și înclină ușor capul. Dar strigătele se transformară în hohote de rîs și-și dădu seama că-și băteau joc de ea. Expresia feței i se schimbă pe dată și-și mută cuțitul strălucitor în mîna stîngă. După care, fără nici un avertisment, făcu un lucru nemaipomenit. Își întinse brațul drept și, cu cea mai mare ușurință, de parcă ar fi făcut cel mai firesc lucru din lume, smulse una din barele transversale ale stîlpului de felinar. Chiar dacă-și pierduse puterea magică, forța nu și-o pierduse: putea rupe o

bară de fier cum ai rupe o acadea. Își aruncă noua armă în sus, o prinse iar și o roti în aer. Dădu pinteni calului.

„Acum e momentul“, își spuse Digory.

Fugi repede printre cal și grilaj. Dacă animalul ar fi stat măcar o clipă locului, ar fi putut s-o apuce pe Vrăjitoare de călcii. În timp ce alerga, auzi o pocnitură și apoi o lovitură surdă. Vrăjitoarea îl pocnise pe polițistul-șef cu bara de fier în cap; acesta căzu jos grămadă.

– Repede, Digory. Trebuie să facem ceva, se auzi o voce din spatele lui.

Era Polly, care venise cît putuse de repede, de îndată ce avusese voie să se scoale din pat.

– Ești o fată nemaipomenită, spuse Digory. Ține-mă strîns. Tu trebuie să atingi inelul. Cel galben, nu uita. Și nu ți-l pune decît atunci cînd îți spun eu.

Se mai auzi o pocnitură și mai căzu un polițist. Dinspre mulțime se auzi un urlet furios:

– Dați-o jos! Aduceți niște pietre! Chemați armata!

Dar cei mai mulți se îndepărtau cît puteau. Birjarul totuși, evident cea mai cumsecade și cea mai curajoasă persoană de acolo, rămase aproape de cal, ferindu-se din calea barei și încercînd să-l apuce pe Căpșunel de căpăstru.

Mulțimea huidui și urlă iar. O piatră trecu în zbor pe lîngă capul lui Digory. Se auzi apoi vocea Vrăjitoarei, cristalină și răsunătoare. Părea aproape fericită.

– Gunoaielor! Veți plăti scump pentru asta după ce vă cuceresc lumea. N-o să mai rămînă întregă nici o

piatră din orașul ăsta. O să-l distrug cum am distrus Charnul, Felinda, Sorloisul și Bramandinul.

Digory reuși, în fine, s-o apuce de gleznă. Ea izbi în spate cu călcîiul și-l lovi în gură. De durere, îi dădu drumul. Avea buza spartă și gura plină de sînge. De undeva de foarte aproape se auzi vocea unchiului Andrew, care strigă cu glas tremurînd:

– Doamnă, stimată doamnă, potoliți-vă, pentru numele Domnului!

Digory se repezi din nou la călcîiul ei, dar fu iar lovit. Alți oameni căzuseră la pămînt, izbiți cu bara de fier. Digory mai încercă o dată, o prinse de călcîi, strînse cît putu el de tare și-i strigă lui Polly:

– Acum!

După care, slavă Domnului, chipurile furioase și speriate dispărură. Vocile furioase și speriate se risipiră undeva în depărtare. Nu se mai auzea decît vocea unchiului Andrew, care, de undeva din spatele lui Digory, se tot văicărea:

– Of, ce-i nebunia asta? O fi sfîrșitul? Nu mai pot suporta. Nu-i cinstit. Eu n-am vrut niciodată să fiu Magician. E o neînțelegere. Numai nașa mea e de vină; o să protestez. Un om cu sănătatea șubredă, ca mine... Dintr-o familie respectabilă.

– Fir-ar să fie! Nu pe *el* voiam să-l luăm cu noi. Mamă, ce încurcătură! Polly, ești aici?

– Da, da' nu mai lovi.

– Nu lovesc pe nimeni, încep Digory.

Dar nu mai apucă să spună nimic, pentru că se treziră sub razele calde și verzi ale pădurii. După ce ieșiră din apă, Polly strigă:

– Ia te uită! Am adus și calu’! Și pe domnul Ketterley. Și pe Birjar. Ce mai zăpăceală!

Cînd își dădu seama că a ajuns din nou în pădure, Vrăjitoarea se făcu albă ca varul și se aplecă atît de tare în față, încît chipul său atinse coama calului. Era clar că-i e groaznic de rău. Unchiul Andrew tremura. Dar Căpșunel, calul, dădu din cap și necheză vesel. Se pare că el se simțea în largul lui. Era pentru prima dată, de cînd îl văzuse Digory, cînd stătea liniștit. Urechile, pînă acum aplecate, reveniseră la poziția lor normală, iar privirea trăda și ea liniște.

– Așa, băiete, îi spuse Birjarul, mîngîindu-l pe gît. Așa-i mult mai bine. Ușurel.

Căpșunel făcu lucrul cel mai firesc. Cum era foarte însetat (nici nu-i de mirare), se duse încet pînă la cel mai apropiat ochi de apă și intră în el. Digory o ținea încă pe Vrăjitoare de călcîi, iar Polly îl ținea pe Digory de mînă. Birjarul avea o mînă pe Căpșunel, iar unchiul Andrew, care încă mai tremura, tocmai îl apucase pe Birjar de cealaltă mînă.

– Repede, spuse Polly, uitîndu-se spre Digory. Inelele verzi!

Așa că bietul cal nu mai apucă să bea nici o gură de apă. Toată ceata se trezi afundîndu-se în beznă. Căpșunel necheză; unchiul Andrew scoase un scîncet.

– Am avut mare noroc! zise Digory.

După un moment de tăcere, Polly întrebă:

– N-ar trebui să ne cam apropiem de-acum?

– Parcă am ajuns undeva, spuse Digory. Eu, cel puțin, stau pe ceva solid.

– Chiar, și eu la fel, dacă mă gândesc mai bine, zise Polly. Da' de ce-i așa întuneric? Crezi c-am intrat în alt ochi de apă?

– Poate că sîntem în Charn, spuse Digory. Doar că de data asta am ajuns aici în miez de noapte.

– Nu e Charn, se auzi vocea Vrăjitoarei. Sîntem pe un tărîm pustiu. Aici e Nimic.

Locul semăna foarte tare a Nimic. Nu lumina nici o stea. Era o beznă atît de adîncă, încît nu se puteau vedea unul pe altul; nici nu conta dacă țineai ochii închiși sau deschiși, oricum nu vedeai nimic. Stăteau cu picioarele pe ceva rece și plat, ceva ce-ar fi putut fi pămînt și care nu era, în nici un caz, iarbă ori lemn. Aerul era rece și uscat și nu adia nici o boare de vînt.

– Mi-a sosit sfîrșitul, spuse Vrăjitoarea cu o voce îngrozitor de calmă.

– De ce vorbești așa? bolborosi unchiul Andrew. Draga mea doamnă, vă rog să nu spuneți așa ceva. Nu poate fi chiar atît de rău. Birjarule, dragul meu, nu cumva ai o sticlă la tine? Mi-ar face bine o gură de tărie.

– Acum gata, se auzi vocea Birjarului, o voce fermă și puternică. Fiți calmi, atîta vă spun. Și-a rupt cineva ceva? Bun. Imediat o să ni se întîmple și ceva bun. Ceva mai bun decît ne-am putea aștepta după ce-am căzut la o adîncime atît de mare. Acum, dacă am căzut în niște săpături – parc-am fi într-o stație nouă de metrou – , o să vină imediat cineva și-o să ne scoată de-aici. Și dacă murim pînă atunci, ceea ce nu pot nega că s-ar putea întîmpla, nu uitați totuși că e și

mai rău pe mare și că, oricum, toți murim odată și-odată. Și nici n-ai de ce să-ți fie frică dac-ai dus o viață decentă. Și, dacă vrei să știți, eu cred că ar fi cel mai bine dacă ne-am petrece timpul cîntînd.

Ceea ce și făcu. Începu să cînte un imn de recunoștință, despre recolte care fuseseră „strînse cu bine“. Nu se prea potrivea cu un loc unde se părea că nu crescuse nimic niciodată de la începutul lumii, dar era singurul pe care și-l putea aminti în întregime. Avea o voce plăcută și copiii începură să cînte cu el. Le dădea curaj. Unchiul Andrew și Vrăjitoarea tăceau.

Spre sfîrșitul cîntecului, Digory simți că-l trage cineva de cot și, după mirosul de tutun, coniac și haine bune, deduse că e probabil unchiul Andrew. Unchiul Andrew îl trase discret într-o parte și-i șopti la ureche:

– Acum, băiete. Pune-ți inelul. Hai să plecăm.

Dar Vrăjitoarea avea auzul foarte fin.

– Prostule! i se auzi vocea. Ai uitat că eu aud gîndurile oamenilor? întrebă, descălecînd. Dă-i drumu' băiatului! Dacă-ncerci să mă trădezi, o să mă răzbun cum nu s-a mai pomenit în nici o lume de la începutul începuturilor.

– Și dacă-ți închipui că sînt așa de egoist, încît să plec și s-o las pe Polly, și pe Birjar, și calul într-un asemenea loc, te înșeli.

– Ești un băiețel obraznic și impertinent, îi spuse unchiul Andrew.

– Șșt! făcu Birjarul.

Ciuliră cu toții urechile.

În sfârșit, se întâmpla ceva. Undeva, foarte departe. Digory nu se putu hotărî din ce direcție venea zgomotul. Uneori, părea că vine din toate direcțiile în același timp. Alteori, că vine din pământul de sub ei. Nu erau cuvinte. Nu puteai spune nici măcar că e o melodie. Dar era, fără îndoială, cel mai frumos zgomot pe care-l auzise vreodată. Era atât de frumos, încît aproape că nu putea să-l suporte. Se pare că și calului îi plăcu; scoase un nechezat de cal care, după ani și ani de tras la birjă, se trezește din nou pe cîmpul pe care zburda cînd era mînz și vede pe cineva drag, de care n-a uitat, venind spre el cu un cub de zahăr.

– Oh! făcu Birjarul. Nu-i așa că-i minunat?

După care se întâmplară două minuni într-o singură clipă. Începură să se audă mai multe voci; atât de multe, încît era imposibil să le numeri. Cîntau toate cu prima voce, dar ceva mai sus. Erau niște voci reci și ascuțite. După care bezna de deasupra fu luminată de stele. Nu răsăriseră una cîte una, așa cum se întâmplă în serile de vară. Cu o clipă înainte nu fusese nimic decît beznă; acum apăruseră mii, mii de puncte luminoase – stele, constelații și planete, mai mari și mai strălucitoare decît cele din lumea noastră. Nu era nici un nor. Vocile se auziseră exact în clipa în care apăruseră stelele. Dacă le-ați fi auzit și le-ați fi văzut și voi, ca Digory, ați fi fost siguri că stelele erau cele care cîntau și că Prima Voce fusese cea care le făcuse să apară și să cînte.

– Doamne! exclamă Birjarul. Dacă-ăș fi știut că există așa ceva, aș fi fost un om mai bun toată viața.

Vocea de pe pământ se auzea acum mai tare și triumfătoare; dar vocile din cer, după ce cântară cu ea o vreme, deveniră tot mai slabe. Și acum se întâmplă altceva.

Depart, undeva la orizont, cerul începu să se lumineze. Se simți o adiere plăcută. Și, în locul acela, cerul începu să devină, încet, tot mai palid. Se puteau desluși contururile unor dealuri. Și în tot acest timp, Vocea continua să cînte.

Curînd, se luminează destul de tare; acum se puteau vedea unii pe alții. Birjarul și cei doi copii rămăseseră cu gura căscată. Ochii le străluceau. Parcă sorbeau din ochi sunetul acela care părea să le amintească de ceva. Unchiul Andrew rămăsese și el cu gura căscată, dar nu de bucurie. Arăta mai degrabă de parcă-i căzuse ceva în cap. Stătea cu umerii aplecați și-i tremurau genunchii. Nu-i plăcea Vocea. Dac-ar fi putut să se ascundă, să n-o mai audă, undeva într-o gaură de șobolan, ar fi făcut-o. Vrăjitoarea părea că înțelege muzica aceea mai bine decît ei toți. Stătea cu gura

închisă, cu buzele strînse și cu pumnii încleștați. De cînd începuse să se audă cîntecul, simțise că tărîmul acesta era plin de o Magie altfel decît a ei, de o Magie mai puternică. Nu-i plăcea deloc. Ar fi zdrobit întreaga lume, sau chiar toate lumile, numai să poată opri cîntecul ăsta. Calul stătea cu urechile ciulite. Fornăia din cînd în cînd și izbea pămîntul cu copitele. Nu mai era calul obosit de la birjă; acum se vedea că tatăl lui luase parte la lupte.

Înspre răsărit, cerul se preschimba din alb în rozaliu, și apoi în auriu. Vocea deveni tot mai puternică, pînă cînd aerul începu să vibreze. Și, în clipa în care se auzi sunetul cel mai puternic și mai măreț de pînă atunci, răsări soarele.

Digory nu mai văzuse niciodată un asemenea soare. Soarele de deasupra Charnului fusese mai bătrîn decît cel din lumea noastră. Cel de aici arăta mai tînăr. Aveai senzația că rîde de bucurie. Și cînd razele lui începură să lumineze pămîntul, călătorii noștri putură vedea în sfîrșit unde se aflau. Era o vale în care curgea, spre răsărit, un rîu cu albia largă și ape repezi. În partea de sud se ridicau munți, iar la nord erau niște dealuri mai joase. Dar era o vale alcătuită numai din pămînt, piatră și apă; nu se vedea nici un copac, nici un tufiș, nici măcar un fir de iarbă. Pămîntul avea diferite culori, toate vii și aprinse. Îți dădeau o senzație de agitație; dar asta numai pînă-n clipa cînd apăru Cîntărețul în persoană și toate fură date uitării.

Cam la trei sute de metri în fața lor se afla un Leu uriaș, cu blana aspră și strălucitoare, care stătea cu

fața spre soarele care se ridica pe cer. Cînta cu gura larg deschisă.

– Aici e o lume îngrozitoare, spuse Vrăjitoarea. Trebuie să fugim imediat. Pregătiți Magia.

– Sînt de acord cu dumneavoastră, doamnă, aprobă unchiul Andrew. E un loc foarte neplăcut. Complet sălbatic. Dac-aș fi mai tînăr și dac-aș avea o pușcă...

– Doamne, se miră Birjarul. Doar nu-ți închipui că l-ai putea împușca?

– Da' ar putea cineva? întrebă Polly.

– Pregătește Magia, prostule, zise Jadis.

– Imediat, doamnă, spuse unchiul Andrew, șiret. Trebuie să vină copiii amîndoi lîngă mine. Digory, pune-ți imediat inelul de mers acasă!

Voia să plece fără Vrăjitoare.

– Aha, deci e vorba de *inele!* strigă Jadis.

Și-ar fi băgat mîna în buzunarul lui Digory cît ai zice pește, dar Digory o apucă pe Polly de mîna și strigă:

– Fiți atenți. Dacă se apropie vreunul din voi un centimetru măcar, dispărem și rămîneți aici pe veci. Da, am în buzunar un inel care o să ne ducă pe Polly și pe mine acasă. Uitați-vă, mîna mea e pregătită. Așa că stați la distanță! Îmi pare rău de tine, spuse uitîndu-se spre Birjar, și de cal, da' n-am ce face. Cît despre voi, zise aruncînd o privire spre unchiul Andrew și spre Vrăjitoare, ar trebui să vă placă să trăiți împreună, doar sînteți Magicieni amîndoi.

– Da' mai țineți-vă pliscul, spuse Birjarul, vreau s-ascult muzica.

Leul cînta acum alt cîntec.

9

Descoperirea Narniei

Leul mergea de colo-colo, cîntînd. De data aceasta, cîntecul era mai dulce și mai vesel decît cel cu care adusese stelele și soarele; era aido-ma unui murmur blînd. Și, în tot acest timp, valea se acoperea de iarbă verde. La început se zări doar o pată de culoare de jur împrejurul Leului. După care aceasta se întinse pe colinele joase și, în numai cîteva minute, începu să se cațere pe povîrnișurile munților din depărtare. Și, cu fiecare clipă, tărîmul acela tînăr devenea tot mai blînd. Vîntul adia acum prin iarbă. Curînd apărură și alte lucruri. Povîrnișurile mai înalte se acoperiră de arbuști verzi. În vale începură să se zărească pete de un verde mai închis. Digory nu-și dădu seama ce anume erau decît în clipa în care, chiar lîngă el, începu să crească

o tulpiniță din care țîșniră zeci de brațe care înfrunziră și care creșteau mereu, cu vreo doi-trei centimetri la fiecare două secunde. În jurul lui crescuseră acum zeci de asemenea plante. Cînd fură la fel de înalte ca el, își dădu seama ce erau.

– Copaci! exclamă.

Ceea ce era enervant, după cum avea să povestească Polly mai târziu, era că nu puteai să stai să te uiți la toate astea în liniște. Pentru că, de îndată ce Digory spuse „Copaci!“, fu nevoit să sară într-o parte; unchiul Andrew se apropiase din nou de el și voia să-i bage mîna în buzunar. Nu că i-ar fi fost de mare folos unchiului Andrew dac-ar fi reușit s-o facă, fiindcă el voia să-i umble în buzunarul din dreapta, crezînd că inelele verzi erau și acum inelele de întoarcere acasă. Dar bineînțeles că Digory nu voia să se dea bătut.

– Stop! strigă Vrăjitoarea. Înapoi! Nu, și mai înapoi! Dacă se mai apropie cineva de copii, îl pocnesc de-i sar creierii.

Apucă și mai bine bara de fier pe care o smulsese de la stîlpul de pe stradă, gata să lovească. Nu se îndoia nici unul dintre ei că, la o adică, putea nimeri perfect ținta.

– Așa, carevasăzică! spuse. Vrei să pleci hoțeste înapoi în lumea ta, cu băiatul, și să mă lași aici.

Unchiul Andrew reuși, în sfîrșit, să-și învingă teama.

– Da, doamnă, exact, zise. Bineînțeles că așa aș face. Și aș avea tot dreptul. Am fost tratat în modul cel mai rușinos, cel mai abominabil cu putință. Mi-am dat silința să fiu cît se poate de politicoș. Ați jefuit –

exact așa, repet – ați jefuit un bijutier respectabil. Ați insistat să mîncăm un prînz extraordinar de scump, ca să nu spun exorbitant, deși am fost obligat să-mi amanetez ceasul și lanțul (și dați-mi voie, doamnă, să vă spun că nimeni din familia mea nu și-a amanetat lucrurile, poate doar vărul Edward, cel care trăia la țară). În timpul acelei mese indigeste – încă-mi mai e rău și-acum – purtarea și modul dumneavoastră de a vorbi au atras atenția tuturor celor prezenți. Am fost făcut de rîs în public. N-o să mai pot apărea în restaurantul acela niciodată. Ați atacat poliția. Ați furat...

– Gura, șefu', gura, strigă Birjarul. Acum ne uităm și ascultăm, nu vorbim.

Și aveai ce să vezi și ce să asculți. Copacul pe care-l văzuse Digory crescînd era acum un fag mare, cu crengile aplecîndu-se ușor în bătaia vîntului. La picioare, li se așternuse un covor de iarbă verde, cu mînunchiuri de margarete și piciorul-cocoșului. Puțin mai încolo, pe malul rîului, creșteau sălcii. În partea cealaltă, înfloreau coacăzii, liliicii, trandafirii sălbatici și rododendronii. Calul se înfrupta din iarba proaspătă.

În tot acest timp, Leul continua să cînte și să umble maiestuos de colo-colo. Ceea ce-i neliniștea însă era că se tot apropia de ei. Lui Polly cîntecul i se părea tot mai interesant, fiindcă avea impresia că acum reușise să înțeleagă care era legătura dintre muzică și ceea ce se întîmpla. I se păru că între apariția unui șir de brazi undeva în depărtare și un șir de note prelungi cîntate de Leu cu doar o secundă înainte există o legătură directă. Iar cînd acesta începu să cînte o serie rapidă de note mai vesele, nu fu deloc

surprinsă să vadă răsărind de jur împrejur ciuboțica-cucului. Cutremurîndu-se, își dădu seama că toate lucrurile veneau (după cum avea să povestească Polly mai târziu) „din capul Leului“. Dacă-i ascultai cîntecul, auzai lucrurile pe care le crea; dacă te uitai în jur, le vedeai. Era atît de fascinată, încît nici nu mai avea timp să-i fie frică. Dar Digory și Birjarul erau destul de neliniștiți văzînd cum Leul se apropie tot mai mult. Cît despre unchiul Andrew, lui îi era atît de frică, încît îi clănțaneau dinții-n gură. Și, din pricină că-i tremurau genunchii, nu putea s-o ia la goană.

Deodată, Vrăjitoarea făcu un pas spre Leu. Acesta continuă să se apropie, cu pași rari și greoi, cîntînd întruna. Era la numai zece metri de ei. Vrăjitoarea ridică brațul și aruncă bara de fier drept în capul Leului.

Nimeni, și cu atît mai puțin Jadis, n-ar fi putut rata de la așa o distanță. Bara îl izbi pe Leu drept între ochi. După care căzu cu o bufnitură în iarbă. Leul se apropia. Nu mergea nici mai repede, nici mai încet decît înainte; nici nu puteai să-ți dai seama dacă simțise lovitura. Deși pășea fără zgomot, se auzea pămîntul zguduindu-se sub greutatea lui.

Vrăjitoarea scoase un țipăt și o luă la goană: în câteva clipe dispăru printre copaci. Unchiul Andrew se întoarse și el, vrînd să facă același lucru, dar se împiedică de-o rădăcină și căzu cu fața într-un izvorăș care se vărsa în rîu. Copiii stăteau nemișcați. Nici nu știau dacă vor să facă vreo mișcare sau nu. Leul nici nu-i băga în seamă. Avea gura roșie larg deschisă, dar cînta, nu dădea semne c-ar vrea să-i atace. Trecu atît de aproape de ei, că i-ar fi putut pune mîna pe coamă. Le era groaznic de frică să nu se întoarcă și să se uite la ei, deși, în mod ciudat, aproape că-și doreau să se întîmple așa. Dar el trecu pe lîngă ei de parc-ar fi fost invizibili sau inodori. Mai merse apoi cîtiva pași, după care se întoarse, trecu din nou pe lîngă ei și se duse spre est.

Unchiul Andrew, tușind și mormăind, se ridică de pe jos.

– Digory, acum am scăpat de femeie, bestia asta de leu a plecat. Haide, dă-mi mîna și pune-ți inelul!

– Nu te-apropia! strigă Digory, făcînd cîtiva pași înapoi. Polly, ai grijă, vino lîngă mine. Unchiule Andrew, fii atent, dacă mai faci un singur pas, dispărem.

– Fă imediat ce ți-am zis, spuse unchiul Andrew. Ești un copil foarte neascultător și prost crescut.

– Nu-ți fie frică, îi spuse Digory. Vrem să stăm să vedem ce se-ntîmplă. Credeam că vrei să știi cum e în alte lumi. Nu-ți place aici?

– Să-mi placă?! exclamă unchiul Andrew. Nu vezi în ce hal sînt? Era cea mai bună haină pe care o aveam. Și cea mai bună vestă.

Într-adevăr, arăta jalnic, pentru că, firește, cu cât ești mai bine îmbrăcat la început, cu atât arăți mai rău după ce te târăști dintr-o birjă făcută praf și după ce-ai căzut într-un pîriu plin de noroi.

– Nu vreau să spun că nu e un loc foarte interesant, adăugă, dacă aș fi fost mai tânăr... Poate-aș putea aduce aici un tânăr plin de viață. Un vînător viteaz. S-ar putea face multe aici. Clima e încîntătoare. N-am mai respirat asemenea aer niciodată. Cred că mi-ar fi făcut tare bine... în alte împrejurări, mai favorabile. Ce n-aș da s-avem o pușcă!

– La naiba cu puștile, spuse Birjarul. Mă duc să văd ce face Căpșunel. Calul ăsta are mai multă minte decît unii oameni pe care-i știu eu.

Și se îndreptă spre Căpșunel.

– Chiar mai crezi că poți să omori Leul ăsta cu o pușcă? îl întrebă Digory. Nu prea i-a păsat de bara de fier.

– O fi avînd ea defecte, spuse unchiul Andrew, da' a fost tare curajoasă. A făcut un lucru înțelept.

Își frecă mîinile pocnindu-și degetele din încheieturi, de parc-ar fi uitat din nou cât de frică îi fusese de Vrăjitoare cînd era lîngă el.

– A fost foarte urît din partea ei, spuse Polly. Ce-i făcuse Leul?

– Hei! Ce se-ntîmplă? întrebă Digory.

O luă la goană să se uite la ceva la cîțiva metri în fața lui.

– Polly, vino să vezi!

Unchiul Andrew veni și el. Nu pentru c-ar fi fost curios să vadă și el, ci pentru că voia să stea lîngă

copii, sperînd că reușește să le fure inelele. Dar cînd văzu la ce se uita Digory, chiar și el păru impresionat. Era un model în miniatură al unui felinar; nu avea mai mult de un metru înălțime, dar devenea tot mai înalt și mai gros văzînd cu ochii; creștea exact cum crescuseră și copacii.

– E viu..., luminează, vreau să spun, zise Digory.

Și chiar așa era, deși, în lumina soarelui, era greu să bagi de seamă dacă nu-ți cădea umbra peste lampă.

– Remarcabil, absolut remarcabil, mormăi unchiul Andrew. Nici măcar eu nu mi-am putut imagina asemenea Magie. Ne aflăm pe un tărîm unde toate, chiar și felinarele, prind viață și cresc. Oare din ce sămîntă cresc felinarele?

– Tu nu vezi? Aici a căzut bara... bara pe care a smuls-o de la stîlpul de-acasă. A intrat în pămînt și acum crește din ea un stîlp micuț.

Nu mai era chiar așa micuț! În clipa în care Digory rostise cuvintele acestea, stîlpul era deja cît el.

– Exact! Uluitor, uluitor! spuse unchiul Andrew, frecîndu-și mîinile mai tare ca oricînd. Ha, ha! Au rîs de Magia mea. Proasta aia de soră-mea crede că sînt nebun. Acum ce-au să mai zică? Am descoperit un tărîm unde totul mustește de viață. Toată lumea vorbește despre Columb. Dar America e nimic pe lîngă lumea asta. Locul ăsta are un potențial comercial de nebănuit. Aduci cîteva bucăți de fier vechi, le îngropi, și din ele cresc locomotive nou-nouțe, vase de război, tot ce vrei. Pe gratis. Și le pot vinde apoi în Anglia pe bani buni. O să fiu milionar. Și clima! Mă

simt cu mult mai tînăr acum. Aș putea face aici o stațiune balneoclimaterică. Un sanatoriu bun mi-ar putea aduce vreo douăzeci de mii de lire pe an. Bineînțeles c-ar trebui să le mai dezvălui secretul unor persoane. Dar mai întii trebuie să împușc animalul ăsta.

– Ești exact ca Vrăjitoarea, spuse Polly. Nu te gîndești decît la a ucide.

– Iar în ceea ce mă privește, continuă unchiul Andrew ca într-un vis fericit, nu se știe cît aș putea trăi dacă mă stabilesc aici. Și asta e de avut în vedere, mai ales cînd ai deja șaiszeci de ani. Nu m-ar mira dacă n-aș mai îmbătrîni nici măcar cu o zi aici! Uluitor! Tărîmul tinereții!

– Tărîmul tinereții! exclamă Digory. Chiar crezi că ăsta e Tărîmul tinereții?

Bineînțeles, își amintise ce-i spusese mătușa Letty doamnei care adusese strugurii, și se simți din nou cuprins de speranță.

– Unchiule Andrew, crezi că există aici vreun leac care s-o vindece pe mama? îl întrebă.

– Ce-ți trece prin cap? Doar nu sîntem la farmacie. Dar, așa cum spuneam...

– Nu-ți pasă nici cît negru sub unghie de ea, izbucni Digory furios. Credeam că s-ar putea să-ți pese cît de cît; la urma urmei, e sora ta. Dar nu-i nimic. O să mă duc să-l întreb pe Leu dacă mă poate ajuta.

Se întoarse și-o porni spre acesta. Polly stătu pe loc o clipă, după care se duse pe urmele lui.

– Hei, opriți-vă! Veniți înapoi! Băiatul ăsta a luat-o razna, strigă unchiul Andrew.

Se duse după copii, dar rămase la o oarecare depărtare, fiindcă n-avea chef să fie nici prea departe de inelele verzi, dar nici prea aproape de Leu.

Digory ajunse la marginea pădurii în câteva minute. Se opri. Leul cînta în continuare. Dar melodia se schimbase iar. Era ceea ce-am putea numi o melodie, dar era cu mult mai sălbatică. Ascultînd-o, îți venea să țopăi, să fugi, să te cațari. Îți venea să țipi. Îți venea să te repezi la ceilalți oameni și să-i strîngi la piept sau să te iei la trîntă cu ei. Digory se înroși la față. Melodia avu efect și asupra unchiului Andrew, pe care Digory îl auzi spunînd:

– Ce fată curajoasă, domnule! Păcat că are așa un temperament... Da' e o femeie a naibii de frumoasă.

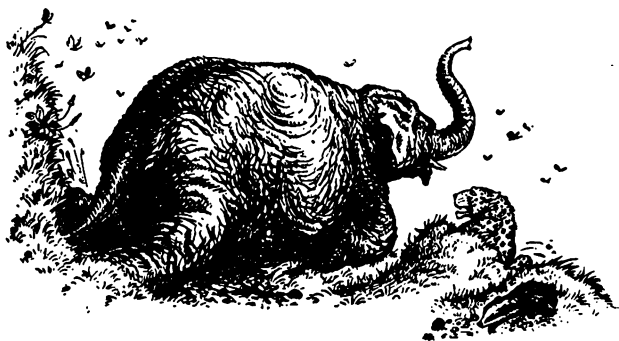
Efectul pe care-l avusese cîntecul asupra oamenilor era nimic pe lîngă efectul pe care-l avu asupra peisajului.

Vă puteți imagina o fișie de pămînt acoperit de iarbă clocotind ca apa într-o oală? Fiindcă asta este cea mai bună descriere a ceea ce se întîmpla. Peste tot creșteau cocoase din pămînt, care mai mari, care mai mici. Unele erau cam cît un mușuroi de cîrțiță, altele cît o roabă, două erau cît niște căsute. Și cocoasele astea se tot mișcau

de colo-colo și se tot umflau, mai tare, și mai tare, pînă ce pocniră. Țărîna se risipi în toate direcțiile și, din fiecare cocoasă, ieși cîte un animal. Cîrțițele ieșiră exact așa cum iese o cîrțiță din pămînt în lumea noastră. Cîinii începură să latre de cum își

scoaseră capul în lumină. Se chinuiau să iasă așa cum i-ați văzut făcînd cînd încearcă să treacă printr-o crăpătură mică dintr-un gard. Cel mai interesant era să te uiți cum ies cerbii, fiindcă le vedeai mai întîi coarnele rămuroase cu mult înainte

de a le vedea restul corpului. La început, Digory crezu că sînt copaci. Broaștele, care apărură toate chiar lîngă rîu, săriră imediat în apă orăcîind cît puteau de tare. Panterele, leoparzii și alte animale de acest fel se apucară imediat să se curețe de bulgărașii de pămînt, după care se duseră spre copaci să-și ascută colții. Din copaci zburară stoluri întregi de păsări. Văzduhul era plin de fluturi. Albinele porniră la lucru, din floare-n floare, zorite nevoie mare. Dar de-abia acum urmă momentul cel mai spectaculos. Cea mai mare dintre cocoșe se zgudui ca de un cutremur și din ea se iviră, pe rînd, spinarea arcuită, apoi capul imens și

înțelept, precum și cele patru picioare groase ale unui elefant. Cîntecul Leului aproape că nu se mai distingea; din toate părțile, se auzeau alte creaturi

croncănind, ciripind, nechezînd, lătrînd, behăind și făcînd tot felul de alte zgomote.

Deși nu-l mai putea auzi pe Leu, Digory îl mai vedea însă. Era atît de mare și de strălucitor, încît nu-și putea lua ochii de la el. Celorlalte animale nu părea să le fie frică de el. Într-adevăr, chiar în acea clipă, Digory auzi zgomot de copite în spatele lui; o secundă mai tîrziu, calul de la birjă trecu în galop pe lîngă el, alăturîndu-se celorlalte animale. (Aerul de-acolo îi pria și lui asemenea unchiului Andrew. Nu mai era bietul sclav bătrîn din Londra; galopa elegant și-și ținea capul drept.) Acum, pentru prima dată, Leul tăcu de tot. Începu să se plimbe printre celelalte animale. Din cînd în cînd, se apropia de două dintre ele (întotdeauna de două în același timp) și-și freca nasul de-al lor. Alese doar doi castori dintre toți castorii, doi leoparzi dintre toți leoparzii, un cerb și o căprioară dintre toți cerbii și toate căprioarele. Alte animale rămaseră nebăgate

în seamă. Dar perechile pe care le atinse plecară pe dată de lângă celelalte animale, urmîndu-l. După o vreme, Leul se opri și toate creaturile pe care le atinsese se așezară în cerc în jurul lui. Celelalte, pe care nu le atinsese, plecară în treaba lor. Zgomotele se îndepărtară. Animalele care rămăseseră nu scoteau nici ele nici un sunet; stăteau cu privirile ațintite spre Leu.

Felinele mai mișcau ușor din coadă, dar altfel toate celelalte stăteau nemișcate. Pentru prima dată în ziua aceea se făcuse liniște deplină. Nu se auzea decît susurul apei. Lui Digory îi bătea inima gata să-i sară din piept. Era sigur că se va întîmpla ceva solemn. Nu uitase de mama; dar știa că nici măcar pentru ea nu putea întrerupe un lucru ca acesta.

Leul se uita atît de fix la celelalte animale, încît aveai senzația c-o să le ardă cu privirea. Încet, acestea începură să se schimbe. Cele mai mici – iepurii, cîrțițele și celelalte – crescură. Cele foarte mari – se vedea cel mai bine la elefanți – se făcură puțin mai

mici. Multe animale se ridicară pe picioarele din spate. Multe își aplecară capul într-o parte, de parcă ar fi făcut eforturi să înțeleagă ce se întâmplă. Leul își deschise gura, dar nu se auzi nici un sunet. Respiră cald și respirația lui păru să clatine toate animalele, așa cum clatină vîntul copacii. De undeva de departe, din spatele vîlului de cer albastru care le ascundea, se auziră din nou stelele cîntînd. Era o melodie pură, rece, greu de înțeles. După care locul fu străbătut de o rază fierbinte, ca un foc (dar care nu arse nimic), care venise dinspre cer sau chiar dinspre Leu. Copiii tresăriră pînă în adîncul sufletului la auzul celei mai profunde și mai sălbatice voci pe care o auziseră vreodată:

– Narnia, Narnia, Narnia, trezește-te, spunea vocea. Iubește! Gîndește! Glăsuiește! Copaci, umbrați! Jivine, cuvîntați! Ape, fiți sfinte!

10

Prima glumă și alte întâmplări

Era, desigur, vocea Leului. Copiii aveau de mult convingerea că vorbește; cu toate acestea, fură plăcut surprinși cînd îl auziră glăsuind.

Din păduri ieșiră oameni sălbatici, zeei și zeițele pădurii; odată cu ei, apărură și fauni, satiri și pitici. Din rîu se ridică zeul rîului, însoțit de naiade. Și toți aceștia, împreună cu toate animalele și cu toate păsările, îi răspunseră, fiecare pe limba lui.

– Te salutăm, Aslan. Am auzit. Vom face întocmai. Ne-am trezit. Iubim. Gîndim. Cuvîntăm. Știm.

– Numai că încă nu știm prea multe, se auzi o voce fornăită.

De data aceasta copiii chiar că tresăriră, mirați, fiindcă era vocea calului de la birjă.

– Bietul Căpșunel, spuse Polly. Ce bine-mi pare că a fost unul dintre animalele alese să fie Animale Cuvîntătoare.

Iar Birjarul, care era acum în spatele copiilor, exclamă:

– Fir-aș al naibii! Totdeauna mi s-a părut că-i deștept calu' ăsta!

– Creaturi, vă dăruiesc pe voi vouă înșivă, se auzi vocea puternică și fericită a lui Aslan. Vă dau pentru totdeauna tărîmul acesta numit Narnia. Vă dau codrii, poamele și apele de aici. Vă dau stelele și pe mine însumi. Animalele Necuvîntătoare pe care nu le-am ales sînt și ele ale voastre. Purtați-vă cu milă cu ele și îndrăgiți-le! Dar nu vă comportați ca ele, fiindcă altfel veți înceta să mai fiți Animale Cuvîntătoare. Căci ați fost și voi ca ele și puteți deveni ca ele din nou. Aveți grijă să nu se întîmple astfel.

– Nu, Aslan, nu ne vom purta ca ele, spuseră toate animalele într-un glas.

Doar o stăncuță țanțoșă se trezi adăugînd cu voce tare:

– Nu vă temeți!

Cum toate celelalte animale tăcuseră chiar în clipa în care aceasta începuse să vorbească, vorbele sale se auziră foarte clar în liniștea care se așternuse; și poate că știți și voi ce neplăcut poate fi dacă ți se întîmplă așa ceva la vreo petrecere, spre exemplu. Stăncuța se simți atît de prost, încît își ascunse capul sub o aripă, de parcă ar fi dormit. Și toate celelalte animale începură să scoată fel de fel de zgomote, care de care mai ciudate, fiindcă fiecare animal avea modul său de

a rîde. La început, au încercat să se abțină, dar Aslan le spuse:

– Nu vă fie teamă să rîdeți, creaturilor. Acum, că nu mai sînteți mute și proaste, nu trebuie să fiți mereu serioase. Fiindcă, odată cu darul vorbirii, ați căpătat și darul de a glumi și de a împărți dreptatea.

Așa că începură toate să rîdă. Și rîdeau cu atîta poftă, încît pînă și Stăncuța prinse curaj, zbură pe capul calului de la birjă, i se așeză între urechi, dădu din aripi și spuse:

– Aslan! Aslan! Nu-i așa că eu am făcut prima glumă? Nu-i așa că de-acum o să afle toată lumea cum am făcut eu prima glumă?

– Nu, micuța mea prietenă, răspunse Leul. Nu ai făcut prima glumă. Ai fost prima glumă.

Toată lumea rîse și mai tare. Dar Stăncuței nu-i păsă și rîse și ea atît de tare, încît bietului cal i se cutremură capul, iar Stăncuța își pierdu echilibrul și căzu; noroc că-și aminti că are aripi (era ceva nou pentru ea) înainte de a ajunge la pămînt.

– Acum, după ce am pus treburile la cale în Narnia, spuse Aslan, nu ne mai rămîne decît să ne gîndim cum s-o apărăm. O să vă convoc pe unele dintre voi la sfat. Să vină la mine Piticul-Şef, Zeul-Rîului, Stejarul și Bufnița, amîndoi Corbii și Elefantul. Trebuie să ne sfătuim. Fiindcă, deși lumea noastră nu există decît de cinci ore, ne paște deja un pericol.

Creaturile pe care le numise ieșiră în față și plecară cu el spre est. Celelalte începură să vorbească, întrebîndu-se:

– Ce zicea că ne paște? Un ricol? Ce-i aia ricol? Ba nu, n-a spus un ricol, a spus rigol... Asta ce-o mai fi?

– Ascultă, Polly, îi spuse Digory, trebuie să mă duc după el, după Aslan, după Leu, vreau să spun. Trebuie să vorbesc cu el neapărat.

– Crezi c-ai să reușești? îl întrebă Polly. Eu n-aș îndrăzni.

– Trebuie, insistă Digory. E vorba de mama. Dacă-o poate ajuta cineva, atunci el e acela.

– Vin și eu cu tine, spuse Birjarul. Îmi place de el. Și nu cred să se repeadă la noi, creaturile celelalte. Și vreau și eu să-i spun ceva lui Căpșunel.

Porniră toți trei curajos – mă rog, cît de curajos puteau – spre adunarea animalelor. Creaturile erau atît de absorbite de conversație și atît de ocupate să se împrietenească între ele, încît nici nu-i observară pe cei trei decît cînd se apropiară foarte mult; nici pe unchiul Andrew nu-l auziră. Acesta stătea tremurînd mai departe și striga (dar nu cît putea el de tare):

– Digory! Vino înapoi! Vino înapoi imediat cînd îți spun. Nu mai face nici un pas mai departe!

Cînd ajunseră chiar în mijlocul animalelor, acestea tăcură și se holbară la ei.

– Ei, făcu Castorul în cele din urmă, da' ăștia ce mai sînt, pentru numele lui Aslan?

– Vă rog, începu Digory cu răsufierea tăiată, dar fu întrerupt de un Iepure.

– Cred că sînt un fel de salată verde și mare, eu așa cred, spuse acesta.

– Nu-i adevărat, pe cuvîntu' meu că nu sîntem salate, se repezi Polly. Nu sîntem buni de mîncat.

– Ia te uită! făcu Cîrțița. Vorbesc. Cine-a mai pomenit salate vorbitoare?

– Or fi A Doua Glumă, sugeră Stăncuța.

O Panteră, care pînă atunci se spălase pe față, se opri o clipă și spuse:

– Chiar dacă sînt, nu sînt nici pe departe o glumă așa bună cum a fost prima. Eu una nu văd nimic amuzant.

Căscă și-și văzu mai departe de spălat.

– Vă rog, spuse Digory. Mă grăbesc foarte tare. Trebuie să vorbesc cu Leul.

În tot acest timp, Birjarul încercase să-i atragă atenția lui Căpșunel. Ceea ce, în sfîrșit, reuși.

– Căpșunel, dragul meu, începu el. Doar știi cine sînt. Sper că n-ai de gînd să stai acolo și să te faci că nu mă cunoști.

– Despre ce vorbește Lucrul ăla, Calule? întrebarea mai multe voci.

– Nu știu nici eu prea bine, spuse Calul foarte rar, cred că nici unul dintre noi nu știe prea multe încă. Dar am o bănuială. Cred că am fost și eu un lucru ca ăsta înainte. Am sentimentul c-am mai trăit undeva – sau c-am fost altceva – înainte să ne fi trezit pe toți Aslan acum cîteva minute. E foarte încîlcit totul. Ca într-un vis. Dar în vis erau lucruri ca astea trei.

– Cum? făcu Birjarul. Nu mă recunoști? Pe mine, care-ți aduceam terci cald cînd nu te simțeai bine? Eu, care te curățam cît puteam de bine? Eu, care nu uitam niciodată să te acopăr cînd stăteai în frig? Nu mă așteptam la una ca asta din partea ta.

– Parcă-ncep să-mi amintesc, spuse Calul gînditor. Da. Stai puțin. Știu, mă puneai să trag un lucru negru, oribil, și mă loveai ca să alerg și, oricît de

departe fugeam, obiectul acela negru venea mereu în urma mea, hurducându-se.

– Trebuia să ne câștigăm existența, spuse Birjarul. Și a ta, și a mea. Dacă n-am fi avut de lucru și dacă n-am fi avut bici, n-am fi avut nici grajd, nici fîn, nici terci, nici ovăz. Fiindcă-ți plăcea ovăzul când aveam bani să-ți cumpăr. Și nu poți să zici că nu-ți cumpăram.

– Ovăz? întrebă Calul, ciulindu-și urechile. Da, parcă-mi amintesc ceva. Da, îmi amintesc tot mai mult. Tu stăteai undeva în spatele meu, iar eu fugeam mereu; te trăgeam și pe tine, și obiectul acela negru. Știu că eu făceam toată munca.

– Vara, da, de acord, spuse Birjarul. Tu munceai la căldură, iar eu stăteam la răcoare. Dar iarna, dragul meu, când ție ți-era cald, iar eu stăteam sus pe capră, cu picioarele reci ca gheața și cu nasul înghețat și pișcat de vînt, cu mâinile înțepenite de nu mai puteam nici să țin frîul?

– Era un loc rău, spuse Căpșunel. Nu era nici un pic de iarbă. Numai piatră tare.

– Adevărat, amice, adevărat, spuse Birjarul. Era tare greu. Eu am spus mereu că pietrele alea nu sînt bune pentru cai. Nici mie nu-mi plăceau. Tu erai un cal de țară, și eu eram tot de la țară. Am cîntat și-n cor la mine-n sat. Da' a trebuit să plec de-acolo, să-mi câștig pîinea...

– Vă rog, vă rog, spuse Digory. Ne dați voie să trecem? Leul se îndepărtează tot mai mult. Și eu trebuie să vorbesc neapărat cu el.

– Ascultă, Căpșunel, spuse Birjarul. Tînărul ăsta are o problemă și trebuie să vorbească cu Leul, cel

căruia îi spuneți Aslan. Ce zici, n-ai putea să-l lași să te călărească (o să-ți fie recunoscător pentru asta) și să-l duci tu pînă la Leu? Eu și fetița o să venim pe jos.

– Să mă călărească? întrebă Căpșunel. Ah, da, îmi amintesc. Adică să-l car în spate. Îmi amintesc cum mă călărea un biped micuț ca voi, cu mult timp în urmă. Îmi dădea niște cubulețe albe și tari. Erau tare bune, minunate, erau mai dulci ca iarba.

– O fi fost zahăr, spuse Birjarul.

– Te rog, Căpșunel, îl imploră Digory, te rog, lasă-mă să te încălec și du-mă la Aslan.

– Bine, n-am nimic împotriva. Hai, urcă!

– Dragul de Căpșunel! îi spuse Birjarul. Hai, tinere, te ajut să încăleci.

Digory încălecă repede. Se simțea destul de în largul lui pe Căpșunel, fiindcă mai călărise fără șa pe poneiul lui de acasă.

– Dii, Căpșunel! spuse.

– N-ai cumva niște cubulețe din alea albe la tine? îl întrebă Calul.

– Îmi pare rău, n-am, spuse Digory.

– Nu-i nimic, zise Căpșunel și porniră.

În clipa aceea, un Buldog mare, care tot mirosise și se tot uitase în toate părțile, spuse:

– Nu cumva mai e o creatură din asta ciudată acolo, pe malul râului, sub copaci?

Toate animalele se uitară într-acolo și-l zăriră pe unchiul Andrew, care stătea nemișcat printre rodo-dendroni, sperînd să nu-l vadă nimeni.

– Hai să vedem! strigară mai multe voci.

Așa că, în timp ce Căpșunel galopa cu Digory într-o direcție (iar Polly și Birjarul îi urmau pe jos), majoritatea creaturilor se năpustiră spre unchiul Andrew cu gemete, lătrături, guițături și diferite alte zgomote prin care-și manifestau curiozitatea.

Acum însă trebuie să ne întoarcem un pic și să vedem cum se petrecuseră lucrurile din perspectiva unchiului Andrew. Impresiile lui fuseseră diferite de cele ale copiilor și ale Birjarului. Ceea ce auzi și vezi depinde în mare măsură de locul în care te afli, precum și de ce fel de persoană ești.

Din momentul în care apăruseră animalele, unchiul Andrew se făcuse tot mai mic în pădure. De acolo urmărirea totul cu multă atenție, firește. Dar pe el nu-l interesa ce anume făceau, ci numai dacă au să se repeadă la el sau nu. La fel ca Vrăjitoarea, avea un simț practic neobișnuit. Nici nu observase că Aslan alesese câte o pereche din fiecare specie de animale. El nu văzuse decît o mulțime de animale sălbatice periculoase, care umblau înapoi și-ncolo. Și se tot întreba cum de nu fug celelalte animale de Leu.

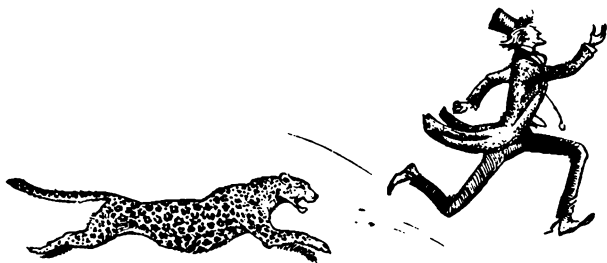
Din momentul măreț în care Animalele începuseră să cînte, el nu înțelesese nimic; și aceasta dintr-un motiv foarte interesant. Cînd Leul începuse să cînte, chiar la început, cînd era încă beznă, își dăduse seama că e vorba de un cîntec. Un cîntec care nu-i plăcuse deloc, fiindcă-l făcuse să se gîndească și să simtă lucruri la care nu voia să se gîndească și pe care nu voia să le simtă. Apoi, cînd se ridicase soarele pe cer și văzuse că era vorba de un leu („e doar un leu“, își spusese în sinea lui), încercase din

răspuțeri să creadă că, de fapt, nu cîntă și că nici nu cîntase niciodată – ci doar rîgea așa cum ar face orice leu la grădina zoologică din lumea noastră.

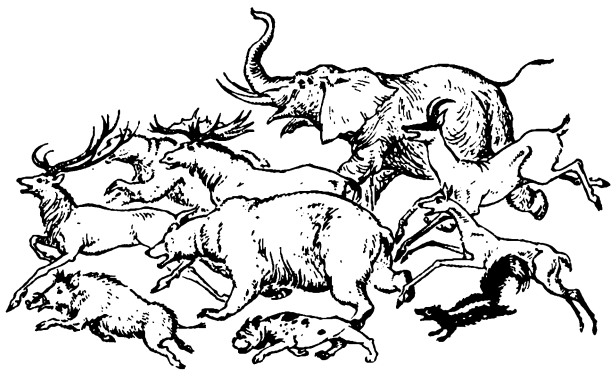
„Bineînțeles că nu se poate să fi cîntat cu adevărat, își spusese. Mi s-a părut, fără îndoială. Mi-a luat-o mîntea razna. Cine-a mai auzit de lei care cîntă?“

Și, cu cît cînta mai mult și mai frumos Leul, cu atît mai tare se chinuia unchiul Andrew să se convingă că nu auzea decît un rîget. Necazul e că, dacă încerci să fii mai prost decît ești de fapt, de cele mai multe ori și reușești. Ceea ce se întîmplă și în cazul unchiului Andrew. Curînd nu mai auzi decît rîgetul lui Aslan. Și nu-i mai trebuia mult să nu mai poată auzi nimic altceva, nici să fi vrut. Și cînd, în cele din urmă, Leul vorbise și spusese: „Narnia, trezește-te“, el nu auzise nici un cuvînt, ci doar un fel de lătrat. Iar cînd Animalele îi răspuseseră, el nu auzi decît lătrături, mîrșiieli și zbierete. Cînd rîseseră, ei bine, cred că vă puteți imagina. Asta i se păru cu mult mai groaznic unchiului Andrew decît tot ce se întîmplase pînă atunci. I se părea că nu mai văzuse în viața lui așa o adunătură de fiare oribile, crude, flămînde și furioase. După care, spre marea lui oroare, văzu cu stupefacție cum celelalte trei ființe umane o porniseră spre animale.

„Proștii! își spusese. Fiarele alea au să mînînce și inelele cînd au să-i mînînce pe copii și n-o să mă mai pot întoarce acasă niciodată. Ce egoist poate fi Digory ăsta! Ceilalți doi nu sînt nici ei mai buni. Dacă au chef să moară, n-au decît. Dar eu? La mine nu se gîndesc. Nimănui nu-i pasă de mine.“

Văzînd că toate animalele se năpustesc spre el, o luă la fugă cît putu de repede. Acum, oricine putea vedea că aerul acestei lumi tinere chiar îi pria acestui bătrînel. La Londra fusese mult prea bătrîn ca să mai poată alerga: acum alerga cu o viteză cu care ar fi cîştigat cu siguranță cursa de o sută de metri de la orice școală din Anglia. Coada fracului îi flutura în spate. Dar, firește, fugea degeaba. Multe dintre animalele care veneau în urma lui erau bune

alergătoare; era prima dată că alergau și erau nerăbdătoare să-și încerce mușchii.

– După el! După el! țipau. Poate el e Răul! Hai-deți! Încercuiți-l! Nu vă opriți! Ura!

În numai câteva minute unele animale i-o luaseră deja înainte. Se așezară în linie în calea lui și-i barară drumul. Altele îl atacară din spate. Era înconjurat. Deasupra capului, zări coarnele renilor și fața imensă a unui elefant. În spate, mormăiau niște urși furioși și niște porci mistreți. Leopardzii și panterele îl priveau sarcastic (cel puțin așa i se părea lui) și dădeau din coadă. Ceea ce-l șocă însă cel mai tare fu numărul gurilor deschise. Animalele deschiseseră de fapt gura ca să respire, dar lui i se părea că vor să-l înghită.

Unchiul Andrew tremura, nu știa încotro s-o apuce. Nu-i plăcuseră niciodată animalele, nici în momente mai bune, fiindcă de obicei îi era frică. Și, firește, după atîția ani de experiențe crude pe animale, ajunsese să le urască și să se teamă de ele și mai mult.

– Deci, domnule, încep Buldogul, pe tonul lui de om de afaceri, sînteți animal, plantă sau mineral?

El asta-l întrebase, dar unchiul Andrew auzi un fel de „Gr.rrr.rr“.

11

Digory și unchiul lui dau de belea

Poate că vă întrebați cum de nu puteau animalele să-și dea seama că unchiul Andrew era același fel de creatură ca Birjarul și cei doi copii. Dar nu uitați că ele n-aveau nici cea mai vagă idee despre haine. Ele credeau că rochița lui Polly, costumul lui Digory și pălăria Birjarului sînt un fel de blană sau de pene. Nici nu s-ar fi gîndit că sînt toți același fel de creaturi, dacă nu i-ar fi auzit vorbind și dacă nu le-ar fi spus Căpșunel. Iar unchiul Andrew era cu mult mai înalt decît copiii și mult mai slab decît Birjarul. Era îmbrăcat în negru din cap pînă-n picioare, cu excepția vestei, care era albă (de fapt, nu mai era chiar așa albă), iar smocul de păr pe care-l avea în vîrfurile capului nu semăna

deloc cu podoaba capilară a celorlalți trei. Așa că nu e de mirare că animalele erau nedumerite. Cel mai rău era că părea să nu poată vorbi.

Încercase. Când îi vorbise Buldogul (sau, după cum i se păruse lui, când mîriise la el), întinsese o mîna tremurîndă și spusese cu răsufierea tăiată:

– Cățeluș drăguț, dragu' de el...

Dar animalele nu mai putură înțelege nici ele ce spune, după cum nici el nu înțelegea ce spuneau ele. Nu reușeau să deslușească nici un cuvînt, doar un zgomot vag, de parcă ar fi sfirîit ceva. Și poate că e mai bine că nu-l înțelegeau, fiindcă n-am cunoscut nici un cîine, și cu atît mai puțin un Cîine Cuvîntător din Narnia, căruia să-i placă să i se spună Cățeluș Drăguț. În orice caz, nu mai mult decît v-ar plăcea vouă să vi se spună Puișor.

După care unchiul Andrew leșină și căzu.

– Ah! spuse un Porc Mistreț. E copac. Eram sigur. Nu uitați că animalele nu mai văzuseră niciodată pe cineva leșinînd sau căzînd.

Buldogul, care-l tot adulmecase pe unchiul Andrew, spuse, ridicîndu-și capul:

– E animal. E cu siguranță animal. Și, probabil, din aceeași specie cu ceilalți trei.

– Mie nu mi se pare, zise unul dintre Urși. Un animal nu s-ar prăbuși la pămînt. Noi sîntem animale și noi nu ne prăbușim la pămînt. Noi stăm drepte. Așa.

Se ridică pe labele din spate, făcu un pas înapoi, se împiedică de o creagă mai joasă și căzu lat pe spate.

– A Treia Glumă, A Treia Glumă, A Treia Glumă!
strigă Stâncuța, amuzată.

– Eu cred totuși că-i un fel de copac, spuse Porcul
Mistreț.

– Dacă e copac, spuse celălalt Urs, ar putea avea
un roi de albine în el.

– Sînt sigur că nu e copac, spuse Castorul. Mi s-a
părut c-a vrut să spună ceva înainte de a cădea.

– Era vîntul prin crengi, zise Porcul.

– Doar nu crezi, îi spuse Stâncuța Castorului, că e
un animal care cuvîntă! N-a rostit nici un cuvînt!

– Totuși, începu Elefântița (soțul ei, după cum
probabil vă amintiți, plecase cu Aslan), totuși s-ar
putea să fie un fel de animal pînă la urmă. Gugu-
loiul ăla alb din capăt n-ar putea fi un fel de cap? Iar
găurile alea – ochii și gura? Firește, n-are nas. Dar,
mă rog, n-ar trebui să avem vederi atît de înguste.
Nu mulți dintre noi au ceea ce s-ar putea numi Nas.

Și-și arată trompa în toată lungimea ei cu îndrep-
tătită mîndrie.

– Nu sînt de acord deloc, spuse Buldogul.
– Elefăntița are dreptate, sări Tapirul.
– Știți ce? făcu Măgarul luminîndu-se la chip, poate că e un animal care nu poate să vorbească, dar crede că poate.

– Nu-l putem face să stea în picioare? întrebă Elefăntița gînditoare.

Apucă trupul inert al unchiului Andrew cu trompa, ținîndu-l în poziție verticală; numai că-l ținea din păcate cu capul în jos, așa că îi căzură toți banii din buzunar. Dar degeaba. Unchiul Andrew căzu la loc.

– Clar! se auziră mai multe voci. N-are cum să fie animal. Nu e viu.

– Credeți-mă că e animal, insistă Buldogul. Adulmecați-l și voi.

– Mirosul nu e totul, îl contrazise Elefăntița.

– Cum adică? făcu Buldogul. Dacă nu poți avea încredere nici în propriul nas, atunci în ce mai poți avea încredere?

– În creier, poate, răspuse ea blînd.

– Nu sînt de acord, se opuse Buldogul.

– Trebuie să facem ceva, spuse Elefăntița. Fiindcă s-ar putea să fie Răul, și atunci trebuie să i-l arătăm lui Aslan. Ce credeți? Este animal sau un fel de copac?

– Copac! Copac! se auziră vreo zece, douăsprezece voci.

– Foarte bine, zise Elefăntița. Dacă e copac, atunci trebuie plantat. Să facem o groapă.

Cele două Cîrțițe rezolvară acest aspect al problemei foarte repede. Urmă o oarecare dispută dacă să-l planteze cu capul în sus sau în jos și fură cît pe

ce să-l planteze cu capul în jos. Mai multe animale credeau că picioarele erau crengile și că partea aceea gri și pufoasă (se refereau la cap) era rădăcina. Dar altele se opuseră, spunînd că partea ramificată era mai plină de noroi și că se întindea mai mult, așa cum fac rădăcinile. Pînă la urmă îl plantară cu capul în sus și-i îngropară picioarele pînă la genunchi.

– Arată foarte ofilit, spuse Măgarul.

– Bineînțeles, trebuie udat, zise Elefantița. Și cred că *pot* spune (*fără să jignesc pe nimeni*) că *poate*, *pentru acest fel de muncă, nasul meu...*

– Nu sînt de acord, făcu Buldogul.

Dar Elefantița se duse calmă spre rîu, își umplu trompa cu apă și se întoarse să-l ude pe unchiul Andrew. Și făcu asta cu multă sîrguință, turnînd litri de apă peste unchiul Andrew, ale cărui haine șiroiau

de parc-ar fi făcut baie îmbrăcat. Pînă la urmă, fu readus la viață. Se trezi. Dar ce trezire! Să-l lăsăm acum însă să se gîndească la fapta lui răutăcioasă (dacă mai era în stare să facă un lucru rațional) și să ne întoarcem la lucruri mai importante.

Căpșunel merse la trap, cu Digory în spate, pînă cînd se îndepărtară mult de zgomotul animalelor. Grupul format din Aslan și cei aleși de el era deja aproape. Digory știa că nu poate da buzna în timpul unei ședințe atît de importante, dar nici nu fu nevoit s-o facă. La o vorbă a lui Aslan, Elefantul, Corbii și toate celelalte animale se dădură într-o parte. Digory coborî de pe cal și se trezi față în față cu Aslan. Și Aslan era mai mare, mai frumos, mai strălucitor și mai înfricoșător decît crezuse. Nu îndrăzni să îl privească drept în ochi.

– Vă rog... domnule Leu... Aslan... domnule..., începu Digory, ați putea... aș putea... vă rog, vreți să-mi dați niște fructe magice de pe acest tărîm, care s-o facă bine pe mama?

Sperase cu disperare că Leul o să spună „Da“; îi fusese îngrozitor de teamă că ar putea spune „Nu“. Dar cînd acesta nu spuse nimic, fu șocat.

– Acesta e Băiatul, spuse Aslan uitîndu-se nu la Digory, ci la sfetnici. Acesta e Băiatul care a făcut-o.

„Doamne, se gîndi Digory, ce-oi fi făcut?“

– Fiu al lui Adam, spuse Leul. Pe acest nou tărîm al Narniei se află o Vrăjitoare rea, venită de pe alt tărîm. Spune-le acestor Animale cum a ajuns aici.

Îi trecură o mulțime de răspunsuri prin cap, dar avu destulă minte să spună adevărul adevărat.

– Eu am adus-o, Aslan, răspunse cu voce slabă.

– Cu ce scop?

– Voiam s-o scot din lumea mea și s-o duc înapoi în lumea ei. Am crezut c-o duc înapoi în lumea ei.

– Și cum a ajuns în lumea ta, Fiu al lui Adam?

– Prin... prin Magie.

Leul nu spuse nimic, dar Digory își dădu seama că nu spusese destul.

– Unchiul meu Andrew, continuă el, ne-a trimis din lumea noastră cu niște inele magice sau, în orice caz, eu am fost nevoit să plec fiindc-o trimisese pe Polly mai întâi, și după aceea ne-am întâlnit cu Vrăjitoarea într-un loc numit Charn și ea s-a ținut de noi când...

– V-ați *întâlnit* cu Vrăjitoarea? întrebă Aslan încet, dar glasul lui păru amenințător ca un urlet.

– S-a trezit, zise Digory speriat și devenind tot mai palid. Adică, am trezit-o eu. Fiindc-am vrut să văd ce se-ntîmplă dacă lovesc un clopot. Polly nu m-a lăsat. Ea n-are nici o vină. Am... am lovit-o. Știu că n-ar fi trebuit s-o fac. Cred c-am fost oarecum fermecat de ceea ce scria sub clopot.

– Crezi? întrebă Aslan, cu vocea la fel de pătrunzătoare.

– Nu, răspuse Digory. Îmi dau seama că de fapt nu eram. Mă prefăceam doar.

Urmă o lungă pauză. Digory își tot spunea în sinea lui: „Am stricat totul. Acum n-o să-i mai pot duce nimic mamei“.

După o vreme, Leul începu să vorbească din nou, dar nu cu Digory.

– Vedeți, prieteni, spuse, lumea pe care v-am dăruit-o nu are nici șapte ore și o forță a răului a și

pătruns în ea. O forță trezită și adusă aici de acest Fiu al lui Adam.

Animalele, chiar și Căpșunel, se întoarseră spre Digory, care-și dori, în clipa aceea, să-l înghită pe loc pământul.

– Dar nu vă speriați, continuă Aslan, adresându-se în continuare Animalelor. Acest rău va provoca alte rele, dar mai e pînă atunci, iar eu voi avea grijă să iau răul asupra mea. Pînă una-alta, haideți să ne îngrijim ca acest tărîm să fie timp de sute de ani tărîmul veseliei într-o lume a veseliei. Și cum rasa lui Adam a făcut răul, tot ei să fie și cei care să ne ajute să-l vindecăm. Hei, voi doi, apropiați-vă și voi!

Cuvintele acestea din urmă le fuseseră adresate lui Polly și Birjarului, care tocmai sosiseră. Polly, numai ochi și urechi, se uita fix la Aslan, ținîndu-l strîns de mîna pe Birjar. Birjarul se uită spre Leu și-și scoase melonul. Nu-l mai văzuse nimeni fără pălărie. Arăta mai tînăr și mai chipeș, semăna mai mult cu un țaran decît cu un birjar din Londra.

– Fiule, i se adresă Aslan Birjarului. Te cunosc de multă vreme. Tu mă știi?

– Nu, domnule, răspunse Birjarul. Cel puțin, nu așa cum ai zice că știi pe cineva. Dar am totuși senzația, dacă mă pot exprima așa, că ne-am mai întîlnit.

– Bun, spuse Leul. Știi mai multe decît crezi că știi și o să ajungi să mă cunoști și mai bine. Cum ți se pare tărîmul acesta?

– E o minune, domnule, spuse Birjarul.

– Ți-ar plăcea să trăiești aici?

– Știți, domnule, sînt însurat, răspunse Birjarul. Dac-ar fi și soția mea aici, nici unul din noi n-ar mai vrea să se întoarcă la Londra, sînt sigur. Noi sîntem amîndoi de la țară.

Aslan își înalță capul ciufulit, deschise gura larg și scoase un sunet lung; nu foarte tare, dar plin de putere. Lui Polly îi tresăltă inima cînd îl auzi. Era sigură că e o chemare și că oricine ar fi auzit-o o să vrea să i se supună și (mai mult de atît) o să i se poată supune, indiferent de cîte lumi sau ere i-ar fi despărțit. Așa că, deși era uimită peste poate, nu fu prea șocată cînd văzu apărînd dintr-odată, din senin, lîngă ea, o femeie tînără și drăguță. Polly își dădu seama imediat că e nevasta Birjarului, adusă din lumea noastră nu cu niște inele magice, ci repede, simplu și blînd ca zborul unei păsări spre cuib. Tînăra femeie părea să fi fost întreruptă de la spălat rufe, căci purta șorț, avea mînele suflecate pînă la coate și mîinile pline de clăbuci. Dac-ar fi avut timp să-și pună hainele bune (pălăria ei cea bună era împodobită cu imitații de cireșe), ar fi arătat groaznic; dar așa cum era acum, arăta foarte drăguță.

Bineînțeles că ei i se părea că visează. De-asta nu fugi spre bărbatul ei să-l întrebe ce se întîmplă. Dar, cînd văzu Leul, nu mai fu la fel de sigură că visează; cu toate acestea, nu se știe de ce, nu dădea semne că i-ar fi prea frică. Făcu o reverență, cum numai fetele de la țară știau să facă în vremea aceea. După care se apropie de Birjar și-l apucă de mîna. Rămase lîngă el, uitîndu-se timidă în jur.

– Dragii mei copii, le spuse Aslan privindu-i fix, voi veți fi primul Rege și prima Regină din Narnia.

Birjarul rămase cu gura căscată, iar nevasta lui se înroși pînă în vîrfurile urechilor.

– Veți conduce și veți da nume tuturor acestor creaturi, le veți face dreptate și le veți apăra de dușmani atunci cînd apar. Și vor apărea, pentru că pe acest tărîm a pătruns o Vrăjitoare rea.

Birjarul înghiți în sec de vreo două ori, după care își dresе vocea.

– Vă rog să mă iertați, domnule, începu el, vă mulțumesc din tot sufletul (și la fel și nevasta mea), da' eu nu sînt potrivit pentru așa o funcție. Eu n-am nici un fel de „educație“...

– Dar știi să mînuiești un hîrleț și-un plug ca să faci pămîntul să rodească?

– Da, domnule, asta știu să fac: asta am învățat cum se face.

– Ești în stare să conduci peste aceste creaturi cu blîndețe și cu dreptate, fără să uiți că nu sînt sclavi ca animalele necuvîntătoare din lumea în care te-ai născut, ci Animale care Cuvîntă și supuși liberi?

– Înțeleg, domnule, răspuse Birjarul. Aș încerca să fiu drept cu toate.

– Și-o să-ți înveți copiii și nepoții să facă și ei la fel?

– Voi încerca, domnule. O să fac tot ce pot. Nu-i așa, Nellie?

– Și n-o să ai favoriți nici printre copiii tăi și nici printre aceste creaturi și n-o să lași pe nimeni să nedreptățească pe nimeni sau să se folosească de cineva în mod greșit?

– N-aș putea tolera asemenea lucruri, domnule, asta-i adevărul. Le-arăt eu lor dacă-i prind făcînd așa ceva, spuse Birjarul.

(În timpul acestei conversații, vocea sa devenise mai profundă și rostea cuvintele mai rar. Semăna tot mai mult cu vocea pe care o avusese probabil în copilărie, nu mai era ascuțită și repezită ca aceea a unui orășean.)

– Și dac-ar veni dușmani (fiindcă vor veni) și ar începe un război, ai fi primul care să lupte și ultimul care să se retragă?

– Domnule, spuse Birjarul foarte rar, asta nu poți ști pînă nu ești pus la încercare. S-ar putea să nu fiu prea curajos. Nu m-am luptat niciodată decît cu pumnii. Aș încerca, sper c-aș încerca să-mi fac datoria.

– Atunci, spuse Aslan, înseamnă că vei face tot ceea ce trebuie să faci un Rege. Încoronarea va avea loc imediat. Și tu, și copiii, și nepoții tăi veți fi binecuvântați, și unii vor ajunge Regi ai Narniei, iar alții vor fi Regi ai țării numit Archen, care se întinde dincolo de Munții de Sud. Iar tu, draga mea Fiică, spuse întorcându-se spre Polly, ești binevenită. L-ai iertat pe Băiat pentru ce ți-a făcut în Sala Imaginilor din palatul părăsit din blestemata lume a Charnului?

– Da, Aslan, ne-am împăcat, răspuse Polly.

– Bine, spuse Aslan. Iar acum să trecem la Băiat.

12

Aventura lui Căpșunel

Digory tăcea chitic. Se simțea tot mai puțin în largul lui. Spera ca măcar, indiferent de ce s-ar întâmpla, să nu facă vreo gafă sau să nu se facă de râs.

– Fiu al lui Adam, i se adresă Aslan. Ești gata să repari răul pe care l-ai făcut acestui minunat tărîm al Narniei chiar din ziua în care a fost creat?

– Dar nu văd ce-aș putea face, spuse Digory. Regina a fugit și...

– Eu te-am întrebat dacă ești gata, spuse Leul.

– Da, răspunse Digory.

Avusese preț de o clipă ideea nebunească să spună: „Promit să vă ajut dacă-mi promiteți c-o veți ajuta pe mama“. Dar își dădu seama la timp că Leul nu era nici pe departe genul de creatură cu care puteai

să te tocmești. Cînd spusese că e gata, se gîdea de fapt la mama lui și la speranțele pe care le avusese și care acum muriseră toate. I se puse un nod în gît, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Dar vă rog... vă rog, izbucni, dați-mi ceva care s-o facă bine pe mama.

Pînă acum se uitase la labelle și la ghearele imense ale Leului; dar acum, disperat, își ridică privirea și-l privi în ochi. Ceea ce văzu îl miră cum nu-l mai mirase nimic vreodată. Fața maronie se aplecase deasupra feței lui și (minunea minunilor) ochii Leului erau plini de lacrimi. Erau niște lacrimi atît de mari și atît de strălucitoare, comparate cu cele ale lui Digory, încît acesta crezu pentru o clipă că Leului îi era mai milă de mama lui decît îi era lui însuși.

– Dragul meu băiat, dragul meu băiat, spuse Aslan. Știu. E foarte dureros. Dar numai noi doi știm asta. Hai să fim buni unul cu altul. Eu însă trebuie să mă gîndesc la sute de ani de viață a Narniei. Vrăjitoarea pe care-ai adus-o pe acest tărîm se va întoarce. Dar nu imediat. Vreau să plantez în Narnia un pom de care nu va avea curaj să se apropie, iar pomul acesta va apăra Narnia de ea multă vreme. Așa că acest tărîm va avea o dimineață strălucitoare lungă și va mai trece multă vreme pînă cînd nori grei îi vor umbri soarele. Iar tu trebuie să-mi aduci sămînța din care va crește acest copac.

– Bine, domnule, spuse Digory.

Nu știa cum o s-o aducă, dar era sigur că va reuși. Leul respiră adînc, își aplecă și mai mult capul și-l sărută. În acea clipă, Digory se simți cuprins de putere și de curaj.

– Dragul meu băiat, îi spuse Aslan, o să-ți spun ce-ai de făcut. Întoarce-te spre apus și spune-mi ce vezi.

– Văd niște munți foarte înalți, Aslan, îi mărturisi Digory. Văd o apă care coboară peste stînci într-o cascadă. Dincolo de stînci sînt dealuri înverzite, acoperite de păduri. Dincolo de ele, se văd niște lanțuri și mai înalte, care par negre. Și undeva în depărtare se zăresc niște munți mari, acoperiți de zăpadă, cu crestele înghesuite una în alta, parc-ar fi o poză a Alpilor. Iar dincolo de ei nu se mai vede decît cerul.

– Exact, spuse Leul. Tărîmul Narniei se sfîrșește în dreptul cascadei. Cînd ajungi sus pe creasta munților, te vei afla dincolo de Narnia, în Vestul Sălbatic. Va trebui să străbați munții aceia pînă ce dai de o vale verde, cu un lac albastru, împrejmuit de un zid de munți din gheață. Pe malul lacului este un deal abrupt, verde. Iar pe creasta aceluia deal o să dai de o grădină, în mijlocul căreia se află un pom. Ia un măr din pomul acela și adu-mi-l.

– Da, domnule, spuse din nou Digory.

Habar n-avea cum o să urce pe creasta munților și cum o să găsească drumul, dar nu putea spune asta de teamă c-ar fi fost bănuit că încearcă să găsească scuze. Dar pînă la urmă îndrăzni să rostească:

– Aslan, sper că nu sînteți foarte grăbit, fiindcă nu cred c-o să mă pot întoarce prea curînd.

– Micuțule fiu al lui Adam, vei fi ajutat, îi spuse Aslan.

Se întoarse spre Calul care stătuse în tot acest timp în spatele lui, alungînd muștele cu coada și stînd cu

capul ușor plecat, de parcă era vorba de o conversație mai grea, la care trebuia să fie foarte atent.

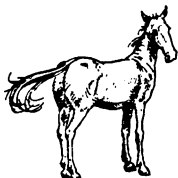
– Dragul meu, îi spuse Aslan Calului, vrei să fii cal înaripat?

Ar fi trebuit să-l vedeți pe acesta, cum și-a scuturat coama și cum și-a umflat nările, și cum a izbit pământul cu copita din spate. Era clar că-și dorea foarte tare să fie cal înaripat. Dar nu spuse decît:

– Dacă așa vrei, Aslan... nu știu de ce tocmai eu... Eu nu sînt un cal prea deștept.

– Fii înaripat! Fii tatăl tuturor cailor înaripați, tună Aslan, făcînd să se cutremure pământul. Numele tău va fi Fulg.

Calul tresări, așa cum tresărise poate pe vremea cînd trăgea la birjă. După care scoase un răget ca de leu. Își încordă gîtul de parcă l-ar fi pișcat o muscă de spate și-ar fi vrut să se scarpine. Iar apoi, așa cum se iviseră animalele din pământ, tot așa, din umerii lui Fulg, crescură două aripi care se făcură tot mai mari, mai mari decît ale unui vultur, mai mari decît ale unei lebede, mai mari ca aripile unui înger de pe fereastra bisericii.

Penele erau castanii-arāmii. Dădu din aripi și se ridică în aer. La vreo zece metri deasupra lui Aslan și-a lui Digory, fornâi, necheză și începu să sară. După care zbură în cerc deasupra lor și coborî din nou pe pământ, cu copitele apropiate, ușor nedumerit și mirat, dar evident încântat.

– Îți place, Fulg? îl întrebă Aslan.

– Da, e minunat, răspuse Calul.

– Vrei să-l duci pe acest băiețel al lui Adam pînă la munții de care-am vorbit?

– Cum? Acum? Chiar acum? întrebă Căpșunel sau Fulg, căci de-acum așa trebuie să-i spunem. Ura! Hai, micuțule, am mai dus eu în spate unii ca tine. Cu mult timp în urmă. Peste cîmpuri verzi, cînd primeam zahăr.

– Despre ce vorbesc în șoaptă cele două fiice ale Evei? întrebă Aslan, întorcîndu-se brusc către Polly și nevasta Birjarului, care încercau de fapt să se împrietenească.

– Dacă nu vă e cu supărare, domnule, spuse Regina Helen (căci așa o chema acum pe Nellie, nevasta Birjarului), cred că fetița ar vrea să meargă și ea, dacă n-are nimeni nimic împotriva.

– Ce spui, Fulg? îl întrebă Leul.

– Oh, nu mă deranjează dacă sînt doi, mai ales cînd sînt micuți, spuse Fulg. Dar sper că nu vrea să vină și Elefantul.

Elefantul n-avea asemenea dorințe, și noul Rege al Narniei îi ajută pe copii să încalce: pe Digory îl împinse puțin, dar pe Polly o așeză călare cu așa o grijă, de parc-ar fi fost făcută din porțelan și s-ar fi putut sparge.

– Gata, Căpșunel... Fulg, adică. Puteți pleca.

– Să nu zbori prea sus, îi mai spuse Aslan. Să nu încerci să zbori peste crestele munților de gheață. Încearcă să zbori pe deasupra văilor înverzite. Pe acolo vei găsi mereu un loc de trecere. Și acum, fiți binecuvîntați. Drum bun!

– Oh, Fulg! spuse Digory, aplecîndu-se să mîngîie gîtul strălucitor al Calului. E minunat! Ține-te bine de mine, Polly!

În clipa următoare, pămîntul rămase dedesubtul lor; Fulg, ca un porumbel uriaș, se roti o dată sau de două ori deasupra Narniei înainte de a o pomi spre apus. Polly privi în jos, dar Regele și Regina de-abia dacă se mai puteau zări și chiar și Aslan părea doar o pată galbenă, strălucitoare, pe iarba verde. În curînd, începură să simtă vîntul atingîndu-le fața, iar Fulg plutea deja în văzduh.

Tărîmul Narniei, plin de culoare, cu pajști și stînci, și iarbă-neagră, și tot felul de copaci, se așternea undeva în depărtare, străbătut de rîu ca de o panglică de argint-viu. Se zăreau deja dealurile mai joase care se ridicau spre nord, undeva în dreapta lor. Dincolo de aceste dealuri, se întindea un teren mlăștinos pînă la orizont. În partea stîngă, munții erau mult mai înalți, dar din cînd în cînd puteai zări, printre pădurile abrupte de pini, tărîmurile de dincolo de ei, albăstrui și depărtate.

– Acolo trebuie să fie tărîmul numit Archen, spuse Polly.

– Da, dar uită-te în față! îi spuse Digory.

În fața lor se ridica o barieră de creste muntoase. Copiii aproape că fură orbiți de lumina soarelui care

dansa pe apele cascadei prin care râul se revărsa vuind și scînteind spre Narnia, venind dinspre ținuturile muntoase din vest, de unde izvorăște.

Zburau deja atît de sus, încît zgomotul cascadei nu se-auzea decît foarte slab. Dar nu zburau la o înălțime suficient de mare ca să poată trece peste crestele munților.

– Aici o să trebuiască să facem un mic zigzag, le spuse Fulg. Țineți-vă bine!

Începu să zboare încolo și-ncoace, ridicîndu-se tot mai sus de fiecare dată. Aerul era tot mai rece și de undeva de sub ei, de departe, se auzeau strigătele vulturilor.

– Uită-te în spate! strigă Polly.

Se vedea întreaga vale a Narniei, care se întindea pînă la locul unde se zărea un licăr de mare. Iar acum erau atît de sus, încît nu mai vedeau decît niște munți pitici în partea de nord-vest și niște cîmpii acoperite parcă de nisip în partea de sud.

– Mi-ar plăcea să ne spună cineva ce sînt locurile acelea pe care le vedem, spuse Digory.

– Nu cred că sînt niște locuri, spuse Polly. Vreau să spun că nu e nimeni acolo și că nu se întîmplă nimic. Lumea a început de-abia azi.

– Da, dar au să ajungă și acolo oamenii, îi spuse Digory. Și-au să aibă o istorie a lor.

– Oricum, e bine că nu au încă nici o istorie, spuse Polly. Fiindcă nu poți obliga pe nimeni s-o învețe. Bătălii, și date, și prostii de genu' ăsta.

Erau acum deasupra vîrfurilor de munte și, în numai cîteva minute, valea Narniei dispăru undeva

în depărtare. Zburau deasupra unui ținut sălbatic, cu dealuri abrupte și păduri întunecoase, urmînd cursul rîului. Munții cu adevărat înalți de-abia acum începeau să se zărească. Dar soarele le venea în ochi și călătorii noștri nu puteau vedea prea clar în direcția aceea. Căci soarele coborî tot mai jos pînă cînd cerul dinspre apus păru un cuptor imens plin de aur topit; în cele din urmă apuse în spatele unei creste stîncose, care se ridica dreaptă și ascuțită în fața strălucirii sale, de parcă ar fi fost din carton.

– Nu s-ar putea spune că e prea cald aici, spuse Polly.

– Și-au început să mă doară aripile, mărturisi Fulg. Nici urmă de valea cu Lac, despre care ne-a spus Aslan. Ce-ar fi să coborîm și să căutăm un locșor unde să putem dormi noaptea asta? N-avem cum s-ajungem astă-seară.

– N-avem cum și, în orice caz, e vremea cinei, nu? spuse Digory.

Așa că Fulg coborî tot mai mult. Și cu cât se apropiau mai tare de pământ, printre dealuri, aerul se făcea tot mai cald; după atâtea ore, în care nu auziseră decît filfiitul aripilor lui Fulg, zgomotele familiare de pe pământ fură o surpriză plăcută – bolboroseala apei curgînd prin albia stîncosă, foșnetul copacilor în bătaia vîntului. Fură învăluți de o mireasmă de pământ copt la căldura soarelui, de iarbă și de flori. În sfîrșit, Fulg ateriză. Digory coborî repede și-o ajută pe Polly să descălece. Erau amîndoi fericiți că-și pot dezmorți picioarele.

Valea în care coborîseră era în chiar inima munților; deasupra lor se ridicau vîrfuri acoperite de zăpadă; unul chiar părea trandafiriu în lumina asfințitului.

– Mi-e foame, spuse Digory.

– Servește-te, îl îndemnă Fulg, luînd o gură de iarbă.

După care își înalță capul și, mestecînd, cu fire de iarbă ieșindu-i din gură de o parte și de alta, de parcă ar fi avut favoriți, le spuse:

– Haideți, ce mai stați? Nu fiți așa rușinoși. E destul pentru toți.

– Da' noi nu mîncăm iarbă, spuse Digory.

– Atunci..., începu Fulg, cu gura plină. Atunci... nu prea știu ce-o să faceți. Da' e bună iarba asta.

Polly și Digory se priviră disperați.

– Eu cred c-ar fi putut să se ocupe cineva de mîncarea noastră, spuse Digory.

– Sînt sigur că ar fi aranjat Aslan, dacă l-ai fi rugat, spuse Fulg.

– Da' nu știa și fără să fie rugat? întrebă Polly.

– Ba sînt sigur că știe, răspuse Calul (tot cu gura plină). Dar am senzația că-i place să fie rugat.

– Și noi ce naiba facem acum? întrebă Digory.

– Eu unul habar n-am, îi răspuse Fulg. Ai putea să încerci iarba asta. S-ar putea să-ți placă mai mult decît crezi.

– Of, nu vorbi prostii, zise Polly, bătînd cu piciorul în pămînt. Oamenii nu mănîncă iarbă, tot așa cum tu nu mănînci friptură de oaie.

– Dumnezeuule, nu mai vorbi despre oaie și chestii din astea, spuse Digory. Mi se face și mai foame.

Digory zise că ar fi mai bine ca Polly să se ducă acasă cu unul dintre inele și să mănînce ceva; el nu putea merge, fiindcă-i promisese lui Aslan că se duce direct unde fusese trimis și, dac-ar fi apărut acasă, cine știe ce s-ar fi putut întîmpla și nu s-ar mai fi putut întoarce. Dar Polly spuse că nu-l lasă singur și Digory comentă că e foarte frumos din partea ei.

– Ah, făcu Polly, mai am niște caramelle în buzunarul de la jachetă. E mai bine decît nimic.

– Mult mai bine, spuse Digory, dar ai grijă să nu atingi inelul cînd bagi mîna în buzunar.

Era greu, dar reușiră pînă la urmă. Punguța de hîrtie era foarte șifonată și lipicioasă cînd o scoaseră, într-un final din buzunar, așa că trebuiră să rupă punga de pe caramelle în loc să scoată caramellele din pungă. Unii oameni mari (știți și voi ce fasoane pot face cînd e vorba de asemenea lucruri) ar fi preferat să meargă la culcare nemîncăți decît să mănînce caramellele acelea. Erau nouă cu totul. Iar Digory avu ideea fantastică să mănînce fiecare cîte patru și să o pună în pămînt pe a noua; căci, spuse el, dacă din bara de la felinar crescuse un felinar, de ce n-ar crește și din caramela un pom care face caramelle? Așa că făcură o gaură mică printre ierburi și îngropară acolo caramela. Mîncară apoi celelalte caramelle, încercînd să le facă să țină cît mai mult. Era o masă sărăcăcioasă, cu tot cu hîrtia pe care erau obligați s-o mănînce.

După ce-și termină cina excelentă, Fulg se culcă. Copiii i se așezară de o parte și de alta, lipindu-se de trupul lui cald și, acoperiți cu cîte o aripă, se simțiră destul de confortabil. În timp ce stelele tinere și strălucitoare ale acelei lumi noi apărură pe cer, ei vorbiră despre fel de fel de lucruri: cum Digory sperase să găsească un leac pentru mama lui și cum acum fusese trimis cu această misiune. Și-și repetară unul altuia toate semnele după care aveau să recunoască locurile pe care le căutau – lacul albastru și dealul cu grădină. Conversația tocmai începuse să se mai domolească, le era somn, cînd Polly sări deodată și spuse:

– Psst!

Ascultară toți cu urechile ciulite.

– Poate-a fost vîntul prin copaci, spuse Digory.

– Nu sînt prea sigur, spuse Fulg. Oricum, așteptați! Se aude din nou. Dumnezeule, e ceva.

Calul se ridică în picioare cu zgomot; copiii erau și ei deja în picioare. Fulg mergea înapoi și-ncoace, fornăind și nechezînd. Copiii păseau în vîrfurile picioarelor de colo-colo, uitîndu-se după fiecare boschet sau copac. Li se tot părea că vîd cîte ceva, iar Polly fu chiar sigură la un moment dat că văzuse

o siluetă înaltă și întunecoasă care se îndepărta repede spre apus. Dar nu reușiră să prindă nimic și pînă la urmă Fulg se culcă din nou, iar copiii se așezară iarăși confortabil (dacă acesta este cuvîntul potrivit) sub aripile lui. Adormiră pe dată. Fulg mai rămase treaz multă vreme, mișcîndu-și urechile în întuneric și tresărind din cînd în cînd, de parcă l-ar fi deranjat o muscă; dar pînă la urmă adormi și el.

13

O întâlnire neașteptată

Scoală-te, Digory, scoală-te, Fulg, se auzi vocea lui Polly. Chiar a crescut un pom din caramea. E o dimineață minunată.

Primele raze ale soarelui se strecurau printre copacii din pădure; iarba era acoperită de rouă, iar pânzele de păianjen păreau din argint. Chiar lângă ei se ridica un copac micuț, cu lemnul închis la culoare. Cam cât un măr. Frunzele erau albicioase și păreau din hîrtie, ca iarba căreia i se zice iarba-zburătorului, iar crengile se aplecau sub greutatea fructelor maronii, asemănătoare curmalelor.

– Ura! strigă Digory. Da' mai întâi mă duc un pic la scădat.

Dădu fuga printre tufișurile înflorite pînă pe malul apei. V-ați scădat vreodată într-o apă de munte

care curge prin cataracte, peste pietre roșii, albastre și gălbui, strălucind în lumina soarelui? E la fel de frumos ca la mare: poate chiar mai frumos. Sigur, a trebuit să se îmbrace fără să se șteargă, dar a meritat. După ce s-a întors el, s-a dus și Polly să se scalde; cel puțin asta a spus ea c-a făcut, dar cum noi știm că nu prea poate să înoate, ar fi mai bine să nu punem prea multe întrebări. Fulg se duse și el, dar se opri aproape de mal, se aplecă să ia o înghițitură bună de apă, după care își scutură coama și necheză de câteva ori.

Polly și Digory se ocupară de pomul cu caramele. Fructele erau delicioase; nu chiar cum sînt caramelele, ci mai moi și mai zemoase, dar semănau cu acestea. Și Fulg avu un mic dejun excelent; gustă și el o caramela și spuse că-i bună, dar că el preferă iarba dimineața. Apoi, cu puțin efort, copiii îl încălecară și porniră din nou la drum.

Era chiar mai bine decît în ziua anterioară, pe de o parte fiindcă toți se simțeau odihniți și, pe de altă parte, pentru că soarele care tocmai răsărise era în spatele lor și, firește, totul arată mai frumos cînd îți vine lumina din spate. Era o călătorie minunată. Peste tot se vedeau munți înalți acoperiți de zăpadă. Văile erau atît de verzi, iar apele care se îndreptau, printre ghețari, spre rîu, atît de albastre, încît copiii aveau senzația că zboară deasupra unor bijuterii uriașe. Tare le-ar fi plăcut ca această parte a călătoriei să dureze mai mult. Dar curînd simțiră cu toții un miros și începură să se întrebe:

– Ce-i asta? Simți ceva? De unde vine?

De undeva de deasupra îi învălui o mireasmă celestă, caldă și aurie, care venea parcă de la cele mai delicioase fructe și flori din întreaga lume.

– Vine dinspre valea aceea, în care este lacul, le spuse Fulg.

– Așa e, spuse și Digory. Uite! Pe malul celălalt al lacului se ridică un deal înverzit. Și uite ce albastră e apa!

– Aici trebuie să fie Locul acela! spuseră toți trei.

Fulg coborî tot mai jos, în cercuri mari. Vîrfurile ghetarilor rămîneau tot mai sus, deasupra lor. Aerul era tot mai cald și mai îmbietor, atît de îmbietor că-ți dădeau lacrimile. Fulg plutea acum cu aripile larg întinse, nemișcate, încercînd să atingă pămîntul cu copitele. Dealul verde și abrupt se apropia de ei în viteză. O clipă mai tîrziu, aterizară, destul de brusc. Copiii căzură în iarba caldă și fină, dar nu se loviră. Cînd se ridicară-n picioare, gîfîiau puțin.

Mai aveau cam un sfert din distanță pînă în vârful dealului și porniră să urce pe dată. (Nu cred că Fulg ar fi putut să urce dacă n-ar fi avut aripile care-l echilibrau și cu care mai putea zbura cîte puțin din cînd în cînd.) De jur împrejurul vârfului se ridica un zid înalt de ierburi. Dincolo de zid, creșteau copaci. Crengile lor se întindeau peste zid; în bătaia vîntului, frunzele verzi aveau nuanțe argintii și albăstrui. Cînd călătorii noștri ajunseră în vîrf, fură nevoiți să înconjoare gardul ca să găsească poarta: o poartă înaltă, din aur, închisă, în partea de est.

Cred că pînă în acea clipă Fulg și Polly crezuseră c-au să intre și ei cu Digory. Dar acum nu mai credeau. Era un loc atît de al cuiva, încît numai un prost și-ar fi putut dori să intre dacă nu fusese trimis cu o misiune foarte specială. Digory își dădu seama și el că Fulg și Polly nu voiau și nici nu puteau să intre cu el. Se duse spre poartă singur.

Cînd ajunse în dreptul ei, văzu niște cuvinte scrise cu argint pe aurul porții; scria ceva în genul:

Intră pe-această poartă de aur, de nu, de ea stai cît mai departe,

Poți lua din poame de-o faci pentru alții, de nu,
fugi de pe această cărare,

Căci toți cei ce fură sau cei ce sar gardul avea-vor
parte

De ce și-au dorit de cînd lumea, dar fi-vor cu-
prinși de disperare.

«Poți lua din poame de-o faci pentru alții», își repetă Digory în gînd. Eu asta voi face. Bănuiesc că

asta înseamnă că nu am voie să mănînc eu din poamele astea. Da' nu înțeleg ce vrea să spună primul vers. «Intră pe-această poartă de aur.» Cine ar vrea să sară gardul, dacă poate intra pe poartă? Da' cum s-o fi deschizînd poarta?“

O atinse cu mîna și aceasta se deschise pe dată, fără nici cel mai mic zgomot.

Acum, că putea vedea înăuntru, locul i se păru mai intim ca oricînd. Pășii solemn, uitîndu-se în jur. Era liniște deplină. Chiar și fîntîna din mijlocul grădinii de-abia susura. Mireasma aceea minunată îl înconjură din toate părțile: era un loc plin de fericire, dar totodată foarte solemn.

Își dădu pe dată seama care era copacul de care avea nevoie. Pe de o parte, pentru că era chiar în mijlocul grădinii și, pe de altă parte, pentru că merele cu care era încărcat, mari și argintii, străluceau atît de tare, încît aruncau o lumină proprie în locurile umbroase unde soarele nu putea ajunge. Se duse drept la el, culese un măr și și-l puse în buzunarul de la piept al hăinuței. Dar, înainte de asta, nu se putu abține să nu-l miroasă.

Ar fi fost mult mai bine dacă l-ar fi pus direct în buzunar. Fu cuprins de o sete și de o foame îngrozitoare, îi era tare poftă să guste din măr. Îl puse repede în buzunar; dar mai erau o mulțime. Oare chiar nu trebuia să guste nici măcar unul? „La urma urmei, se gîndi el, poate că versurile de pe poartă nu trebuie luate prea în serios; poate sînt doar un sfat – și cui îi pasă de sfaturi? Și, chiar dac-ar fi un ordin, oare chiar

I-aș încâlca mîncînd un măr? Am respectat deja prima parte, aceea cu luatul poamelor «pentru alții».

În timp ce se gîndea la toate acestea, își ridică privirea printre crengile pomului. Deasupra capului său, pe o ramură, moțăia o pasăre minunată. Spun „moțăia“, pentru că părea că doarme; dar

poate că nu era chiar așa. Unul din ochi era un pic deschis. Pasărea era mai mare ca un vultur, avea penele de pe piept galbene ca șofranul, pe cap avea pene roșii, iar coada era violet.

– Asta dovedește, spunea Digory mai târziu, povestindu-le altora despre aventura lui, că nu poți fi niciodată destul de precaut când te afli în asemenea locuri fermecate. Nu se știe niciodată ce ochi sînt ațintiți asupra ta.

Dar eu cred că Digory n-ar fi luat un măr pentru sine în nici un caz. Lucruri ca Să Nu Furi li se băgau mult mai mult în cap băiețelilor pe vremea aceea. Cu toate acestea, nu putem fi prea siguri.

Digory tocmai se întorcea spre poartă, cînd se opri să se mai uite o dată în jur. Și avu un șoc îngrozitor. Nu era singur. La numai cîțiva metri de el stătea Vrăjitoarea. Tocmai aruncase cotorul unui măr pe care-l mîncase. Zeama era mult mai închisă la culoare decît v-ați aștepta și se murdărise groaznic la gură. Digory își dădu imediat seama că Vrăjitoarea sărise gardul. Și începu să înțeleagă că probabil ultimul vers, cel cu ceea ce-ți dorești de cînd lumea și cu disperarea, era plin de înțeles.

Căci Vrăjitoarea arăta mai puternică și mai mîndră ca oricînd și chiar, într-un fel, triumfătoare; dar era cadaverică la față, era albă ca varul.

Toate acestea îi trecură prin minte într-o clipită; după care-și luă picioarele la spinare și fugi spre poartă cu toată viteza; Vrăjitoarea după el. Cum ieși, poarta se închise în urma lui. Ceea ce-l ajută să ia un oarecare avans, dar nu prea mare. Cînd ajunse la ceilăți, le strigă:

– Repede, Polly, încalecă! Ridică-te, Fulg!

Vrăjitoarea sărise gardul, sau zburase peste el, și era iar foarte aproape de băiat.

– Stai unde ești, îi strigă Digory, întorcându-se spre ea. Dacă te apropii un pas măcar, o să ne facem nevăzuți.

– Copil prost ce ești, îi spuse Vrăjitoarea. De ce fugi de mine? Nu-ți vreau răul. Dacă nu stai să asculți ce am să-ți spun acum, o să pierzi ceva ce te-ar fi putut face fericit toată viața.

– N-am nevoie, mulțumesc, spuse Digory.

Dar o ascultă.

– Știi după ce ai venit aici, continuă Vrăjitoarea. Fiindcă ieri-seară, când stăteați de vorbă, eram aproape de voi, în pădure. Ai luat o poamă din grădină. E în buzunar. Și vrei să i-o duci Leului, fără să guști din ea, ca să guste *el* din ea, ca s-o folosească *el*. Prostule! Știi ce fruct este asta? Îți spun eu, este mărul tinereții, mărul vieții. Eu știu, pentru că eu am gustat; și simt deja cum ceva se schimbă înăuntrul meu, acum știu că n-o să mai îmbătrînesc și n-o să mor niciodată. Mănîncă și tu din el, băiete! Și vom trăi amîndoi pe veci și vom fi regele și regina acestei lumi – sau ai lumii tale, dacă ne hotărîm să ne întoarcem acolo.

– Nu, mulțumesc, spuse Digory, nu cred că vreau să trăiesc după ce mor toți cei pe care-i cunosc. Prefer să trăiesc cît trăiește toată lumea, să mor și să ajung în Rai.

– Da' cum rămîne cu mama ta, pe care pretinzi c-o iubești?

– Ce-are ea a face cu toate astea?

– Nu înțelegi, prostule, că o bucățică din mărul ăla ar vindeca-o? Îl ai în buzunar. Sîntem singuri, Leul e departe. Folosește-te de Magie și întoarce-te în lumea ta. Într-un minut poți fi lîngă patul mamei tale și să-i dai să muște din măr. În numai cinci minute ai să vezi cum îi revine culoarea în obraji. O să-ți spună că n-o mai doare nimic. Apoi o să-ți destăinuie că se simte mai puternică. După care va adormi, gîndește-te; va dormi un somn dulce, fără durere, fără medicamente. Și a doua zi toată lumea o să destăinuie că s-a însănătoșit și că arată minunat. Curînd o să fie iar sănătoasă. Casa ta va fi iar plină de fericire. Vei fi și tu în rînd cu ceilalți băieți.

– Oh! făcu Digory de parcă ar fi fost rănit, și-și duse mîna la cap.

Fiindcă acum avea de luat cea mai grea hotărîre.

– Ce-a făcut Leul pentru tine ca să-i fi sclav? îl întrebă Vrăjitoarea. Ce-ți mai poate face odată ce te întorci în lumea ta? Și ce-ar crede mama ta dac-ar afla că ai fi *putut* s-o scapi de dureri și să-i redai viața și să-l faci fericit pe tatăl tău, dar n-ai *vrut* s-o faci? C-ai preferat să ascuți ordinul unui animal sălbatic dintr-o lume ciudată, în care n-ai ce căuta?

– Nu... nu cred că-i un animal sălbatic, spuse Digory cu voce slabă. E... nu știu...

– Atunci e ceva și mai rău, spuse Vrăjitoarea. Uită-te ce ți-a făcut deja; uite cît de nemilos te-a făcut. Asta le face tuturor celor care i se supun. Băiat fără inimă ce ești! Preferi să-ți lași mama să moară...

– Taci, spuse bietul Digory, cu voce la fel de slabă. Crezi că eu nu-mi dau seama? Dar... i-am promis.

– Dar nu știai ce promiți. Nimeni nu te poate opri.

– Nici mamei, spuse Digory, găsindu-și cu greu cuvintele, nici mamei nu i-ar plăcea – e foarte strictă în privința promisiunilor, și mi-a spus să nu fur și altele de genul ăsta. Dacă ar fi aici, chiar ea mi-ar spune să nu fac așa ceva.

– Da' nu trebuie să afle niciodată, spuse Vrăjitoarea cu glas mai dulce decât v-ați putea închipui c-ar fi putut avea cineva cu un chip atât de fioros. Nu-i nevoie să-i spui de unde ai mărul. Nici tata nu trebuie să afle. Nimeni din lumea ta nu știe nimic de toată această aventură. Și nu trebuie s-o iei nici pe față înapoi cu tine.

Aici Vrăjitoarea comise o greșeală fatală. Bineînțeles că Digory știa că Polly se poate întoarce cu inelul ei, tot așa cum și el se putea întoarce cu al lui. Dar se pare că Vrăjitoarea nu știa asta. Și răutatea care se ascundea în spatele sfatului s-o lase pe Polly acolo îi arătă băiatului că tot ceea ce-i spusese pînă atunci fusese fals, o minciună de la un capăt la altul.

În ciuda amărăciunii care-l cuprinsese, mintea i se luminează dintr-odată și-i spuse (cu o voce total diferită și mult mai puternică):

– Ia ascultă! Da' pe tine ce te interesează ce fac eu? De cînd ții așa mult la mama? Ce legătură ai tu cu ea? Ce urmărești?

– Bravo, Digs, îi șopti Polly la ureche. Repede! Hai să plecăm *acum!*

Nu îndrăznise să spună nimic în tot acest timp, pentru că nu mama ei era pe moarte.

– Sus, strigă Digory, ajutînd-o să încalece pe Fulg și încălecînd apoi și el cît putu de repede.

Calul își întinse aripile.

– Plecați, proștilor, strigă Vrăjitoarea în urma lor. O să-ți aduci aminte de mine, băiete. Cînd o să zaci bătrîn și slăbit, pe moarte, o să-ți amintești cum ai dat cu piciorul șansei de a fi veșnic tînăr! N-o să ți se mai ofere o asemenea șansă.

Erau deja atît de sus, încît de-abia o mai puteau auzi. Dar nici Vrăjitoarea nu-și pierdu timpul uitîndu-se după ei; o văzură fugind pe coasta dealului, spre nord.

În dimineața aceea porniseră la drum devreme și nu stătuseră prea mult în grădină, așa încît și Fulg, și Polly erau siguri că pot ajunge înapoi în Narnia înainte de a se înnopta. Digory tăcu tot drumul înapoi, iar ceilalți nu avură curajul să deschidă ei discuția. Era foarte trist și nu era sigur că făcuse ceea ce trebuia să facă; dar, de cîte ori își amintea de lacrimile din ochii lui Aslan, devenea sigur.

Fulg zbură ziua întregă neostenit; spre răsărit, călăuzindu-se după albia rîului, peste munți și peste dealuri împădurite, și apoi peste cascada și spre pădurile Narniei, umbrite de stîncă măreață. În cele din urmă, cînd cerul începuse să se înroșească în lumina apusului, acum rămas în urma lor, se zări un loc în care erau adunate mai multe creaturi pe malul apei. Și curînd îl văzură și pe Aslan în mijlocul

acestora. Fulg zbură pe deasupra lor, își întinse cele patru picioare, își strânse aripile și ateriză. Copiii descălecară. Digory văzu cum toate animalele, piticii, satirii, nimfele și toate celelalte se dau în lături ca să-i facă loc să treacă. Se duse la Aslan, îi înmână mărul și-i spuse:

– V-am adus mărul pe care l-ați cerut, domnule.

14

Plantarea Pomului

– **B**ravo, spuse Aslan cu o voce care cutremură pământul.

Digory își dădu seama că toți locuitorii Narniei îl auziseră și că de-acum încolo povestea lor va fi transmisă din tată-n fiu în acea lume nouă, timp de sute de ani și poate chiar pe veci. Dar nu mai era în pericol să se simtă păcălit pentru că acum, față-n față cu Aslan, nu se mai gîndea la asta. Văzu că îl poate privi drept în ochi. Uitase de toate necazurile și se simțea foarte mulțumit.

– Bravo, Fiu al lui Adam, îi mai spuse Leul încă o dată. Pentru acest fruct, ai suferit de foame, de sete și-ai plîns. Tu ești cel care o să pună în pământ sămînța acestui Pom, care va fi protectorul Narniei.

Aruncă mărul spre malul apei, acolo unde pământul e mai moale.

Digory făcu așa cum i se spuse. Toată lumea amuțise. Se auzi cum căzu mărul pe pământul moale.

– Bine aruncat, spuse Aslan. Haideți acum la încoronarea Regelui Frank și a Reginei Helen.

Copiii de-abia acum îi observară pe aceștia doi. Purtau niște veșminte ciudate și frumoase; de la umeri le atârna câte o robă bogată; patru pitici purtau trena Regelui și patru nimfe pe cea a Reginei. Nu aveau nimic pe cap; dar Helen își lăsase părul pe spate și arăta mult mai drăguță. Dar ceea ce-i făcea să arate altfel decît înainte nu erau nici hainele, nici coafura schimbată. Fața lor avea o expresie nouă, mai ales fața Regelui. Toată șiretenia și iritarea pe care le căpătase ca Birjar la oraș păreau să fi dispărut și era ușor să vezi curajul și bunătatea pe care le avusese dintotdeauna. Poate că aerul tinerei lumi era cauza, sau poate faptul că vorbiseră cu Aslan, sau poate și una, și alta.

– Zău, îi șopti Fulg lui Polly la ureche, stăpînul meu s-a schimbat la fel de mult ca mine. Acum chiar arată a stăpîn adevărat!

– Da, da' nu-mi mai bîzîi așa în ureche, zise Polly. Mă gîdili.

– Acum haideți să desfacem copacii pe care i-ați legat și să vedem ce găsim acolo! spuse Aslan.

Digory observă că ramurile a patru copaci care creșteau unul lîngă altul fuseseră legate între ele astfel încît alcătuiau un fel de cușcă. Cei doi Elefanți și cîțiva pitici desfăcură copacii în scurt timp.

Înăuntru erau trei lucruri. Un copac tânăr care părea făcut din aur; un copac tânăr care părea din argint; dar al treilea era un obiect mizerabil, cu hainele pline de noroi, ghemuit între cei doi copaci.

– Uau! spuse Digory în șoaptă. Unchiul Andrew!

Pentru a putea înțelege mai bine, va trebui să ne întoarcem puțin în timp. Animalele, după cum probabil vă amintiți, încercaseră să-l planteze și să-l ude. Când din pricina udatului fusese trezit din leșin, se trezise ud flească, cu picioarele îngropate în pământ (care se tot transforma în noroi) și înconjurat de mai multe animale sălbatice decît visase vreodată în viața lui. De aceea nu e de mirare că a început să țipe și să urle. Ceea ce a fost, într-un fel, foarte bine, fiindcă așa au fost toți convinși (chiar și Porcul) că e viu. Drept care îl dezgropară la loc (pantalonii erau de-acum într-o stare jalnică). De îndată ce se văzu cu picioarele eliberate, vru s-o ia la fugă, dar fu oprit de trompa Elefantiței. Toți fură de acord că trebuie să-l pună undeva în siguranță pînă cînd vine Aslan să-l vadă și să le spună ce să facă cu el. Așa că făcură un fel de cușcă. După care îi oferiră tot felul de lucruri de mîncare.

Măgarul adună grămezi de mărăcini și i le aruncă în cușcă, dar unchiul Andrew nu păru să se sinchisească. Veverițele îl bombardară cu alune, dar el își apăra capul cu mâinile și încerca să se ferească. Cîteva păsări zburară încolo și-ncoace aruncîndu-i cu generozitate viermi. Ursul fu deosebit de drăguț. După-amiaza aceea găsisse un cuib de viespi și, în loc să mănînce el mierea (ceea ce tare-ar mai fi vrut), această vrednică creatură i-o aduse unchiului Andrew. Dar asta a fost cea mai mare greșeală. Ursul reuși să arunce fagurii cu miere în cușcă și, din greșeală, îl lovi pe unchiul Andrew peste față (viespile nu muriseră toate). Ursul, pe care nu l-ar fi deranjat să fie lovit cu un fagure de miere, nu înțelese de ce unchiul Andrew începu să se agite. Și, ghinion, la un moment dat se așeză pe grămada de ciulini. Dar oricum, după cum spunea Porcul, îi intrase multă miere în gură creaturii și asta precis că i-a făcut bine.

Aproape că începuseră să țină la animalul acesta ciudat și sperau că Aslan o să le dea voie să-l păstreze. Creaturile mai deștepte erau sigure de-acum că sunetele pe care le scotea, cel puțin unele dintre ele, aveau un înțeles. Îl botezară Coniac, fiindcă scotea sunetele astea foarte des.

În cele din urmă totuși, trebuiă să-l lase acolo peste noapte. Aslan fu ocupat toată ziua cu Regele și Regina și cu alte lucruri importante, așa că nu avu timp să vină la „bietul Coniac“. Dar, cu toate alunele, perele, merele și bananele care-i fuseseră aruncate în

cușcă, se descurcă binișor la cină. Însă nu s-ar putea spune că petrecu o noapte prea plăcută.

– Aduceți-l aici, spuse Aslan.

Unul dintre Elefanți îl luă pe unchiul Andrew în trompă și-l puse la picioarele Leului. Era atît de speriat, că nici nu avea curaj să se miște.

– Aslan, domnule, vă rog, spuse Polly, puteți să-i spuneți ceva ca să nu-i mai fie frică? Iar după aceea să-i spuneți ceva ca să nu mai vină aici niciodată?

– Crezi că mai vrea să vină? o întrebă Aslan.

– Știți, spuse Polly, ar putea să trimită pe altcineva. E impresionat de faptul că dintr-o bară a crescut un întreg felinar și crede...

– Ce crede el e o prostie, copila mea, spuse Aslan. Lumea aceasta va musti de viață timp de cîteva zile deoarece cîntecul cu care i-am dat viață mai plutește în văzduh și mai scormonește pămîntul. Dar nu va dura prea mult. Nu-i pot spune asta acestui păcătos bătrîn și nici nu pot să-l consolez; nu-mi poate auzi vocea. Dacă-ș încerca să vorbesc cu el, n-ar auzi decît niște mîrîituri și niște răgete. Ah, Fii ai lui Adam, cît de tare vă apărați de ceea ce v-ar putea face bine! Însă îi voi da singurul dar pe care este în stare să-l primească.

Își aplecă trist capul și suflă în fața speriată a Magicianului.

– Dormi! spuse. Dormi și vei scăpa timp de cîteva ore de toate grijile pe care tu singur ți le-ai creat.

Unchiul Andrew căzu imediat, cu ochii închiși, și începu să respire liniștit.

– Luați-l de-aici și culcați-l, le spuse Aslan. Iar voi, piticilor, să vă văd cît sînteți de pricepuți. Să văd ce coroane sînteți în stare să faceți pentru Rege și Regină.

Mai mulți pitici decît v-ați putea închipui dădură buzna spre Copacul de Aur. Îl dezgoliră de frunze, rupseră și cîteva crengi cît ai zice pește. Și acum copiii observară că nu arăta a aur, ci chiar era din aur adevărat. Crescuse, firește, din monedele de aur care căzuseră din buzunarul unchiului Andrew, cînd îl întorseseră cu capul în jos; așa cum argintul crescuse din monedele de argint. Parcă din neant, apărură grămezi de crenguțe uscate pentru foc, o nicovală micuță, ciocane, clești și foale.

În clipa următoare (Doamne, tare harnici erau piticuții ăștia!) focul era gata făcut, foalele lucrau, aurul se topea, ciocanele bocăneau. Două Cîrțițe, pe care Aslan le trimisese mai devreme să sape (ceea ce le plăcea, de altfel, cel mai mult) aduseseră o grămăjoară de pietre prețioase la picioarele piticilor. Din degetele măiestre ale micuților fierari prinseră

formă două coroane ușoare, delicate, două cercuri frumos făcute, pe care le puteai purta cu adevărat și care te puteau face să arăți mai bine. Nu erau deloc urâte și greoaie, cum sînt coroanele moderne europene. A Regelui era împodobită cu rubine, iar a Reginei-cu smaralde.

După ce răciră coroanele în apa râului, Aslan îi puse pe Frank și pe Helen să îngenuncheze în fața lui și le puse coroanele pe cap. Apoi le spuse:

– Ridicați-vă, Rege și Regină a Narniei, tată și mamă a multor regi care vor domni peste Narnia și peste tărîmul Archen, și peste Insule. Fiți drepti, și miloși, și curajoși. Fiți binecuvîntați.

Toți cei prezenți izbucniră în urale, nechezară, bătură din aripi, iar perechea regală rămase solemnă și puțin timidă, dar timiditatea îi făcea să pară și mai nobili. Și, în timp ce aclama, Digory îl auzi pe Aslan spunînd:

– Priviți!

Întoarseră cu toții capul. Li se tăie răsufierea de mirare și încîntare. Ceva mai încolo, ridicîndu-se deasupra capetelor lor, văzură un pom care cu siguranță nu mai fusese înainte. Crescuse probabil fără nici un zgomot, dar repede, așa cum se ridică un steag pe catarg, în timp ce ei erau ocupați cu încoronarea. Ramurile lui păreau să lumineze, nu să umbrească pămîntul, și de sub fiecare frunză se ivea cîte un măr argintiu. Dar ceea ce-i uimi pe toți fu mireasma care venea dinspre pom. O clipă, nimeni nu se putu gîndi decît la ea.

– Fiu al lui Adam, spuse Aslan, ai pus bine sămînța în pămînt. Iar voi, locuitori ai Narniei, aveți datoria să păziți acest Pom, fiindcă el va fi Scutul vostru. Vrăjitoarea despre care v-am spus a fugit departe, undeva în partea de nord a lumii noastre; va trăi acolo și va deveni foarte puternică în Magie. Dar atîta vreme cît înflorește Pomul ăsta, nu va veni niciodată aici, în Narnia. Nu are

curaj să se apropie la o distanță mai mică de o sută de kilometri de Pom, din cauza miresmei, care pentru voi e dătătoare de bucurie și sănătate, dar pentru ea e dătătoare de groază, moarte și disperare.

Toată lumea privea Pomul cu solemnitate. Aslan își întoarse dintr-odată capul (împrăștiind raze aurii de lumină din coamă) și-și opri ochii asupra copiilor.

– Ce e, copii? îi întrebă, pentru că-i surprinse sușotind și făcându-și semne.

– Oh, Aslan, domnule, începu Digory, îmbujorându-se, am uitat să vă spun. Vrăjitoarea a mâncat deja un măr ca acela din care a crescut Pomul.

Nu spusese tot ce gândea, dar completă Polly în locul lui (lui Digory îi era mereu teamă să nu se facă de rîs):

– De aceea probabil că n-o s-o deranjeze mireasma acestor mere.

– Și de ce crezi asta, Fiică a Evei? o întrebă Leul.

– Păi, fiindcă a mâncat un măr.

– Copila mea, îi răspunse el, tocmai de-asta toate celelalte o îngrozesc. Asta li se întâmplă tuturor celor care culeg și mănîncă fructe atunci cînd nu trebuie și cum nu trebuie. Fructul e gustos, dar după aceea nu se vor mai putea atinge de el.

– Înțeleg acum, spuse Polly. Și cred că, fiindcă l-a mâncat cînd nu trebuia, n-o să aibă nici un efect

asupra ei, vreau să spun că n-o s-o facă tânără și așa mai departe, nu-i așa?

– Ba da, din păcate, zise Aslan, dînd din cap, va avea același efect. Lucrurile au întotdeauna efectul pentru care au fost create. Și-a făcut pofta; are o putere de neînvins și e nemuritoare ca o zeiță. Dar viața veșnică, atunci cînd ai o inimă rea, e doar o veșnică tristețe și ea a și început să o simtă. Toți capătă ceea ce caută pînă la urmă; dar nu le place întotdeauna.

– Am fost cît pe ce să mănînc și eu unul, Aslan, îi spuse Digory. Aș fi...

– Da, copilul meu, îi răspunse Aslan. Căci fructul își face mereu efectul – trebuie –, dar efectul nu e întotdeauna unul plăcut pentru cel care l-a cules din proprie inițiativă. Dacă un locuitor al Narniei ar fi furat un măr și l-ar fi îngropat aici ca să protejeze Narnia, nepus de nimeni să facă asta, mărul ar fi protejat Narnia. Dar ar fi protejat-o transformînd-o într-un imperiu puternic și crud, cum a fost Charnul, nu ca tărîmul blînd pe care am vrut eu să-l creez. Și Vrăjitoarea a mai încercat să te ispitească să mai faci ceva, nu-i așa?

– Da, Aslan. Mi-a spus să-i duc un măr mamei.

– Asta ar fi vindecat-o, dar nu v-ar fi adus nici o bucurie. Ar fi venit o zi cînd, privind în urmă, și tu, și ea v-ați fi căit și v-ați fi dorit să fi murit atunci cînd fusese bolnavă.

Digory nu mai putu spune nimic, lacrimile îl înecau și pierduse orice speranță că și-ar putea salva mama; dar, în același timp, își dădea seama că Leul

știa ce s-ar fi putut întâmpla și că există poate lucruri și mai îngrozitoare decît să pierzi pe cineva foarte drag. Dar Aslan îi mai spuse, aproape în șoaptă:

– Asta s-ar fi întîmplat, copilul meu, dacă-i duceai un măr furat. Dar nu așa se va întîmpla acum. Ceea ce-ți voi da eu acum vă va aduce numai bucurii. Nu va da, în lumea voastră, viață veșnică, dar o va vindeca pe mama ta. Du-te! Culege un măr din Pom.

Preț de o clipă Digory nu înțelese. Parcă se răsturnase lumea întregă. După care, ca într-un vis, se duse spre Pom, trecînd pe lîngă Rege și Regina și toți ceilalți, care-l aclamau. Luă un măr și-l puse în buzunar. Apoi se întoarse la Aslan.

– Vă rog, spuse, pot să plec acasă?

Uitase să-i mulțumească, dar avusese de gînd să o facă, și Aslan înțelese.

15

Sfârșitul acestei povești și începutul tuturor celorlalte

— **C**înd sînt cu voi, n-aveți nevoie de inele, se
cauzi vocea lui Aslan.

Copiii clipiră și se uitară în jur. Erau din nou în Pădurea dintre Tărîmuri; unchiul Andrew dormea pe iarbă; Aslan era lîngă ei.

— Haideți, e timpul să vă întoarceți acasă. Dar mai întîi trebuie să vă spun două lucruri: un avertisment și un ordin. Uitați-vă aici, copii! Se uitară și văzură o groapă, cu fundul acoperit de iarbă, caldă și uscată. Data trecută cînd ați fost aici, le spuse Aslan, groapa asta era un ochi de apă. Cînd ați sărit în el, ați ajuns în lumea în care un soare muribund strălucea peste

ruinele Charnului. Acum ochiul acela de apă a secat. Lumea aceea s-a sfârșit, de parcă n-ar fi existat niciodată. Aveți grijă ca asta să le servească de învățătură rasei lui Adam și a Evei.

– Da, Aslan, spuseră copiii.

Polly adăugă:

– Da' noi nu sîntem chiar așa de răi ca lumea aceea, nu-i așa, Aslan?

– Nu încă, Fiică a Evei. Nu încă. Dar lumea voastră devine tot mai rea. Nu e sigur că n-o să se găsească și printre voi o persoană rea, care să afle un secret la fel de periculos ca acela al Cuvîntului Deplorabil cu care să omoare toate ființele. Și nu peste mult timp, înainte să îmbătrîniți, marile nații ale lumii voastre vor fi conduse de tirani cărora n-o să le pese de bucurii și de dreptate mai mult decît îi pasă Împărătesei Jadis. Avertizați-vă lumea. Iar acum, ordinul. Luați-i acestui unchi, cît de repede puteți, toate inelele magice și îngropați-le undeva unde să nu le mai poată folosi nimeni niciodată.

Copiii îl priveau amîndoi în ochi în timp ce el le spunea aceste vorbe. Și dintrodată (n-au știut niciodată cum anume s-a întîmplat) fața Leului deveni o mare de aur pe care începură să plutească și se simțiră cuprinși de o dulceață și o putere care-i făcură să creadă că nu mai fuseseră niciodată cu adevărat fericiți sau înțelepți sau buni, nici măcar cu adevărat vii sau treji. Iar amintirea aceluia moment nu-i mai părăsi niciodată, astfel încît, de

cîte ori erau amărîți sau furioși sau în momentele de teamă, gîndul la acea bunătate de aur, sentimentul că era încă acolo, aproape de ei, undeva după un colț sau după vreo ușă, revenea și-i făcea să creadă, în adîncul sufletului lor, că totul e în ordine. Un minut mai tîrziu, toți trei (unchiul Andrew se trezise acum) reveniră în zgomotul, căldura și mirosurile Londrei.

Se treziră pe trotuarul din fața casei familiei Ketterley și, cu excepția Vrăjitoarei, a Calului și a Birjarului, totul era exact ca înainte. Felinarul avea o bară ruptă; resturile birjei zăceau pe stradă; și mai era și mulțimea. Oamenii mai discutau încă și unii dintre ei îngenuncheau lîngă polițist, spunînd:

– Își revine.

Sau:

– Cum te simți, bătrîne?

Sau:

– Vine imediat salvarea.

„Doamne! își spuse Digory în sinea lui. Cred că întreaga aventură n-a durat decît o clipă.“

Cei mai mulți se uitau cu înverșunare în jur, încercînd s-o găsească pe Jadis și calul. Nimeni nu-i băgă în seamă pe copii, pentru că nimeni nu-i văzuse plecînd sau întorcîndu-se. Iar în ceea ce-l privește pe unchiul Andrew, avînd în vedere halul în care arăta acum, cu hainele ferfeniță și cu fața plină de miere, nu-l mai putea recunoaște nimeni. Din fericire, ușa de la intrare era deschisă și fata în casă stătea în prag, uitîndu-se la ce se întîmplă pe

stradă (ce distracție!), așa încît copiii îi dădură un ghiont unchiului Andrew să intre înainte să-i întrebe cineva ceva.

Acesta dădu buzna în sus pe scări înaintea lor și copiii se temură că se duce în pod să ascundă inelele magice. Dar n-aveau nici un motiv de îngrijorare. El se gîndea la sticla din șifonier, așa că dispăru pe dată în dormitor și încuie ușa. Cînd ieși de acolo (nu peste mult timp), era în halat și se duse drept la baie.

– Polly, poți să iei tu celelalte inele? o întrebă Digory. Eu vreau să mă duc la mama.

– Bine. Ne vedem mai tîrziu, spuse Polly și-o porni spre scările care duceau la pod.

Digory așteptă o clipă să-și tragă sufletul, după care intră încet în camera mamei. Stătea în pat ca de obicei, rezemată de perne, cu o față atît de slabă și de palidă, că-ți venea să plîngi văzînd-o. Digory scoase Mărul Vieții din buzunar.

Așa cum Vrăjitoarea Jadis arătase în lumea noastră altfel decît în lumea ei, tot așa și mărul din grădina de pe deal arăta acum altfel. În dormitor erau, firește, multe culori: cuvertura colorată de pe pat, tapetul de pe perete, lumina soarelui din geam și halatul frumos, albastru, al mamei. Dar în clipa în care Digory scoase Mărul din buzunar, toate aceste lucruri părură aproape incolore. Toate, chiar și lumina soarelui, păreau ofilite și spălăcite. Strălucirea Mărului arunca lumini ciudate în tavan. Nu mai merita să te uiți la nimic. Iar mireasma Mărului Vieții te făcea să crezi că una dintre ferestre e deschisă spre Rai.

– Dragul meu, ce frumos e, îi spuse mama.

– Ai să-l mănînci, nu-i așa? Te rog, îi spuse Digory.

– Nu știu dacă doctorul o să fie de acord, îi răspunse. Dar, de fapt, sînt aproape sigură că pot să-l mănînc.

El i-l curăță și i-l tăie și îi dădu cîte o bucatică, pe rînd. De-abia termină de mîncat, că mama începu să zîmbească și capul îi căzu pe pernă într-un somn adînc, adevărat, blînd, fără să fi luat nici un medicament dintr-acela de care avusese atîta nevoie. Și era evident că acum chipul ei arăta altfel. Digory se aplecă și o sărută încet, după care se furișă din cameră cu inima bătîndu-i foarte tare; luă și cotorul cu el. În restul zilei, de cîte ori se uita la lucrurile din jur și vedea cît de banale și de lipsite de magie sînt, își pierdea orice speranță. Dar cînd

își amintea de chipul lui Aslan, începea din nou să spere.

În seara aceea, îngropă cotorul în grădina din spatele casei.

A doua zi dimineată, când veni ca de obicei doctorul, Digory se aplecă peste balustradă ca să audă mai bine. Îl auzi pe doctor ieșind din cameră cu mătușa Letty și spunînd:

– Domnișoară Ketterley, este cel mai extraordinar caz pe care l-am întîlnit în toată cariera mea de medic. E... e un miracol. Eu nu i-aș spune nimic băiatului acum; ca să nu-și facă prea mult speranțe. Dar, după părerea mea...

Aici însă începu să vorbească prea încet și Digory nu-l mai putu auzi.

După-masă se duse în grădină și fluieră semnalul lor secret, ca s-o cheme pe Polly (care nu se mai putuse întoarce în ziua precedentă).

– Ce vești ai? îl întrebă Polly, uitîndu-se peste gard. Vreau să zic, ce face mama ta?

– Cred... *cred* că o să fie bine, îi spuse Digory. Dar, dacă nu te superi, aș prefera să nu vorbesc încă despre asta. Ce-ai făcut cu inelele?

– Le-am luat pe toate, spuse Polly. Uite, stai calm, port mănuși. Hai să le îngropăm!

– Hai! Am făcut un semn unde am îngropat ieri cotorul.

Polly sări gardul și merseră acolo împreună. Dar se dovedi că n-ar fi fost nevoie să facă nici un semn. În locul unde îngropase cotorul, creștea deja ceva din

pămînt. Nu așa repede cum văzuseră crescînd copacii în Narnia, dar răsărise deja un pom. Luară o lopățică și îngropară toate inelele magice, chiar și pe ale lor, în cerc, în jurul pomului.

O săptămîină mai tîrziu, era aproape sigur că mama lui Digory se însănătoșea. Două săptămîini mai apoi, putea să stea în grădină. Și o lună mai tîrziu întreaga casă devenise un loc cu totul diferit. Mătușa Letty făcea tot ce-i cerea mama: deschidea geamurile, trăgea perdelele îmbîcsite ca să pătrundă lumina în camere, erau flori peste tot, mîncarea mai bună, pianul fu acordat și mama începu din nou să cînte; și se juca atît de mult cu Digory și cu Polly, încît mătușa Letty îi spunea:

– Zău, Mabel, tu ești mai copil decît ei doi.

Cînd lucrurile merg prost, merg așa o vreme; dar cînd lucrurile încep să meargă bine, atunci merg tot mai bine. După vreo șase săptămîini, sosi și o scrisoare lungă de la tata, din India, cu vești neașteptate. Bătrînul unchi Kirke murise, ceea ce însemna că tata era acum foarte bogat. Intenționa să se pensioneze și să se întoarcă acasă de tot. Iar casa cea mare de la țară, despre care Digory auzise de atîtea ori, dar pe care n-o văzuse niciodată, avea să fie de-acum a lor; casa cea mare cu armuri, grajduri, rîu, parc și sere și înconjurată de păduri și de munți... Așa că Digory era acum la fel de sigur ca voi că vor trăi cu toții fericiți pînă la adînci bătrîneți. Dar poate mai vreți să aflați unele lucruri.

Polly și Digory rămăseră buni prieteni. Ea venea aproape în fiecare vacanță să stea cu ei, în casa lor frumoasă de la țară; acolo a învățat să călărească, să înoate, să mulgă vaca, să facă prăjituri și să urce pe munte.

În Narnia, animalele trăiră în pace și bucurie și nici Vrăjitoarea, nici alt dușman nu apărură să tulbure acest tărîm multe sute de ani. Regele Frank și Regina Helen, împreună cu copiii lor, trăiră fericiți în Narnia, iar al doilea lor fiu deveni Rege al tărîmului Archen. Băieții se însurară cu nimfe, iar fetele se măritară cu zei ai pădurii și cu zei ai râului. Felinarul pe care-l plantase Vrăjitoarea (fără să știe ce face) lumina zi și noapte în pădurea din Narnia, așa încît locul acela fu numit Felinarul Risipitor și cînd, mulți ani mai tîrziu, ajunse acolo un alt copil din lumea noastră, becul mai ardea încă. Și aventura aceea este, într-un fel, legată de cele pe care tocmai vi le-am povestit.

Iată cum s-a întîmplat. Pomul care crescuse din cotorul pe care-l îngropase Digory în grădina din spatele casei era acum un pom mare și frumos. Deoarece creștea în solul din lumea noastră, departe de vocea lui Aslan și departe de aerul tînăr al Narniei, nu rodea mere care să vindece femeile muribunde, cum se vindecase mama lui Digory, dar merele pe care le rodea erau mult mai frumoase decît oricare altele din Anglia și erau foarte bune la gust, deși nu și fermecate. Dar undeva în adîncul sevei lui, pomul nu-l uită niciodată pe celălalt pom

din Narnia, din care se trăgea. Uneori se legăna misterios, deși nu bătea vîntul. Cred că asta se întîmpla atunci cînd în Narnia erau vînturi puternice; pomul din Anglia tremura pentru că, în clipa aceea, pomul din Narnia se apleca și se legăna în bătaia vîntului dinspre sud-vest. Cu toate acestea, după cum s-a dovedit mai tîrziu, în lemnul său era și ceva magic. Căci, cînd Digory ajunsese la o vîrstă mijlocie (și devenise un învățat cunoscut, un profesor și un mare călător al acelor vremuri), casa familiei Ketterley îi reveni lui.

Într-o zi se porni o furtună puternică în partea de sud a Angliei și pomul căzu la pămînt. Digory nu vru să-l taie pentru lemne de foc, așa că făcu din el un șifonier, pe care-l puse în casa cea mare de la țară. Și, deși el nu a descoperit proprietățile magice ale aceluia șifonier, cineva tot le-a descoperit pînă la urmă. Așa a început acel du-te-vino dintre Narnia și lumea noastră, despre care puteți citi în celelalte cărți.

Cînd Digory și părinții lui s-au dus să locuiască în casa de la țară, l-au luat și pe unchiul Andrew să stea la ei; tatăl lui Digory spuse:

– Trebuie să-ncercăm să nu-l lăsăm să mai facă rele, și nu e corect să aibă grijă de el numai biata mătușă Letty.

Unchiul Andrew n-a mai încercat să facă nici o Magie cîte zile a mai avut. Se învățase minte și, la bătrînețe, deveni mai drăguț și mai puțin egoist decît înainte. Dar îi plăcea foarte tare să-și primească

oaspeții în sala de biliard, unde, singur cu ei, le povestea despre o doamnă misterioasă, o regină din altă țară, cu care se plimbase el prin Londra.

– Avea un temperament drăcesc, spunea. Da' era o femeie tare faină, domnule, tare faină.

NARNIA®

ÎNCEPE MAREA AVENTURĂ

Narnia... ținutul unde se petrec întâmplări nemaipomenite... unde vrăjitoarele te așteaptă... și o nouă lume e pe cale să se nască.

Povestea începe în momentul în care Digory și Polly pătrund în biroul secret al unchiului Andrew, magicianul. Iar când unchiul Andrew o convinge pe Polly să atingă inelul vrăjit, ea se face nevăzută. Digory, uluit, hotărăște pe loc să pornească în căutarea lui Polly. Și nu numai că o va găsi, dar împreună vor asculta cântecul leului Aslan, în timp ce, sub ochii lor, ia naștere ținutul vrăjit al Narniei, plin de soare, copaci, flori și animale, dar și de ființe nemaivăzute și întâmplări nemaipomenite.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-876-3

9 789735 768768

www.rao.ro
www.raobooks.com